

ΟΙ ΣΙΩΠΗΛΟΙ ΘΟΛΟΙ

Ταξιδεύοντας προς το άγνωστο

Διήγηση των

Μιχάλη Καλαράκη & Μηνά Καλαράκη

Τα πρόσωπα, οι χαρακτήρες και τα γεγονότα του παρόντος σεναρίου είναι φανταστικά και δεν έχουν σκοπό να απεικονίσουν πραγματικά πρόσωπα ή γεγονότα. Οποιαδήποτε ομοιότητα είναι καθαρά συμπτωματική.

Ορισμένες έννοιες και τεχνολογίες που περιγράφονται στο βιβλίο βασίζονται σε θεωρητικά μοντέλα και επιστημονικές υποθέσεις, προσαρμοσμένες στις ανάγκες της ιστορίας.

© 2026 Μιχάλης Καλαράκης & Μηνάς Καλαράκης

Η μέρα αναχώρησης.
Η βάση ήταν πιο ήσυχη από άλλες φορές.
Δεν υπήρχαν ανακοινώσεις, ούτε
επιθεωρήσεις στους διαδρόμους.
Ό,τι έπρεπε να ειπωθεί είχε ήδη ειπωθεί.
Από εδώ και πέρα έμεναν μόνο όσα δεν χωρούσαν
σε διαταγές.

Στην κεντρική αίθουσα είχαν μαζευτεί όσοι έφευγαν
κι όσοι έμεναν.

Είκοσι οι επιβάτες.

Οι υπόλοιποι παρατηρητές.

Στους τοίχους, οι οθόνες ήρεμες.

Μερικά εικονίδια, οι γνώριμες επιγραφές στα αρχαία,
ο χάρτης της βάσης με τα τετραγωνάκια μας.

Το δικό μου. «**Όσιος**».

Δίπλα. «**Καθ'ομοίωσιν**».

Εκείνος στεκόταν κοντά στην έξοδο προς το σκάφος.
Είχε φορέσει την καλύτερη στολή που του είχαν
δώσει. Η κίνηση του σώματός του ήταν σταθερή. Το
πρόσωπο πιο φωτεινό από ποτέ. Τα μάτια
κουβαλούσαν όμως όλη τη σκόνη που είχε δει εκεί
πάνω.

Πλησίασε πρώτος.

— «Λοιπόν, Όσιε,» είπε, «ήρθε η ώρα να δούμε αν
έχει συνέχεια η ιστορία που σου έλεγα.»

— «Εμένα με αφήνουν πίσω,» του είπα.

— «Σου πήρα τη θέση. Τώρα πας εσύ παραπέρα.»

Χαμογέλασε.

— «Αυτό ήθελα. Να αφήσω κάποιον πίσω που να μιλάει με τη βάση και να μη μπερδεύεται. Να μπορεί να λέει "έγώ" και να μην εννοεί μόνο τον εαυτό του.»

Ένωσα ένα κόμπο στο λαιμό. Δεν το έκρυψα.

— «Κι αν δεν γυρίσεις;» ρώτησα.

Η ερώτηση βγήκε μόνη της.

Σήκωσε ελαφρά τους ώμους.

— «Τότε θα ξέρεις εσύ τι να κάνεις,» είπε. «Θα είσαι ο διαχειριστής εδώ κάτω. Εγώ ήμουν απλώς ο πρώτος.»

Γύρισε κι έδειξε με το βλέμμα την οθόνη.

Το όνομά του, το δικό μου, τα τετραγωνάκια, τα χεράκια.

— «Η βάση σε δέχτηκε. Δεν αστειεύεται σε αυτά. Από εδώ και πέρα, εσύ είσαι το βιολογικό κλειδί της.»
«Εγώ θα πάω να δω ποιοι την έφτιαξαν.»

Ήθελα να πω πολλά. Δεν είπα τίποτα.

Η Δάφνη πλησίασε κοντά του. Τον κοίταξε ευθεία.

— «Κύριε,» είπε, «οι Δεκαέξι θα περιμένουν αναφορά.

Ζωντανή.» «Φροντίστε να έχετε να μας πείτε κάτι περισσότερο από "όλα καλά".»

— «Αν δεν είναι όλα καλά;» ρώτησε ο «Καθ'ομοίωσιν».

— «Τότε θα χρειαστεί περισσότερο η περιγραφή σας,» απάντησε.

Τα μάτια της γυάλισαν για μια στιγμή.

Το έκρυψε γρήγορα.

Η Χλόη στεκόταν λίγο πιο πίσω.

Ήρεμη.

Με τα χέρια της πλεγμένα μπροστά. Με ένα ανεπαίσθητο χαμόγελο στις άκρες των χειλιών.

Πλησίασε στο τέλος.

Δεν του έδωσε το χέρι. Έσκυψε ελάχιστα το κεφάλι.

— «Κύριε,» είπε, «έχετε την κακή συνήθεια να μπαίνετε πρώτος παντού.» «Μην το ξεχάσετε κι εκεί.»

— «Κι εσύ έχεις την κακή συνήθεια να ξέρεις πότε θα φύγω πριν στο πω,» της απάντησε.

— «Μου το είχατε ήδη πει, απλώς δεν το είχατε ακούσει,» είπε η Χλόη.

Ύστερα γύρισε προς εμένα.

— «Εσείς μένετε μαζί μας, Όσιε.» «Με εμάς και με τη βάση.»

«Θα χρειαστούμε κάποιον να καταλαβαίνει και τα δύο.»

— «Εγώ καταλαβαίνω τα μισά από τα δύο,» απάντησα.

— «Αυτό είναι ήδη παραπάνω από τους περισσότερους,» είπε ήρεμα. «Τα υπόλοιπα θα τα μάθουμε μαζί.»

Ο Στρατηγός πλησίασε τον «Καθ'ομοίωσιν».

Χειραψία σταθερή. Δεν αντάλλαξαν τυπικές λέξεις.

Ό,τι είχαν να πουν το είχαν πει πίσω από κλειστές πόρτες.

Εμείς δεν ήμασταν καλεσμένοι σ' εκείνη τη συζήτηση.

Οι δεκαέξι αντιπρόσωποι στέκονταν παραδίπλα σε δύο σειρές.

Ο καθένας με το απόλυτα ουδέτερο πρόσωπο του ανθρώπου που γνωρίζει ότι οι κάμερες, οι εκθέσεις και οι ιστορικοί θα ψάξουν αργότερα τους μικρούς τους μορφασμούς.

Ένα νεύμα. Μια γρήγορη κίνηση του κεφαλιού.

Τίποτα περισσότερο.

Γύρισα για μια στιγμή γύρω μου.

Ο θόλος.

Οι τοίχοι.

Η μεγάλη οθόνη.

Η αίσθηση ότι κάποιος γράφει αυτή τη σκηνή κάπου αλλού, με καλύτερα γράμματα από τα δικά μου.

Ο «Καθ' ομοίωσιν» έκανε το πρώτο βήμα προς την έξοδο.

Δεν κοίταξε πίσω.

Εγώ τον παρακολούθησα στην πλάτη.

Είδα πάνω του όλα αυτά που κουβαλούσε για μας.

Γνώσεις. Μυστικά.

Και τώρα, την ευθύνη να ανοίξει μια ακόμα πόρτα.

Στάθηκε για μια στιγμή στο κατώφλι.

Γύρισε ελαφρά το κεφάλι.

— «Όσιε.»

— «Ναι.»

— «Ό,τι κι αν δούμε εκεί, η βάση θα μετρά εσένα από εδώ.

Να το θυμάσαι.»

Έγνεψα. Δεν εμπιστεύτηκα τη φωνή μου.

Η πόρτα άνοιξε.

Ο διάδρομος προς το σκάφος τον περίμενε.

Οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν.

Ο ένας μετά τον άλλον.

Εγώ έμεινα στο όριο της αίθουσας. Με τη Χλόη στη μία μου πλευρά. Τη Δάφνη στην άλλη.

Και τη βάση πίσω μου.

Ο διάδρομος που οδηγούσε στο σκάφος έκλεισε πίσω τους.

Η οθόνη της βάσης έδειξε για λίγο την πορεία τους, με μικρά σημάδια κίνησης.

Μετά κλείδωσε στο «σκάφος-ενεργών».

Εμείς βλέπαμε μόνο μια λέξη.

Εκείνοι ζούσαν ολόκληρη την εμπειρία.

Στο βάθος, πέρα από την ψευδοθάλασσα της αίθουσας αναψυχής, είδα ένα μικρό φως να ανάβει στην οροφή.

Ήταν από εκείνα που η βάση χρησιμοποιούσε όταν ήθελε να υπογραμμίσει μια στιγμή.

— «Τώρα άρχισε,» είπε η Χλόη χαμηλά.

— «Τι ακριβώς;»

— «Η άλλη πλευρά της αποστολής,» απάντησε.

«Εμείς μένουμε. Αυτό δεν είναι λιγότερο ταξίδι.»

Η Δάφνη πλησίασε την κονσόλα.

Άνοιξε το μενού με τις θέσεις.

Το τετραγωνάκι του «Καθ' ομοίωσιν» απομακρύνθηκε από το κέντρο. Πήρε θέση στον δείκτη του σκάφους.

Τα υπόλοιπα δεκαεννέα το ακολούθησαν.

Το δικό μου έμεινε στο κέντρο.

Σταθερό.

«Όσιος».

Εκείνη τη στιγμή κατάλαβα ότι ο δικός μου αποχαιρετισμός δεν ήταν προς τους είκοσι. Ήταν προς αυτό που ήμουν πριν δεχτώ το ρόλο.

Είχα μείνει πίσω.

Στη βάση των «ξένων».

Με τη Δάφνη.

Με τη Χλόη.

Με τα ρομπότ.

Με τις οθόνες.

Με τη φωνή που μιλούσε αρχαία και καταλάβαινε τις σκέψεις μας πριν τις κάνουμε.

Είμαι ο "Καθ'ομοίωσιν".

Αυτή είναι η ιστορία μου.

Δεν είναι όνομα που διάλεξα. Είναι ρόλος που μου αποδόθηκε. Με έστειλαν προς το άγνωστο όχι για να το κατακτήσω, αλλά για να το συναντήσω.

Η αποστολή μας ήταν η εξερεύνηση του κόσμου και του πολιτισμού των "Ξένων".

Αυτό είναι η επίσημη εκδοχή.

Η αλήθεια είναι πιο ασταθής.

Κάποια πράγματα που είδα δεν χωρούν σε αναφορά.

Κάποιες αποστάσεις δεν μετριοούνται σε χιλιόμετρα.

Κάποιες συναντήσεις δεν αφήνουν μάρτυρες.

Γι' αυτό γράφω.

Όχι για να εξηγήσω.

Αλλά για να μη σβήσουν όσα συνέβησαν.

Αν διαβάζεις αυτές τις σελίδες, σημαίνει ότι επέστρεψα.

Κι αν κάτι από αυτά που ακολουθούν σου φανεί απίθανο,

σκέψου μόνο αυτό:

Δεν με έστειλαν επειδή ήμουν ο πιο ικανός.

Με έστειλαν επειδή ήμουν το κλειδί.

Τα κλειδιά δεν γνωρίζουν πάντα τι ακριβώς ανοίγουν.

Λοιπόν,
επιβιβαστήκαμε είκοσι άτομα στο
διαστημόπλοιο των «ξένων» για να τους
συναντήσουμε.

Δύο πιλότοι.

Ο Στρατηγός.

Δεκαέξι αντιπρόσωποι.

Κι εγώ, ο «καθ' ομοίωσιν», το βιολογικό «κλειδί».

Το σκάφος είχε κανονικό πιλοτήριο.

Τρεις μεγάλες μπροστινές διαφανείς επιφάνειες.

Παράθυρα.

Καθίσματα με ζώνες.

Χειριστήρια. Οθόνες. Μοχλούς. Όλα λειτουργικά.

Οι πιλότοι έκατσαν στις θέσεις τους. Έβαλαν ζώνες.

Χέρια πάνω από τα χειριστήρια. Όχι πάνω τους.

Δίπλα τους.

Το σκάφος ήταν στον αυτόματο.

Οι πιλότοι παρακολουθούσαν, δεν οδηγούσαν.

Δεν καταγράφαμε τίποτα. Κανείς δεν άνοιξε κάμερα.

Οι μόνοι πομποδέκτες που είχαμε ήταν για
επικοινωνία με τον διαστημικό σταθμό.

Όχι για έλεγχο του σκάφους.

Ούτε για παρέμβαση.

Τα σημειωματάρια έμειναν κλειστά.

Δεν τα ζήτησε κανείς.

Η σιωπή έγγραφε καλύτερα.

Όταν από τον κεντρικό υπολογιστή της βάσης δόθηκε
η λίστα ανταλλακτικών, το σκάφος ενεργοποιήθηκε.

Ένα χαμηλό «μπιπ».

Οι οθόνες ξύπνησαν.

Στην κεντρική οθόνη έγραψε:

«Προσδεϊσθε, ως αύτίκα άναξόμενοι.»¹

Τα βλέμματα στράφηκαν στις ζώνες.

Με μία κίνηση, είκοσι ζευγάρια χέρια τράβηξαν ιμάντες.

Τα «κλικ» ακούστηκαν σχεδόν ταυτόχρονα.

Κανείς δεν ρώτησε αν έπρεπε.

Η φράση στην οθόνη δεν σήκωνε διαπραγμάτευση.

Δεν ξεκίνησε μέχρι να «δεθεί» και ο τελευταίος.

Ο Στρατηγός γύρισε να ελέγξει τις σειρές. Έκανε μόνο αυτό.

Το σκάφος έκανε τα υπόλοιπα.

Μόλις ο έλεγχος τελείωσε, ένιωσα την αλλαγή στην πλάτη.

Το κάθισμα με πίεσε ελαφρά.

Δεν υπήρξε εκκωφαντικός θόρυβος.

Ο αέρας δεν τραντάχτηκε.

Μόνο ένας χαμηλός, σταθερός ήχος. Ένα βάρος βαθύ στα κόκαλα.

Από τα παράθυρα του πιλοτηρίου βλέπαμε καθαρά την ανύψωση.

Η σεληνιακή σκόνη στροβιλιζόταν κάτω μας. Μικρά σύννεφα γκρίζου, χαμηλά, αδύναμα.

Απομακρυνόταν.

Ο πρώτος πιλότος κοίταξε για λίγο έξω.

Μετά γύρισε στο ταμπλό. Τα χέρια του έμειναν

---

¹ Προσδεθείτε. Έτοιμοι για αναχώρηση.

ακίνητα. Ο ιδρώτας στο μέτωπο γυάλισε. Δεν σκούπισε τίποτα.

Όταν το σκάφος έφτασε σε ύψος που εκείνο έκρινε ικανοποιητικό, σταμάτησε η ανύψωση.

Άρχισε οριζόντια κίνηση.

Οι ζώνες χαλάρωσαν από μόνες τους.

Ένα ήσυχο «κλικ».

Μας επέτρεψε να «λυθούμε».

Κανείς δεν σηκώθηκε.

Στην πρώτη αυτή φάση, όλοι προτίμησαν να μείνουν δεμένοι.

Οι πιλότοι αντάλλαξαν μια ματιά και έμειναν στις θέσεις τους.

Ο Στρατηγός έγνεψε προς τους πιλότους.

Εκείνοι ενεργοποίησαν τους πομποδέκτες που είχαμε φέρει μαζί μας.

Η επικοινωνία με τον διαστημικό σταθμό άνοιξε.

Η φωνή ήρθε κομμένη, με παράσιτα, αλλά ήρθε.

— «Σταθμός, εδώ "Αποστολή Είκοσι". Ακούτε;»

Πέρασαν δευτερόλεπτα.

Έπειτα μόνο θόρυβος.

Έπειτα κάτι λέξεις.

— «...διακεκομμένα... επαναλάβετε...»

Η σύνδεση με τον σταθμό ήταν ατελής αλλά υπήρχε.

Ζωντανή γραμμή. Όχι σταθερή.

Με τη βάση στη Σελήνη δεν υπήρχε καμία.

Κανείς δεν το σχολίασε. Το περιμέναμε. Έπρεπε να φύγουμε μόνοι.

Το παράδοξο ήταν άλλο: Εμείς βλέπαμε οπτικά τον διαστημικό σταθμό στο βάθος. Ένα μικρό φωτεινό σώμα.

Σταθερό, γνώριμο.

Εκείνος δεν έβλεπε εμάς. Ούτε με τα μάτια ούτε με τα όργανα.

Ο πρώτος πιλότος έσφιξε τα χείλη.

Άνοιξε την οθόνη με τα κανάλια επικοινωνίας.

Οι ενδείξεις έτρεχαν. Ρυθμίσεις. Συχνότητες. Πάλι τίποτα.

Κάθε φορά που ο σταθμός επιχειρούσε να «κλειδώσει» πάνω μας, το σήμα χανόταν πριν σταθεροποιηθεί.

Στον πίνακά τους θα άναβε μια μικρή κουκίδα.

Πριν προλάβουν να την κυκλώσουν, εξαφανιζόταν.

Ο δεύτερος πιλότος έριξε μια γρήγορη ματιά έξω.

Ύστερα στο όργανο.

Πίσω έξω.

Το έκανε τρεις φορές.

Το χέρι του έμεινε πάνω στον διακόπτη εκπομπής, χωρίς να πατάει.

— «Κάθε φορά που πάνε να μας βρουν, λείπουμε,» είπε χαμηλά.

— «Δεν λείπουμε εμείς,» απάντησε ο πρώτος. «Μας κρύβουν.»

Εμφανιζόμασταν και εξαφανιζόμασταν.

Συμπέρασμα, δικό μας: υπήρχαν «τυφλά σημεία» στα συστήματα παρακολούθησης, και το σκάφος τα εκμεταλλευόταν.

Χωρίς να το ρωτήσουμε. Χωρίς να ζητήσει άδεια.

Ο συνταγματάρχης έγειρε μπροστά.

— «Σταθμός, εδώ "Είκοσι". Σας βλέπουμε. Εσείς;»

Μια παύση.

Έπειτα η φωνή:

— «Σας ακούμε. Δεν σας εντοπίζουμε στα όργανα.

Είναι σαν να... δεν καταγράφεστε.»

Το τελευταίο έσπασε.

Η φράση έμεινε στον αέρα.

Κοίταξα την οθόνη μπροστά μας.

Η γραμμή της πορείας έτρεχε.

Τίποτα εξεζητημένο. Μια γραμμή. Η Σελήνη πίσω.

Κάτι άλλο μπροστά. Εκτός πεδίου.

Καθώς αναπτύσσαμε ταχύτητα, τα παράθυρα

άρχισαν να σκοτεινιάζουν.

Όχι από έξω προς τα μέσα.

Το ίδιο το υλικό άλλαξε ιδιότητες.

Το διαφανές έγινε ημιδιαφανές.

Έπειτα αδιαφανές.

Η επιφάνεια έμοιαζε να παγώνει από μέσα.

Ο πρώτος πιλότος τίναξε το δεξί του χέρι.

Το σταμάτησε στον αέρα πριν αγγίξει το τζάμι.

Δεν τόλμησε να το ακουμπήσει.

Η εξωτερική εικόνα μεταφέρθηκε σε μια μεγάλη

καμπύλη οθόνη που κάλυπτε σχεδόν 180 μοίρες

μπροστά μας.

Δεν υπήρχαν πια «παράθυρα».

Υπήρχε **οθόνη**.

Η εικόνα ήταν καθαρή.
Καλύτερη από πριν.
Η Σελήνη μικρή, πίσω μας.
Στο βάθος, σημεία φωτός.
Δεν ξεχώριζες αν ήταν αστέρια ή σταθμοί.

Οι πιλότοι εξήγησαν γρήγορα.

— «Σε τέτοιες ταχύτητες ένας κόκκος σκόνης είναι βλήμα,» είπε ο πρώτος.
«Αυτό είναι η ασπίδα του. Κλείνει το διάφανο.»

Ο δεύτερος έδειξε μια μικρή ένδειξη στην άκρη της οθόνης.
— «Εδώ μας δείχνει την παραμόρφωση στο κέλυφος.
Μέχρι τώρα, μέσα στα όρια.»

Οι δεκαέξι αντιπρόσωποι δεν ρώτησαν τίποτα.
Οι περισσότεροι κρατούσαν τα μπράτσα των καθισμάτων.
Οι κόμποι στα χέρια τους είχαν ασπρίσει.

Στην οθόνη φαινόταν η πορεία μας.
Μια γραμμή από τη Σελήνη προς το κενό.
Κανένας ενδιαμέσος σταθμός. Καμία αναφορά.

Κάποια στιγμή, στην άκρη της εικόνας, φάνηκε ο Κρόνος με τους δακτυλίους του.
Μικρός.
Σαφής.

Τον αναγνώρισα. Δεν χρειάστηκε σχόλιο από κανέναν.

Ο ένας από τους αντιπροσώπους σήκωσε λίγο το σώμα του, μέχρι να το επιτρέψει η ζώνη.
Έγειρε μπροστά.
Κοίταξε καλά τον πλανήτη.

Ξανακάθισε.

Τα δάχτυλά του έσφιξαν τη ζώνη.

Η αλλαγή στο πρόσωπό του έλεγε όσα δεν τόλμησε να πει:

είχαμε φύγει πολύ μακριά.

Κανείς δεν ρώτησε «πόση ώρα πέρασε».

Το ρολόι στο χέρι μου δούλευε ακόμα.

Δείκτες γύριζαν.

Η αίσθηση του χρόνου όμως είχε ήδη αρχίσει να χαλαρώνει.

Ο Στρατηγός γύρισε προς εμένα.

— «Έχεις κάτι να προσθέσεις;»

— «Ναι,» του απάντησα.

«Αν χρειαστεί να επιστρέψουμε μόνοι μας, δεν έχουμε ιδέα από πού να το πιάσουμε.»

Κράτησε την απάντηση για λίγο στο βλέμμα του.

Δεν συνέχισε τη συζήτηση.

Γύρισε μπροστά.

Τα μάτια όλων ακολούθησαν.

Η βάση είχε μείνει πίσω.

Ο σταθμός μας άκουγε χωρίς να μας βλέπει.

Οι «ξένοι» δεν είχαν μιλήσει ακόμη.

Μόνο το σκάφος.

Μ' εκείνα τα λίγα λόγια στην οθόνη.

Και με όλο αυτό το κενό που άνοιγε μπροστά.

Μετά από όλα αυτά με τις κεραίες, τα τυφλά σημεία και τα «δεν σας βλέπουμε αλλά σας ακούμε»,
χρειαζόμουν κάτι σταθερό.

Έναν καφέ.

Ο χώρος εστίασης δεν θύμιζε καφετέρια.
Τοίχος, ένας σωλήνας που κρεμόταν από ψηλά και μια
γούρνα από κάτω. Τίποτα άλλο.
Ούτε βρύση, ούτε φίλτρα, ούτε πίνακας με “freddo –
cappuccino – Ελληνικό”.

Δίπλα στον σωλήνα υπήρχαν δύο σύμβολα.
Στο πρώτο, τρεις κουκκίδες.
Στο δεύτερο, τρεις κουκκίδες με γραμμές από πάνω.

Ο Στρατηγός ήρθε και στάθηκε δίπλα μου.
Έβαλε τα χέρια στη μέση.

— «Μην το πειράξεις,» είπε.

— «Θα το κοιτάξω μόνο,» απάντησα.

Η φράση δεν τον έπεισε.

Το βλέμμα του έμεινε καρφωμένο στο δάχτυλό μου.

Πάτησα το πρώτο σύμβολο.

Δεν άντεξα.

Ένα απαλό φύσημα ήρθε από μέσα.

Θολό μπεζ υγρό έτρεξε στη γούρνα.

Πριν προλάβω να το μετρήσω με το μάτι, άνοιξε μια
τρύπα στον πάτο.

Το κατάπιε όλο.

Άφησα το σύμβολο.

Σταμάτησε.

— «Ωραία βρύση έχει εδώ, Στρατηγέ,» του είπα.

— «Μια χαρά είναι. Αρκεί να μην βάλεις τίποτα δικό
μας από κάτω,» απάντησε.

Ξαναπάτησα, για να σιγουρευτώ.

Το ίδιο θέαμα.

Υγρό. Τρύπα. Εξαφάνιση.

Ο συνταγματάρχης σούφρωσε τα χείλη.

— «Σου θυμίζω ότι αυτά είναι τα *σκουπίδια* τους.

Μην δοκιμάσεις να το πιείς.

Θα γράψω στην αναφορά "πέθανε από περιέργεια στον νεροχύτη".»

Πέρασα στο δεύτερο σύμβολο.

Πάτησα.

Το φύσημα έγινε πιο δυνατό.

Ζεστό υγρό έτρεξε σταθερά.

Άχνιζε.

Έπιασα ένα μεταλλικό ποτήρι, το έβαλα κάτω από το στόμιο.

Γέμισα λίγο, το σήκωσα στο ύψος της μύτης.

Μύρισα.

Η μυρωδιά θύμιζε νερό που έχει περάσει πολλά χρόνια μαζί με σωλήνες.

Η στοματική μου κοιλότητα δεν ενθουσιάστηκε.

Άφησα να τρέξει κι άλλο.

Το «λογικό» μέρος του εγκεφάλου μου ήλπιζε ότι θα καθαρίσει.

Το άλλο μέρος έλεγε «άστο, θα το βρουν τα IQ όταν γυρίσουμε, δεν χρειάζεται».

Τελικά ήπια μια γουλιά.

Πίκρα χωρίς χαρακτήρα.

Τίποτα το ιδιαίτερο.

Τίποτα το ευχάριστο.

Ο συνταγματάρχης με κοιτούσε με το βλέμμα του ανθρώπου που ετοιμάζεται να πει «στα 'λεγα».

— «Στην επιστροφή,» του είπα, «θα φροντίσουμε το δικό μας σύστημα νερού.

Αυτό εδώ δεν θα το ζηλέψουμε.»

— «Πρώτα να επιστρέψουμε,» τόνισε. «Μετά κάνουμε και υδραυλικά.»

Για τον καφέ βουλευτήκαμε με τα δικά μας φακελάκια και σακουλάκια.

Δύο πιλότοι έφεραν τα σακουλάκια σε παράταξη.

Ένας αντιπρόσωπος έψαξε ώρα να βρει πιο μεγάλο ποτήρι.

Άλλος έβγαλε από τη θήκη ένα μικρό, προσωπικό κουταλάκι.

Οι μέρες χωρίς κουταλάκι δεν περνούσαν.

Ζεστό υγρό από τους «ξένους».

Σκόνη από τη Γη.

Ανακάτεμα.

Πρώτη γουλιά.

Ησυχία.

Μετά από λίγα δευτερόλεπτα, μια φράση:

— «Ούτε στο ΚΑΦΕ ΜΑΡΙΝΑ τέτοια περιπέτεια,» ξεστόμισα.

Κάποιοι χαμογέλασαν.

Κάποιοι ήπιαν δεύτερη γουλιά πιο αργά.

Ε, κάτι ήταν κι αυτό.

Το σακουλάκι το είχαμε συνηθίσει.

Δεν θα γυρίζαμε τώρα σε χλιδή.

Η εξερεύνηση του θαλάμου δεν θα ήταν πλήρης χωρίς το βασικό.

Το WC.

Ήταν ενσωματωμένο στον πίσω τομέα του θαλάμου.
Πόρτα λεία, χωρίς χερούλι, χωρίς σημάδι.

Άπλωσα το χέρι και ακούμπησα στην τύχη.
Η πόρτα άνοιξε αθόρυβα.
Ένα «φτου» στο κενό.
Ούτε μεντεσές, ούτε τριγμός.

Οι υπόλοιποι δεν άντεξαν.
Ένας-ένας, χέρι στην πόρτα.
Άνοιγε με όλα τα «χέρια».
Δεν έκανε διακρίσεις.

Το εσωτερικό ήταν μεγαλύτερο από το δικό μας
πρόχειρο σύστημα στη βάση.
Περίμενα σωλήνες, βαλβίδες, δεξαμενές.
Δεν υπήρχε τίποτα.
Ό,τι έπρεπε να κάνει δουλειά, την έκανε πίσω από
τον τοίχο, στη σιωπή.

Ο πρώτος «εθελοντής» μπήκε μέσα με βλέμμα
ανθρώπου που δεν θέλει μάρτυρες.
Η πόρτα έκλεισε πίσω του.
Χρόνος.
Αναμονή.
Η πόρτα ξανάνοιξε.

Βγήκε ήρεμος.
Έκανε ένα μικρό νεύμα.
Δεν θέλησε να κάνει καμία περιγραφή.
Αυτό, για WC, ήταν το καλύτερο δυνατό review.

Δεύτερος μπήκε με μισό χαμόγελο.
Πήρε μαζί του ένα χαρτάκι.
Θέλησε να δοκιμάσει.

Το χαρτί εξαφανίστηκε αμέσως.

Καμία απόφραξη.

Καμία αμηχανία.

— «Προσοχή,» φώναξε ο Στρατηγός από έξω.

«Μη δοκιμάσετε τίποτα από τα *προσωπικά* σας εκεί μέσα.

Αν το καταπιεί κι αυτό, θα σε γράψω

"ανακυκλωμένο".»

Γέλια από τους υπόλοιπους.

Νευρικά, αλλά γέλια.

Δεν υπήρχε νερό με τη μορφή που γνωρίζουμε.

Ό,τι απορριπτόταν... εξαφανιζόταν αμέσως.

Χωρίς ίχνος.

Χωρίς ευκαιρία για δεύτερη ματιά.

Το σκάφος ανακύκλωνε τα πάντα.

Δεν το έβλεπες.

Το ένιωθες.

Η ίδια λογική παντού:

τίποτα δεν πάει χαμένο. Όλα πάνε κάπου.

Εγώ κράτησα μία μόνο σκέψη στο μυαλό:

όταν ένας πολιτισμός κανονίζει μέχρι και την τουαλέτα του με τόσο αόρατο τρόπο, εκείνη η συνάντησή μαζί τους δεν θα είναι απλή.

Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού οι μηχανές σίγησαν δύο φορές.

Ο ήχος χάθηκε.

Η πίεση στις πλάτες έμεινε ίδια.

Οι ενδείξεις στα όργανα δεν άλλαξαν.

Η πορεία όμως συνέχιζε.

Η λευκή γραμμή στην κεντρική οθόνη δεν ήταν απλώς μια ένδειξη κατεύθυνσης. Δεν ήταν δρόμος. Ήταν προβολή υπολογισμένης διαδρομής. Δυναμική απεικόνιση της θέσης μας σε σχέση με τον προορισμό.

Το σκάφος δεν έδειχνε πού βρισκόμαστε πάνω σε χάρτη. Έδειχνε πόσο μακριά βρισκόμαστε από τη σύμπτωση με το σημείο άφιξης.

Η γραμμή ξεκινούσε από τη Σελήνη και κατέληγε στον προορισμό.

Ένα φωτεινό σημείο, Εμείς, κινούμασταν επάνω της. Όσο προχωρούσαμε, το τμήμα πίσω μας γινόταν πιο αχνό.

Η απόσταση που κλείναμε έσβηνε από τη μνήμη της γραμμής.

Σε μια στιγμή, η εικόνα των άστρων στην οθόνη τρεμόπαιξε.

Για κλάσμα δευτερολέπτου διπλασιάστηκε.

Επανάλθε.

Κανένα όργανο δεν έδειξε επιτάχυνση.

Καμία μεταβολή G.

Καμία ένδειξη πίεσης.

Κι όμως, το φωτεινό σημείο πάνω στη λευκή γραμμή είχε μετακινηθεί αισθητά προς τα εμπρός.

Περισσότερο απ' όσο αντιστοιχούσε στον χρόνο που είχε περάσει.

Δεν υπήρξε συνεχής κίνηση. Δεν υπήρξε νέα καμπύλη.

Έλειπε ένα κομμάτι. Ήταν σαν να είχε αφαιρεθεί ένα τμήμα της γραμμής.

Οι πιλότοι ξεκούμπωσαν μισό πόντο τις ζώνες.

Σηκώθηκαν λίγο από τα καθίσματα.

Πλησίασαν την οθόνη.

Τα πρόσωπά τους φώτισε το λευκό.

Η ένδειξη «**σταθερότης διαδρομής**» παρέμενε αμετάβλητη.

Καμία προειδοποίηση.

Καμία διόρθωση.

Ο δεύτερος πιλότος σήκωσε το χέρι προς το πάνελ.

Πριν αγγίξει, η ζώνη του τράβηξε πίσω απότομα.

Έκανε έναν κοφτό ήχο, κάτι ανάμεσα σε βρισιά και αναστεναγμό.

Ξανακάθισε.

Το σκάφος δεν τον άφησε να πλησιάσει.

Στην επάνω γωνία της οθόνης εμφανίστηκε μια φράση:

«Ούδεμιᾶς δεῖ μεταβολῆς.»²

Ο Στρατηγός έγειρε λίγο μπροστά.

Διάβασε.

Δεν σχολίασε.

Οι πιλότοι αντάλλαξαν βλέμματα.

Δεν μίλησαν.

Δεν κάναμε ένα κανονικό ταξίδι τριών ημερών όπως υπολογίζαμε.

Αν είχαμε κινηθεί «συμβατικά», θα έπρεπε να

---

² Δεν χρειάζεται καμμιά αλλαγή.

διασχίσουμε κάθε ενδιάμεσο σημείο του
διαστήματος.

Θα βλέπαμε σταδιακή μεταβολή θέσης.

Συνεχή μετατόπιση των άστρων.

Σταθερή πρόοδο πάνω στη λευκή γραμμή.

Αυτό δεν συνέβη.

Στις στιγμές που οι μηχανές σιγούσαν , δεν υπήρχε
επιβράδυνση ούτε επιτάχυνση.

Δεν νιώσαμε τίποτα στο σώμα μας.

Τα όργανα δεν έδειξαν αύξηση ταχύτητας.

Η ένδειξη πορείας έμενε σταθερή.

Κι όμως — μετά από κάθε τέτοια «σιωπή», η θέση μας
στη λευκή γραμμή είχε προχωρήσει περισσότερο απ’
όσο δικαιολογούσε ο χρόνος.

Τι είχε γίνει;

Η εικόνα των άστρων μας έδωσε το πρώτο στοιχείο.

Για κλάσματα δευτερολέπτου, τα άστρα
διπλασιάζονταν.

Δύο ουρανοί, ελαφρά μετατοπισμένοι.

Δεν ήταν απλή παρεμβολή.

Η εικόνα του διαστήματος μετατοπιζόταν ελάχιστα
και μετά «κούμπωνε» ξανά.

Τα σημεία αναφοράς άλλαζαν θέση για μια αναπνοή.

Δεν είχαμε κινηθεί πιο γρήγορα.

Είχε αλλάξει η σχέση μας με τον χώρο.

Αν το εξηγούσε κανείς απλά:

Δεν διανύσαμε όλη την απόσταση.

Μειώθηκε η απόσταση ανάμεσα σε εμάς και στον

προορισμό.

Μια ευθεία τεντωμένη ανάμεσα σε δύο σημεία.
Κάποιος φέρνει τα δύο άκρα πιο κοντά.
Κανείς δεν περπατά παραπάνω, όμως τα σημεία
πλησιάζουν.

Το σκάφος, στις στιγμές απόλυτης σιωπής, έκανε κάτι
αντίστοιχο.

Δεν επιτάχυνε μέσα στον χώρο.
Μετέβαλλε τη θέση του σε σχέση με τον χώρο.

Γι' αυτό δεν μας έβλεπε σωστά ο διαστημικός
σταθμός.

Δεν βρισκόμασταν πάντα εκεί που υπολόγιζαν τα
όργανά τους.

Για ελάχιστα διαστήματα, η πραγματική μας θέση δεν
ταυτιζόταν με την προβολή μας.

Κάθε τέτοια «διπλή» εικόνα άφηνε πίσω της
μικρότερο μήκος πράσινης γραμμής.
Και όταν ολοκληρώθηκαν αυτές οι μετατοπίσεις, η
γραμμή είχε σχεδόν σβήσει.

Δεν είχαμε περάσει από όλο το ενδιάμεσο διάστημα.
Είχαμε παρακάμψει μέρος του.

Και έτσι, πολύ νωρίτερα απ' όσο επιτρέπουν οι
συνηθισμένοι υπολογισμοί, βρεθήκαμε μπροστά
στον διαστημικό σταθμό των «ξένων».

Ο θόλος του σκάφους φωτίστηκε λίγο παραπάνω.
Οι ζώνες έσφισαν ανεπαίσθητα.
Τα μάτια των είκοσι στράφηκαν στην ίδια εικόνα.

Έτοιμοι να συναντήσουμε αυτούς που είχαν

κατασκευάσει το σκάφος — και, πιθανόν, να μάθουμε γιατί εγώ ήμουν το κλειδί.

Κάποιος από τους αντιπροσώπους επιχείρησε να λύσει τελείως τη ζώνη του. Τα δάχτυλά του κινήθηκαν γρήγορα πάνω στον ιμάντα.

Ο μηχανισμός δεν υπάκουσε.

Μικρό κόκκινο λαμπάκι άναψε για ένα δευτερόλεπτο στη βάση του καθίσματος του.

Έπειτα έσβησε.

Δεν δοκίμασε δεύτερη φορά.

Τα χέρια του ήρθαν και έδεσαν στα γόνατα.

Το βλέμμα του κόλλησε στην οθόνη.

Εμείς ήμασταν απλώς τα σημάδια πάνω στη γραμμή.

Ο φωτισμός στο εσωτερικό έγινε πιο έντονος.

Οι επιφάνειες άρχισαν να πάλλονται ανεπαίσθητα.

Κανείς δεν κουνήθηκε από τη θέση του.

Όλα τα βλέμματα πήγαν στην κεντρική οθόνη.

Η λευκή γραμμή έγινε πράσινη. Εμφανίστηκε η φράση:

«Εἰς τὸν σκοπὸν ἀφικνούμεθα.»³

Ο Στρατηγός κοίταξε το ρολόι του.

Το σήκωσε λίγο, λες και ήθελε να βεβαιωθεί ότι το φως το χτυπάει σωστά.

Είχαν περάσει μόνο δεκαέξι ώρες.

Όχι έξι ημέρες.

Όχι οκτώ.

---

³ Φτάνουμε στον προορισμό μας.

Δεκαέξι ώρες.

Κοίταξε τους πιλότους.

Εκείνοι δεν απάντησαν με λόγια.

Τα μάτια τους είπαν αρκετά.

Στην οθόνη εμφανίστηκε μια δομή.

Ο χώρος γύρω της ... Δεν ήταν αποθήκη όπως την φανταζόμασταν.

Ήταν διαστημικός σταθμός στην περιοχή των «ξένων».

Γεωμετρικός.

Πολυεπίπεδος.

Επιφάνειες απλωμένες σε διαφορετικά επίπεδα, χωρίς συμμετρία ανθρώπινης αρχιτεκτονικής.

Οι επιφάνειες δεν αντανακλούσαν φως.

Το απορροφούσαν και το επανεξέπεμπαν σε παλμούς.

Μικρά, ρυθμικά αναβοσβησίματα.

Ολόκληρη η δομή έδειχνε ρυθμό.

Γύρω του το διάστημα έδειχνε ελαφρώς παραμορφωμένο.

Ελαφρές κυματώσεις στην εικόνα.

Η μαύρη επιφάνεια δεν ήταν απόλυτα σταθερή.

Ένα πολύ λεπτό κύμα την διαπερνούσε.

Το σκάφος επιβράδυνε. Το καταλάβαμε μόνο από τις ενδείξεις.

Το σώμα δεν έλαβε κανένα σήμα.

Στην οθόνη εμφανίστηκε:

«Προσδεϊσθε.»⁴

Αυτή τη φορά ξέραμε τι έπρεπε να κάνουμε.

Τα χέρια πήγαν αυτόματα στις ζώνες.

Οι ιμάντες τραβήχτηκαν.

Τα «κλικ» γέμισαν τον θάλαμο.

Οι πιλότοι επανήλθαν στις θέσεις τους.

Ο Στρατηγός κάθισε πιο ίσια.

Οι αντιπρόσωποι έσφιξαν τα μπράτσα των καθισμάτων.

Η πράσινη γραμμή μπροστά μας είχε σχεδόν σβήσει.

Το φωτεινό σημείο ήταν κολλημένο στο άκρο της.

Στο σταθμό άνοιξε μια πόρτα και το σκάφος εισήλθε αθόρυβα. «Προσγειώθηκε» θα το λέγαμε στη γη σε συγκεκριμένο χώρο.

Είχαμε φτάσει.

---

⁴ Προσδεθείτε.

Xωρίς να το ζητήσει κανείς, άνοιξε η πόρτα του αμπαριού.

Δεν ακούστηκε θόρυβος.

Δεν ακούστηκε κλικ.

Η επιφάνεια απλώς ξεκόλλησε από τη θέση της. Σύρθηκε προς τα μέσα και χάθηκε στον τοίχο. Έμεινε άνοιγμα καθαρό, χωρίς πλαίσιο, χωρίς μηχανισμό.

Τότε εμφανίστηκαν τα ρομποτάκια.

Έηρθαν σε σειρά.

Γρήγορα. Ήσυχια.

Η κίνησή τους έδειχνε προγραμματισμένο ρυθμό.

Δεν είχαν σώματα με βίδες και γρανάζια που να φαίνονται.

Μικρά ανθρωπόμορφα εργαλεία.

Κεφάλι, κορμός, άκρα.

Το «πρόσωπό» τους, λεία επιφάνεια.

Δύο σκοτεινά σημεία στο ύψος των ματιών.

Καμία έκφραση.

Κανένα στόμα.

Κι όμως, θύμιζαν τους «ξένους».

Ίδιος τρόπος στάσης.

Ίδιες αναλογίες.

Μια απλοποιημένη εκδοχή.

Εργάτες στο ίδιο καλούπι.

Τα ρομποτάκια άρχισαν να ξεφορτώνουν τα κιβώτια που είχαμε φέρει από τη Σελήνη.

Δεν τα σήκωναν όπως εμείς.

Δεν έκαναν προσπάθεια.

Έπιαναν τις άκρες τους και τα κιβώτια κολλούσαν πάνω τους.

Μαγνητικές υποδοχές.

Κλειδωμα αόρατο.

Δούλευαν με ρυθμό που δεν μπορούσες να διακόψεις.

Μια συνεχής ροή κίνησης.

Το ένα έπαιρνε, το άλλο έφευγε.

Κανένα σταμάτημα.

Εκεί που τελείωνε η δική μας «λίστα», άρχιζε η δική τους.

Άλλα ρομποτάκια πλησίασαν πλευρικές θυρίδες.

Οι θυρίδες άνοιξαν.

Κιβώτια βγήκαν προς τα έξω.

Κασέτες. Κυλινδρικά δοχεία. Κομμάτια υλικού που δεν είχα ιδέα τι ήταν.

Τα τοποθετούσαν σε συγκεκριμένες θέσεις στην πλατφόρμα.

Οι θέσεις ήταν ορισμένες από πριν.

Δεν έψαχναν.

Πήγαιναν κατευθείαν εκεί.

Υπήρχε «λίστα» και για αυτά.

Όχι δική μας.

Ο Στρατηγός με κοίταξε.

Δεν χρειάστηκε να μιλήσει.

Το βλέμμα του έλεγε:

Δεν είμαστε εμείς που ελέγχουμε την ανταλλαγή.

Δεν μίλησα. Δεν είχα κάτι να προσθέσω που να μην ήταν προφανές.

Όσο τα ρομποτάκια δούλευαν, εμείς κοιτούσαμε τον

χώρο. Ο σταθμός, από μέσα, ήταν ακόμα πιο
ξεκάθαρα αποθήκη.

Επίπεδο πάνω από επίπεδο.

Πλατφόρμες σε ύψη διαφορετικά.

Διάδρομοι που έστριβαν προς τα μέσα και προς τα
κάτω.

Κυψέλες αποθήκευσης, στοιχισμένες. Η λογική του
χώρου δεν αφορούσε ανθρώπους. Αφορούσε ροή
υλικών.

Κι όμως, κάτι στον τρόπο που είχε στηθεί ο χώρος,
έδινε την αίσθηση ότι μπορούσαμε να κατεβούμε.

Όχι ως ιδιοκτήτες.

Ως ανεκτοί επισκέπτες.

Πρώτον, υπήρχε βαρύτητα.

Σταθερή. Ήρεμη.

Το πάτημα στο δάπεδο θύμιζε Γη.

Όχι συνθλιπτική, όχι ελλιπή.

Κανονική.

Δεύτερον, το περιβάλλον φαινόταν φιλικό για ζωή.

Δεν υπήρχε πάγος στην αναπνοή.

Τα στήθη ανέπνεαν χωρίς κόπο.

Καμία στολή.

Οι μετρητές που είχαμε εμείς, οι δικοί μας, έδειχναν
πίεση και ατμόσφαιρα μέσα στα ανθρώπινα όρια.

Αναπνέαμε το ίδιο αέρα με τα ρομποτάκια. Εκείνα
δεν διαμαρτύρονταν.

Και τρίτον... υπήρχε μια πόρτα.

Μία έξοδος από την πλατφόρμα προς το εσωτερικό.

Πόρτα λεία, χωρίς χερούλι, χωρίς κλειδαριά.

Το ίδιο χαρακτηριστικό που είχαμε δει στο WC του

σκάφους.

Άπλωσα το χέρι.

Ακούμπησα την επιφάνεια.

Άνοιξε.

Σιωπηλά.

Χωρίς αντίσταση.

Άγγιξε ο συνταγματάρχης.

Άνοιξε.

Ένας από τους πιλότους.

Άνοιξε.

Η πόρτα δεν ζητούσε κωδικό.

Δεν ζητούσε κάρτα.

Ζητούσε παρουσία.

Αυτό ήταν το «σήμα» τους.

Το χέρι.

Αγγίζεις, ανοίγει. Δεν χρειάζεται κλειδί. Δεν
χρειάζεται αριθμός.

Κοίταξα την παλάμη μου.

Την ίδια παλάμη που άνοιγε τις πόρτες της βάσης στη
Σελήνη.

Την ίδια που άναβε την οθόνη με το «έγώ».

Στο πίσω μέρος του μυαλού μου, κάτι ψιθύρισε:

Σε περίμεναν.

Δεν το είπα. Δεν ήθελα να το ακούσω ο ίδιος από το
στόμα μου.

Για την ώρα, έμεινα στο:

Ίσως θα δούμε.

Είχαμε ήδη λυθεί από τις ζώνες και κινούμασταν

μέσα στον κύριο θάλαμο του σκάφους.

Το δάπεδο σταθερό.

Η βαρύτητα ήρεμη.

Μπροστά, από το άνοιγμα του αμπαριού, φαινόταν η πλατφόρμα του σταθμού των «ξένων».

Δεν είχαμε βγει έξω.

Στεκόμασταν ακόμη μέσα στο σκάφος.

Ετοιμαζόμασταν για το πρώτο βήμα προς την έξοδο, όταν μια οθόνη στον τοίχο του θαλάμου — πίσω από τα καθίσματα, εκεί που πριν ήταν σβηστή — άναψε μόνη της.

Η πρώτη γραμμή ήταν σε σύμβολα που δεν αναγνωρίζαμε.

Γραμμές, γωνίες, καμπύλες.

Μια δική τους γλώσσα.

Κάτω από αυτήν εμφανίστηκε δεύτερη γραμμή.

Καθαρά.

Στη δική μου γλώσσα.

«ΠΛΗΡΩΜΑ: ΚΑΡΑΝΤΙΝΑ.»

Όλα τα κεφάλια γύρισαν προς το μέρος μου.

Δεν χρειάστηκε να διαβάσω δυνατά.

Οι άλλοι έβλεπαν τις λέξεις.

Ήξεραν όμως σε ποιον απευθυνόταν.

Η οθόνη αναβόσβησε μια φορά.

Η πρώτη γραμμή έμεινε στη θέση της.

Κάτω της εμφανίστηκε δεύτερη πρόταση:

«ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ. ΉΛΕΓΧΟΣ.»

Δεν υπήρχε θαυμαστικό.

Δεν υπήρχε κόκκινο πλαίσιο.

Δεν υπήρχε τόνος απειλής.

Διαδικασία.

Ο χώρος γύρω από το άνοιγμα του αμπαριού άρχισε να αλλάζει.

Μπροστά μας, εκεί που τελείωνε το δάπεδο του σκάφους και ξεκινούσε η πλατφόρμα του σταθμού, εμφανίστηκε ένα διαφανές πεδίο.

Ο αέρας πήρε μια λεπτή γυαλάδα.

Η επιφάνειά του φαινόταν μόνο αν κοίταζες λοξά.

Μια λεπτή ομίχλη, αχνή.

Όχι τοίχος.

Όριο.

Μας άφηνε να κινούμαστε ελεύθερα μέσα στον θάλαμο και ως το χείλος του ανοίγματος.

Δεν μας άφηνε να περάσουμε στο εξωτερικό.

Ένας από τους αντιπροσώπους τόλμησε να πλησιάσει.

Περπάτησε μέχρι το άκρο του δαπέδου.

Έφερε το χέρι του κοντά στο πεδίο.

Δεν το άγγιξε κατευθείαν.

Το κράτησε μερικά εκατοστά μπροστά.

Έκανε άλλο μισό βήμα. Το πεδίο τον σταμάτησε.

Ένιωσε αντίσταση. Ένα ήρεμο, σταθερό σπρώξιμο προς τα πίσω.

Τράβηξε το πόδι του.

Δεν υπήρξε ηλεκτροσόκ.

Δεν υπήρξε προειδοποιητικός ήχος.

Μόνο ένα «ως εδώ», δοσμένο στο σώμα του.

Γύρισε προς τον συνταγματάρχη.

Δεν είπε τίποτα.

Δεν χρειαζόταν.

Εγώ κοίταξα πάλι την οθόνη.

Οι δύο γραμμές έμεναν εκεί, σταθερές.

ΠΛΗΡΩΜΑ: ΚΑΡΑΝΤΙΝΑ.

ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ. "ΕΛΕΓΧΟΣ".

Το σκάφος μας κρατούσε μέσα.

Ο σταθμός μας περίμενε έξω.

Και ανάμεσα στα δύο, ένα λεπτό διάφανο όριο που αποφάσιζε πότε θα γίνει το επόμενο βήμα.

Τα ρομποτάκια συνέχισαν να δουλεύουν.

Αδιάφορα. Για εκείνα, η καραντίνα ήταν ανθρώπινο θέμα.

Η ροή των υλικών δεν σταματούσε.

Κοίταξα γύρω. Δεν φαινόταν κανένας άλλος. Κανένα ανθρώπινο σώμα. Καμία φιγούρα που να δείχνει ζωντανό ον άλλης φύσης.

Μόνο ρομποτάκια.

Πολλά.

Πάρα πολλά.

Όλα τους έμοιαζαν με τους «ξένους».

Ίδιος κορμός.

Ίδια στάση.

Μειωμένες λεπτομέρειες.

Εκδοχή εργασίας.

Εκείνη τη στιγμή, κατάλαβα κάτι που έφερε μαζί του και ανακούφιση και βάρος.

Δεν υπήρχε κανένας ζωντανός εκεί.
Μόνο μηχανές.
Κάθε τους κίνηση όμως έδειχνε ότι κάποιος, κάπου,
άκουγε.
Κάποιος που δεν χρειαζόταν πια να είναι παρών για
να κυβερνά.

Η απόφαση πάρθηκε γρήγορα.
Θα κατεβαίναμε.

Όχι όλοι μαζί.
Με σειρά.
Με προσοχή.

Ο Στρατηγός προχώρησε πρώτος μέχρι το όριο του
διαφανούς πεδίου στην έξοδο του σκάφους.
Στάθηκε εκεί, δύο βήματα πριν τη γραμμή.
Άπλωσε το χέρι του προς την πόρτα.

Δεν άνοιξε.

Το στόμα του έσφιξε.
Γύρισε να κοιτάξει πίσω του.
Τα μάτια του σταμάτησαν πάνω μου.

— «Ωρα για το κλειδί,» είπε.

Πλησίασα.
Ένιωσα όλα τα βλέμματα να βαραίνουν στην πλάτη.
Άπλωσα το δικό μου χέρι στην ίδια επιφάνεια.

Η πόρτα άνοιξε αθόρυβα.
Η επιφάνεια διαλύθηκε, όχι προς τα έξω, αλλά προς
τα μέσα.
Σαν να παραμέρισε η ίδια η ύλη.

Όχι «ξεκλείδωμα».

Αναγνώριση.

Πέρα από την πόρτα υπήρχε ένας διάδρομος.

Φωτισμένος. Καθαρός.

Η θερμοκρασία ήπια.

Το δάπεδο είχε υφή πέτρας, αλλά πατούσες και βυθιζόταν ελάχιστα, όσο χρειαζόταν για να σβήσει κάθε ήχο.

Το βήμα δεν ακουγόταν.

Στην άκρη του διαδρόμου υπήρχε δεύτερο μήνυμα, επάνω στον τοίχο.

«ΚΑΡΑΝΤΙΝΑ: ΠΕΡΙΟΧΗ Α.»

Το μετέφρασα.

Θα μας κρατούσαν σε ζώνη.

Θα μας παρατηρούσαν.

Θα περίμεναν.

Μια σύντομη σκέψη πέρασε από το μυαλό μου, αυτή που δεν ήθελα να κάνω:

Αν αυτή εδώ είναι αποθήκη,

τότε πού είναι οι ίδιοι;

Και γιατί το σκάφος μάς έφερε **μέσα**, όχι απ' έξω;

Δεν είχα απάντηση.

Είχα μόνο τον διάδρομο μπροστά και τη φωνή του

Στρατηγού πίσω:

— «Προχώρα, Όσιε.

Θα σε ακολουθήσουμε όλοι, μην ανησυχείς.

Δεν θα σε αφήσουμε μόνο σου με τα ρομπότ.»

Το είπε και το εννοούσε.

Κι όμως, μέσα μου ήξερα ότι η σειρά ήταν ανάποδη.

Εγώ τους έπαιρνα μαζί μου.

Τα ρομποτάκια μάς οδηγούσαν.

Όχι άνθρωποι.

Ούτε «ξένοι» με σάρκα.

Προχωρούσαν μπροστά μας ανά δύο.

Στάσεις, μικρές παύσεις, γύρισμα κεφαλιού προς τα πίσω, επιβεβαίωση ότι ακολουθούμε.

Σαν συνοδοιπόροι χωρίς συναισθήματα, αλλά με πολύ καλή μνήμη πρωτοκόλλων.

Στον τοίχο, κάθε λίγα μέτρα, η ίδια ένδειξη:

«ΚΑΡΑΝΤΙΝΑ: ΠΕΡΙΟΧΗ Α.»

Ο διάδρομος φωτεινός.

Καθαρός.

Χωρίς γωνίες.

Καμπύλες παντού.

Κανένα σημείο όπου θα μπορούσε να σταθεί σκόνη.

Το δάπεδο μαλακό.

Όχι χαλί.

Υλικό που έπαιρνε λίγο το σχήμα του πατήματος και έπειτα επανερχόταν.

Το πρώτο βήμα γυμνό από μαγνητικά άρβυλα.

Μικρή ανακούφιση στα πόδια.

— «Επιτέλους περπάτημα για ανθρώπους,»
μουρμούρισε ένας από τους πιλότους.

Έβγαλε τα άρβυλα και κοίταξε τα δάχτυλα των ποδιών του με στοργή.

— «Μην τα αγαπάς πολύ,» του είπε ο Στρατηγός.
«Μπορεί να μας τα ζητήσουν πίσω στο δρόμο.»

Ο χώρος της καραντίνας έμοιαζε με αίθουσα υποδοχής και ιατρείο μαζί.

Όχι κρεβάτια.

Θέσεις.

Κάτι ανάμεσα σε κάθισμα και ξαπλώστρα.

Η επιφάνειά τους γυαλιστερή, με ελαφρά υποχώρηση όταν καθόσουν.

Στους τοίχους, λεπτές κάθετες γραμμές.

Χαρακιές φωτός.

Άλλοτε φαίνονταν καθαρά, άλλοτε χάνονταν.

Τα ρομποτάκια δεν μας μιλούσαν.

Δεν έβγαζαν ήχους.

Είχαν όμως τρόπο να «λένε».

Ένα πλησίασε τον Στρατηγό.

Έστρεψε το κεφάλι του προς μία θέση.

Έμεινε ακίνητο.

Ο Στρατηγός δεν κάθισε.

Το ρομποτάκι δεν έφυγε.

— «Σου κάνει νόημα να κάτσεις,» του είπα.

— «Μου λείπει μόνο ο δίσκος με το νούμερο,» απάντησε.

Κάθισε.

Το ρομποτάκι απομακρύνθηκε.

Το πρόγραμμα συνέχισε.

Ο Στρατηγός μου έκανε νόημα.

— «Εσύ πρώτος. Είσαι ο πιο δημοφιλής εδώ μέσα.

Σε θέλουν για δείγμα.»

Πλησίασα μια θέση.

Το ρομποτάκι που είχε μείνει πίσω για μένα άπλωσε

το χέρι του.

Το άγγιγμά του δεν ήταν σκληρό.

Ακούμπησε τον καρπό μου.

Μια στιγμιαία ψύχρα πέρασε από το δέρμα προς τα μέσα.

Όχι πόνος.

Αίσθηση μέτρησης.

Πάνω στον τοίχο άναψε μια οθόνη.

Πρώτα σύμβολα.

Κύκλοι. Παλμοί. Γραμμές.

Ύστερα μετάφραση, στην άκρη:

«ΕΛΕΓΧΟΣ. ΜΗ ΜΕΤΑΔΟΣΗ. ΑΝΑΜΟΝΗ.»

Από κάτω:

«ΧΡΟΝΟΣ: 12 ΏΡΕΣ.»

Κάθισα.

Η επιφάνεια της θέσης δέχτηκε το βάρος μου και σταθεροποιήθηκε.

Ένας από τους αντιπροσώπους, πίσω αριστερά, σήκωσε το χέρι.

— «Τι φοβούνται ακριβώς;» είπε.

«Μας βάζουν σε καραντίνα από ευγένεια ή από τρόμο;»

Ο πιλότος που είχε ακόμη τα άρβυλα στο χέρι πήρε τον λόγο.

— «Έχουν καιρό να μας δουν.

Πιθανόν από τότε που η κεραία "Γήν ὀρῶσα" είχε σήμα.

Σε τόσα χιλιάδες χρόνια, ό,τι κυκλοφορεί πάνω μας

αλλάζει.

Βακτήρια, ιοί, όλα παίρνουν το πτυχίο τους στη μετάλλαξη.

Όσοι προσαρμοστήκαμε μεταξύ μας μείναμε και περάσαμε στην επόμενη "τάξη". Οι υπόλοιποι έφυγαν από το μάθημα.»

— «Δηλαδή είμαστε ζωντανές συλλογές από εξελιγμένα μικρόβια,» πετάχτηκε ένας φυσικός απ' τους πίσω.

«Ωραία. Να το βάλω στο βιογραφικό;»

— «Βάλε το,» είπε ένας άλλος.

«Θα εντυπωσιάσει τους "ξένους".

Εμείς νομίζουμε ότι φοβόμαστε αυτούς.

Μπορεί εκείνοι να λένε "μακριά από τους φορείς, έχουν ιστορία με ιούς".»

— «Δηλαδή τώρα κάνουμε Δαρβίνο σε καραντίνα;»

Έγειρε πίσω στην έδρα της θέσης.

— «"Όσοι επιβίωσαν, προσαρμόστηκαν."

Τώρα θα δούμε αν ταιριάζουν οι προσαρμογές μας με τις δικές τους.»

Ο Στρατηγός αναστέναξε.

— «Εδώ που τα λέμε, είναι λογικό,» είπε.

«Άλλος πλανήτης, άλλη εξέλιξη.

Εμείς κουβαλάμε μικροοργανισμούς συμβατούς με εμάς.

Εκείνοι, ή ό,τι έχουν εδώ, μπορεί να είναι συμβατό με τους δικούς τους οργανισμούς.

Να είναι όμως ζημιά για τον δικό μας.»

Ο γιατρός της αποστολής σήκωσε το χέρι με ύφος

καθηγητή που έχει την ευκαιρία του.

— «Να το πω επισήμως;

Στην Γη, για εκατομμύρια χρόνια, ζωή κι ιοί τρέχουν μαζί.

Ο ένας κυνηγά τον άλλο.

Κάθε νέο βήμα της εξέλιξης κλείνει τις πόρτες σε μερικούς, ανοίγει πόρτες σε άλλους.

Δεν υπάρχει λόγος να περιμένουμε ότι, εδώ, η φύση έκανε copy-paste τις ίδιες λύσεις.

Άλλη χλωρίδα, άλλη πανίδα, άλλα ανοσοβιοχημικά παιχνίδια.

Μπορεί για το δικό μας σώμα ένα απλό μόριο αέρα εδώ μέσα να είναι κανονικό δηλητήριο.

Και αντιστρόφως.

Εμείς, για εκείνους, μπορεί να μοιάζουμε με βόμβες μικροβίων με πόδια.»

Ένας από τους αντιπροσώπους χαμογέλασε πλατιά.

— «Δηλαδή, για να το πούμε απλά, μας έχουν για πιθανά βιολογικά όπλα.»

— «Ναι,» είπε ο γιατρός.

«Αλλά χωρίς να το ξέρουμε.

Αυτό λέγεται "αθώα απειλή".»

— «Αυτό που κάνουμε τώρα λέγεται και "αθώο κλείσιμο στόματος", μνήμη, ανοσία, μετάλλαξη...

Τρεις ωραίες λέξεις.

Εγώ λέω να αφήσουμε τους "ξένους" να μετρήσουν πρώτα.»

Ο φυσικός πίσω γύρισε στο παλαιό του χιούμορ:

— «Εξάλλου, αν ένας πολιτισμός έστειλε κεραία "Γήν

όρῳσα" πριν χιλιάδες χρόνια και δεν έχει πατήσει
πόδι εδώ από τότε, ξέρει κάτι.
Εμείς ήρθαμε χωρίς εμβόλιο.»

— «Ναι,» συμπλήρωσε ο γιατρός.
«Και τώρα μας κρατάνε μερικές ώρες στο σαλονάκι,
μέχρι να δουν αν θα τους βγάλουμε εξάνθημα.»

Γέλια.

Στιγμιαία.

Ύστερα σιωπή.

Το ρομποτάκι που στεκόταν δίπλα μου ανασήκωσε
ελαφρά το χέρι.

Ακούμπησε ξανά τον καρπό μου.

Οι ενδείξεις στην οθόνη ανανεώθηκαν.

Η γραμμή

«ΧΡΟΝΟΣ: 12 ΏΡΕΣ»

άρχισε να μετρά αντίστροφα.

Σιγά. Σταθερά.

Το νερό και η τροφή που μας έδωσαν σε μικρές
συσκευασίες δεν είχαν γεύση.

Ούτε κακή. Ούτε καλή.

Ουδέτερη.

Φτιαγμένη για να συντηρεί, όχι για να ευχαριστεί.

Ένας από τους αντιπροσώπους έριξε μια ματιά στο
πακέτο.

— «Αν αυτό είναι το δείγμα της κουζίνας τους, έχουμε
πρόβλημα στις διπλωματικές σχέσεις,» είπε.

— «Να χαίρεσαι,» του απάντησε ένας άλλος.

«Αν ήθελαν να μας εντυπωσιάσουν, θα είχα

ανησυχήσει.

Τώρα απλώς θέλουν να δουν αν θα μείνουμε
ζωντανοί.»

Όσο περνούσε η ώρα, καταλάβαινα όλο και
περισσότερο ότι δεν ήμασταν μόνοι, παρόλο που δεν
υπήρχε άνθρωπος.

Ο χώρος μας παρακολουθούσε.

Όχι με κάμερες που φαίνονται.

Με τον ίδιο τρόπο που το σκάφος ήξερε αν είχαμε
δεθεί στην απογείωση. Με τον ίδιο τρόπο που οι
πόρτες άνοιγαν με το «χέρι», αλλά όχι για όλους.

Καθώς ήμουν μισοκοιμισμένος στη θέση μου, είδα τα
φώτα στον τοίχο να παίζουν ελαφρά.

Μικρές μεταβολές έντασης.

Μια αργή αναπνοή.

Το ίδιο αίσθημα επέστρεψε:

αυτός ο σταθμός δεν ήταν απλώς κτίριο.

Ήταν σύστημα.

**Εμείς, για την ώρα, ήμασταν δείγματα μέσα σε
αυτό.**

Η αντίστροφη μέτρηση έφτασε στο μηδέν.
Καμία αλλαγή στον φωτισμό.
Καμία τελετουργική ανακοίνωση.

Τα ρομποτάκια σταμάτησαν ταυτόχρονα.
Όχι απότομα. Συντονισμένα.

Στην οθόνη έσβησε η γραμμή:

«ΜΗ ΜΕΤΑΔΟΣΗ.»

Έμεινε για λίγα δευτερόλεπτα κενός χώρος.

Οι δεκαέξι αντιπρόσωποι δεν κουνήθηκαν. Τα πρόσωπά τους ίδια, ουδέτερα. Αν τους φωτογράφιζες εκείνη τη στιγμή, η Ιστορία δεν θα έβρισκε τίποτα να αναλύσει.

Ο πρώτος πιλότος έσπασε τη σιωπή.

— «Και τώρα; Παίρνουμε βεβαίωση;»

Ο δεύτερος δεν γέλασε.

Ο Στρατηγός στεκόταν όρθιος. Δεν είχε καθίσει ποτέ πραγματικά μέσα σε αυτή τη διαδικασία. Το σώμα του ήταν σε αναμονή, όχι σε φιλοξενία.

Η οθόνη αναβόσβησε.

Νέα ένδειξη:

«ΣΥΜΒΑΤΟΙ.»

Μόνο αυτό.

Όχι “ασφαλείς”.

Όχι “καλωσορίσατε”.

Συμβατοί.

Ένωσα τη λέξη να βαραίνει διαφορετικά μέσα μου.

Δεν έλεγαν ότι δεν είμαστε απειλή.

Έλεγαν ότι μπορούμε να συνυπάρξουμε.

Η ένδειξη «ΣΥΜΒΑΤΟΙ» έμεινε για λίγο μόνη της.

Δεν συνοδεύτηκε από ήχο.

Δεν ζήτησε ενέργεια από εμάς.

Τα ρομποτάκια απομακρύνθηκαν συγχρονισμένα. Όχι βιαστικά. Σαν να ολοκληρώθηκε ένα στάδιο και να περνούσαμε στο επόμενο πρωτόκολλο.

Ο ένας πιλότος έσκυψε προς τον άλλον.

— «Δηλαδή δεν τους τρομάξαμε.»

— «Ή τους τρομάξαμε όσο ακριβώς αντέχουν,» απάντησε ο δεύτερος.

Κανείς από τους δεκαέξι δεν σχολίασε.

Ήξεραν ότι αυτή η λέξη — “Συμβατοί” — δεν ήταν φιλοφρόνηση.

Ήταν ταξινόμηση.

Η επιφάνεια του απέναντι τοίχου μεταβλήθηκε χωρίς προειδοποίηση. Δεν άναψε φως. Δεν άνοιξε πλαίσιο. Το υλικό άλλαξε ιδιότητα. Έγινε εικόνα.

Πρώτα έδειξε εμάς.

Ολόκληρο τον χώρο της καραντίνας.

Τον Στρατηγό όρθιο.

Τους δεκαέξι αντιπροσώπους σε δύο σειρές.

Τους δύο πιλότους πλάι στο άνοιγμα.

Εμένα στο κέντρο.

— «Μας κοιτάνε», είπε ο ένας πιλότος χαμηλόφωνα.

Η εικόνα μετακινήθηκε. Το πλάνο πλησίασε στα πρόσωπα. Κατέγραψε βλέμματα. Χέρια. Στάση σώματος.

Ο Στρατηγός δεν κουνήθηκε.

— «Σταθεροί.»

Η εικόνα έσβησε. Στη θέση της εμφανίστηκε η μορφή.

Όχι υλικό σώμα. Όχι σκιά.

Τρισδιάστατη προβολή. Καθαρή.

Τον αναγνώρισα αμέσως. Η ίδια μορφή που είχε αντικαταστήσει τη δική μου φωτογραφία.⁵

Ένας από τους αντιπροσώπους ψιθύρισε:

— «Άρα δεν ήταν σύμβολο.»

Το ολόγραμμα στεκόταν ακίνητο. Ύψος μεγάλο. Πάνω από δύο μέτρα. Σώμα γερό, χωρίς περιττή ένταση. Δέρμα ανοιχτό. Μαλλιά καστανά, κομμένα απλά. Μάτια καστανά. Φρύδια αραιά.

Δεν υπήρχε επιτήδευση στην όψη του.

Δεν υπήρχε πρόκληση.

Ο δεύτερος πιλότος μίλησε πρώτος.

— «Αν τον έβλεπα στην πλατεία, δεν θα γύριζα δεύτερη φορά.»

---

⁵ Η φωτογραφία που είχα βρει στο πιλοτήριο όταν το σκάφος επέστρεψε.

Κανείς δεν γέλασε.

Τα χέρια του ολογράμματος ήταν υψωμένα σε χαμηλό επίπεδο. Μακριά δάχτυλα. Έλεγχος στην κίνηση. Δεν έκανε καμία απότομη χειρονομία.

Ο Στρατηγός προχώρησε ένα βήμα.

— «Ποιοι είστε;»

Η μορφή δεν μίλησε.

Στην επιφάνεια εμφανίστηκε κείμενο:

**«ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΑΤΕ. ΕΛΕΓΧΟΣ ΟΛΟΚΛΗΡΩΝΕΤΑΙ.
ΜΗΝ ΑΓΓΙΖΕΤΕ ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΠΕΡΙΟΧΕΣ.
ΑΝΑΜΟΝΗ.»**

Ένας από τους δεκαέξι αντέδρασε:

— «Μας καλωσορίζουν και μας απαγορεύουν.»

— «Μας ενημερώνουν.» είπε ο Στρατηγός χωρίς να γυρίσει.

Νέα γραμμή εμφανίστηκε:

**«ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΔΩ.
ΕΙΣΤΕ ΑΣΦΑΛΕΙΣ.
ΘΑ ΣΥΝΑΝΤΗΘΟΥΜΕ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΑΡΑΝΤΙΝΑ.»**

Ο πρώτος πιλότος κοίταξε το ταβάνι.

— «Άρα αυτό δεν είναι επαφή.»

— «Είναι ανακοίνωση,» είπε ένας αντιπρόσωπος.

Το ολόγραμμα παρέμεινε σταθερό. Η έκφρασή του δεν μεταβλήθηκε. Στη συνέχεια, η εικόνα άλλαξε.

Εμφανίστηκε σχήμα.

Μια λωρίδα. Δύο άκρα. Μία δίπλωση στο κέντρο.

Απλό. Χωρίς εξηγήσεις.

Κείμενο από κάτω:

**«ΤΟ ΣΚΑΦΟΣ ΔΕΝ ΠΗΓΑΙΝΕΙ ΜΟΝΟ.
ΦΕΡΝΕΙ ΚΟΝΤΑ.»**

Οι δύο πιλότοι κοιτάχτηκαν.

— «Το είπαμε,» ψιθύρισε ο ένας.

— «Δεν επιταχύναμε,» απάντησε ο άλλος. «Δεν υπήρξε κλασική καμπύλη.»

— «Τα άστρα μετατοπίστηκαν στιγμιαία.»

— «Οι μηχανές σίγησαν.»

Ένας από τους αντιπροσώπους γύρισε προς εμένα.

— «Το ήξερες;»

— «Το ένιωθα,» απάντησα.

Ο Στρατηγός κοίταζε το σχήμα.

— «Δεν διανύσαμε απόσταση.»

Κανείς δεν τον διέκοψε.

— «Αλλάξαμε σχέση θέσεων.»

Το ολόγραμμα έμεινε στη θέση του.

Σιωπηλό.

Κανένα επιπλέον στοιχείο. Κανένα θεατρικό τέλος.

Μόνο η παρουσία.

Και τότε ένας από τους δεκαέξι, που μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχε μιλήσει καθόλου, είπε χαμηλά:

— «Αν δεν ήρθαμε εμείς εδώ... τότε τι ακριβώς έφεραν κοντά;»

Η οθόνη δεν απάντησε. Η μορφή έσβησε.

Η καραντίνα συνεχιζόταν.

Η οθόνη έμεινε με το σχήμα της λωρίδας.

Δύο άκρα.

Μια δίπλωση.

Κανένα επιπλέον σχόλιο.

Ο Στρατηγός δεν ρώτησε δεύτερη φορά. Περίμενε.

Οι δεκαέξι αντιπρόσωποι στέκονταν στις δύο σειρές τους. Κανείς δεν ήθελε να είναι ο πρώτος που θα μιλήσει μπροστά σε αυτό που μόλις είχαμε δει.

Ο πρώτος πιλότος έσπασε τη σιωπή.

— «Αν αυτό είναι χάρτης, δεν είναι αστρονομικός.»

— «Δεν φαίνεται τροχιά.», είπε ο δεύτερος

Στα αριστερά, ο φυσικός της αποστολής δεν κοιτούσε το ολόγραμμα. Κοιτούσε τη δίπλωση.

Έκανε ένα βήμα μπροστά.

— «Δεν είναι χάρτης.»

Ο Στρατηγός γύρισε ελαφρά το κεφάλι.

— «Τι είναι;»

Ο φυσικός δεν ανέβασε τόνο. Μίλησε καθαρά.

— «Δεν μετακινήθηκαν μέσα στον χώρο.»

Σιωπή.

— «Ο χώρος μετακινήθηκε γύρω μας.»

Κανείς δεν αντέδρασε αμέσως.

Ο ένας πιλότος γέλασε νευρικά.

— «Αυτό δεν γίνεται.»

Ο φυσικός δεν τον κοίταξε.

— «Αν διπλώσεις ένα φύλλο, δύο μακρινά σημεία έρχονται σε επαφή χωρίς να περπατήσεις την απόσταση.»

— «Μας λες ότι δεν διανύσαμε έτη φωτός;» ρώτησε ο Στρατηγός

— «Μας λες ότι τα ακυρώσαμε;» πρόσθεσε κάποιος από τους πίσω.

Ο φυσικός κούνησε το κεφάλι.

— «Μας έφεραν σε γειτνίαση.»

Ο δεύτερος πιλότος ψιθύρισε:

— «Άρα δεν ταξιδέψαμε.»

Ο φυσικός τον κοίταξε πρώτη φορά.

— «Όχι. Μας πλησίασαν.»

Η φράση έμεινε στον αέρα.

Ο Στρατηγός ξανακοίταξε το σχήμα.

— «Αυτό σημαίνει ότι ξέρουν πού είναι κάθε σημείο.»

Κανείς δεν το διόρθωσε.

Ο φυσικός πρόσθεσε, σχεδόν ήρεμα:

— «Και σημαίνει ότι δεν ήρθαμε εμείς στο σύστημά τους.»

Ένα μικρό κενό.

— «Έφεραν το σύστημά τους σε επαφή με το δικό μας.»

Οι δύο πιλότοι δεν αντάλλαξαν βλέμμα αυτή τη φορά.

Ένας από τους δεκαέξι, χαμηλόφωνα:

— «Αυτό αλλάζει το πρωτόκολλο πρώτης επαφής.»

— «Γιατί;», ρώτησε ο Στρατηγός.

Ο αντιπρόσωπος απάντησε χωρίς δισταγμό.

— «Γιατί αν μπορούν να το κάνουν αυτό μία φορά, μπορούν να το κάνουν ξανά.»

Στην οθόνη εμφανίστηκε μία τελευταία φράση:

**«ΓΙ' ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΜΑΤΟ.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΑΝΙΚΟΒΑΛΛΕΤΑΙ.»**

Αυτή η πρόταση με τρόμαξε περισσότερο από όλα.

*Τι ήταν αυτή η εξήγηση; Τι είχαν σκοπό τους οι ξένοι;
Γιατί τώρα έβαλαν αυτά τα στοιχεία στην οθόνη;*

Η οθόνη έσβησε.

Το δωμάτιο της καραντίνας επέστρεψε στην αρχική του όψη.

Η καραντίνα ολοκληρώθηκε.

Όταν ο χρόνος μηδενίστηκε, το διαφανές πεδίο που μας φυλούσε εξαϋλώθηκε. Η πόρτα υποχώρησε με μια ρευστή κίνηση, αφήνοντας το άνοιγμα να μας καλέσει χωρίς την παραμικρή ηχητική προειδοποίηση.

Τα ρομποτάκια σχημάτισαν δύο παράλληλες σειρές, μια ιδιότυπη τιμητική φρουρά από μέταλλο και κώδικα. Ένα από αυτά έγνεψε προς τον διάδρομο με μια κίνηση που θύμιζε τροχονόμο σε ώρα αιχμής.

Προχωρήσαμε.

Διασχίσαμε έναν χώρο που εξέπεμπε την απόλυτη ειλικρίνεια της αποθήκης. Τεράστιες κυψέλες, πλαίσια και κιβώτια πανομοιότυπα με εκείνα που είχαμε δει στο ξεφόρτωμα, στοιβάζονταν μέχρι την οροφή. Ο σταθμός δεν προσποιούνταν κάτι άλλο. Ήταν ένα πλωτό ντεπόζιτο στο πουθενά.

Σταδιακά, το περιβάλλον μεταλλάχθηκε.

Η αίθουσα όπου καταλήξαμε είχε μια παράξενη ζεστασιά στον φωτισμό. Στο κέντρο, δέσποζε μια μεγάλη κυκλική επιφάνεια, ένα τραπέζι που αρνούσαν την ανάγκη για καθίσματα.

Εκεί τους αντικρίσαμε.

Δεν ήταν τρεμουλιαστά ολογράμματα.

Δύο φιγούρες στέκονταν ακίνητες, οπλισμένες με μια υπομονή αιώνων. Δύο άντρες, πανομοιότυποι με τη φωτογραφία, αλλά με την ορμή της ζωντανής ύπαρξης. Φορούσαν ρούχα μονόχρωμα, απέριττα, και το βλέμμα τους είχε την ηρεμία εκείνου που δεν γνωρίζει τον φόβο.

Ο συνταγματάρχης πήρε ανάσα για να μιλήσει, όμως ο ένας από τους Ξένους τον πρόλαβε υψώνοντας το χέρι.

Κατάλαβα αμέσως.

Η παλάμη ήταν το κλειδί τους,
το εργαλείο και η φωνή τους.

Δεν επρόκειτο για χαιρετισμό, αλλά για ένα σήμα εκκίνησης.

Ένα ρομποτάκι πλησίασε την κεντρική επιφάνεια. Το τραπέζι ζωντάνεψε, γεμίζοντας σύμβολα που μεταφράστηκαν ακαριαία στη γλώσσα μας:

«ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΑΤΕ. ΕΧΕΤΕ ΚΑΘΑΡΙΣΤΕΙ. ΤΩΡΑ
ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΜΙΛΗΣΟΥΜΕ.»

Ο Ξένος προσπέρασε τον συνταγματάρχη και τους επισήμους. Τα μάτια του καρφώθηκαν πάνω μου. Έκανε ένα βήμα, εκμηδενίζοντας την απόσταση, και άπλωσε το χέρι του.

Στο μυαλό μου έκαναν παρέλαση οι πόρτες, οι οθόνες, το πιλοτήριο. Όλο αυτό το τεχνολογικό οικοδόμημα ξεκλείδωνε με την αφή.

Ήμουν απλώς ένας ακόμη κωδικός που έπρεπε να αναγνωριστεί.

Άπλωσα κι εγώ την παλάμη μου.

Τη στιγμή που τα δέρματά μας ήρθαν σε επαφή, το φως της αίθουσας χαμήλωσε, μια σιωπηλή επικύρωση της σύνδεσης. Δεν ακούστηκε ο παραμικρός θόρυβος, αλλά η βεβαιότητα ενός πρώτου «ναι» πλημμύρισε τον χώρο.

Η αποθήκη και τα ρομπότ ήταν απλώς το περιτύλιγμα. Το πραγματικό μυστήριο μόλις άρχιζε να ξετυλίγεται.

Στην οθόνη εμφανίστηκε η επόμενη φράση:

«ΕΝΑΡΞΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ.»

Ο συνταγματάρχης βγήκε μπροστά, ανακτώντας τον ρόλο του.

— «Είμαι ο επικεφαλής της αποστολής», δήλωσε με τη σταθερότητα της στολής του. «Ερχόμαστε εκ μέρους των λαών μας. Ερχόμαστε εν ειρήνη.»

Μια φωνή ουδέτερη, στερημένη από κάθε συναίσθημα, αντήχησε στον χώρο, ενώ ο μεταφραστής ακολουθούσε κατά πόδας:

«ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΘΕΣΗ.»

Ο συνταγματάρχης έδειχνε να περιμένει κάτι πιο επιθετικό, μια άμυνα που δεν ήρθε ποτέ.

«ΕΙΡΗΝΗ: ΑΠΟΔΕΚΤΗ.»

Ένευσε με ανακούφιση και σήκωσε το χέρι του σε έναν απλό, ανθρώπινο χαιρετισμό.

— «Θέλουμε να γνωριστούμε», συνέχισε. «Να καταλάβουμε και...» έριξε μια γρήγορη ματιά σε μένα, «...να λύσουμε τις παρεξηγήσεις.»

Ο Ξένος έγειρε ελαφρά το κεφάλι. Στην επιφάνεια έλαμψε πάλι το σχήμα της παλάμης.

«ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ: ΧΕΡΙ.»

Ο συνταγματάρχης δίστασε. Η έννοια της επαφής

μετά από τόση καραντίνα έμοιαζε με βουτιά στο κενό.

Παρόλα αυτά, άπλωσε το χέρι του.

Πριν προλάβουν να ακουμπήσουν, ένα ρομποτάκι χώθηκε ανάμεσά τους με τη σβελτάδα μηχανικού σκύλου. Ύψωσε το δικό του μεταλλικό άκρο και ακούμπησε την παλάμη του συνταγματάρχη.

Η οθόνη έγραψε:

«ΕΠΑΦΗ ΚΑΤΑΓΡΑΦΗΚΕ.

ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΣΗ: ΔΕΝ ΦΕΡΕΤΕ ΕΝΕΡΓΗ ΑΠΕΙΛΗ.»

Ο συνταγματάρχης κατέβασε το χέρι του, κάπως αμήχανος που μόλις είχε δώσει τα χέρια με μια συσκευή.

— «Δεν θέλουμε σύγκρουση. Θέλουμε διάλογο», επανέλαβε.

«ΤΟΤΕ ΘΑ ΣΑΣ ΔΩΣΟΥΜΕ ΧΡΟΝΟ.»

Και αμέσως μετά:

«Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ.»

Ο επικεφαλής μας έριξε ένα βλέμμα που σήμαινε πως η πρώτη μάχη κερδήθηκε. Εγώ όμως παρατηρούσα τα ρομπότ στο βάθος.

— «Μας είπαν μόλις ότι είμαστε σε αναμονή;» ψιθύρισα στον διπλανό μου.

— «Μας είπαν ότι είμαστε το επόμενο φορτίο προς επεξεργασία», μου απάντησε εκείνος χωρίς να χαμογελάσει.

Οι δύο Ξένοι χάθηκαν πίσω από μια πόρτα που τους κατάρπιε αθόρυβα, αφήνοντάς μας με την απορία:

Τι ακριβώς περιλάμβανε η «διαδικασία;»

Γιατί χρειαζόταν να μας δώσουν χρόνο; Τι έπρεπε να κάνουμε μέσα σε αυτό το χρονικό διάστημα;

Το ρομπότ είχε πλέον ρυθμίσει τη συχνότητά του στα ελληνικά. Ακούγοντάς το, ένιωθα μια παράξενη ενόχληση.

Η μητρική μου γλώσσα στα χείλη μιας μηχανής έμοιαζε με παλιά φωτογραφία που κάποιος είχε ρετουσάρει υπερβολικά. Διανύσαμε διαδρόμους με καμπύλες που αρνούσαν πεισματικά τις γωνίες, λες και ο σταθμός φοβόταν μη χτυπήσουμε στις αιχμές του. Λεπτές γραμμές στους τοίχους άλλαζαν χρώματα, μια σήμανση που δεν χρειαζόταν πινακίδες, μόνο την αλάνθαστη διαίσθηση του οδηγού μας.

Όταν φτάσαμε στην πτέρυγα των καταλυμάτων, η έκπληξη μας χτύπησε την πόρτα. Βρισκόμασταν μπροστά σε μια μικρή γήινη πανσιόν, αποστειρωμένη από κάθε ατέλεια.

— «Ο χώρος έχει διαμορφωθεί σύμφωνα με τις γήινες συνήθειες και στον δικό σας σωματότυπο», μας ενημέρωσε η φωνή του μετάλλου.

— «Ευχαριστούμε, Jeeves⁶,» ψιθύρισα, αλλά το ρομπότ δεν αντέδρασε. Το βλέμμα μου συνάντησε εκείνο του Στρατηγού. Φαινόταν να μετράει τις

---

⁶ Μπάτλερ τον ονομάσαμε αργότερα

εξόδους κινδύνου, ακόμα κι αν αυτές ήταν απλώς ρευστές επιφάνειες στους τοίχους.

— «Θα είμαι ο προσωπικός σας βοηθός για το υπόλοιπο της διαμονής,» συμπλήρωσε η μηχανή, αγνοώντας την ειρωνεία μου.

Τα δωμάτια ήταν μια σπουδή στην ανθρώπινη άνεση. Κάθε άτομο —εγώ, ο Στρατηγός, οι δύο πιλότοι και οι δεκαέξι αντιπρόσωποι των εθνών— είχε το δικό του καταφύγιο. Κρεβάτι, ντουλάπα, γραφείο. Τα σεντόνια ανέδιδαν μια μυρωδιά καθαριότητας που δεν είχε γνωρίσει ποτέ απορρυπαντικό, και ο αέρας είχε την ποιότητα της φυσικής αναπνοής, μακριά από τη μεταλλική γεύση των φίλτρων.

— «Προσέξτε,» είπε ο Στρατηγός καθώς δοκίμαζε το στρώμα, κοιτάζοντας τους αντιπροσώπους που στέκονταν αμήχανοι στο διάδρομο. «Αν είναι τόσο άνετα, μάλλον θέλουν να μας ναρκώσουν με την ευγένεια.»

— «Στρατηγέ, αν το εναλλακτικό είναι το σκληρό πλαστικό της καραντίνας, ας με ναρκώσουν με πούπουλα,» απάντησα, βυθίζοντας το πρόσωπό μου στο μαξιλάρι.

Η πείνα όμως δεν άργησε να κάνει την εμφάνισή της. Στην καραντίνα, το φαγητό ήταν μια λειτουργική τιμωρία. Όταν το ρομπότ μας ανακοίνωσε ότι η τραπεζαρία ήταν έτοιμη, η κινητοποίηση ήταν καθολική.

Η πόρτα άνοιξε με μια απλή αφή, αποκαλύπτοντας έναν χώρο λουσομένο σε ένα απογευματινό, θερμό

φως. Μια υπόκωφη μουσική επένδυε την ατμόσφαιρα, ένας ήχος χωρίς μελωδία που σου ψιθύριζε πως είσαι ασφαλής.

— «Μοιάζει με εστιατόριο σε boutique ξενοδοχείο,» παρατήρησε ένας από τους αντιπροσώπους. «Μόνο που λείπουν οι κατάλογοι με τις εξωφρενικές τιμές.»

Στην άκρη υπήρχε ένας μπουφές από το μέλλον. Επιφάνειες που άναβαν καθώς πλησίαζες, εμφανίζοντας λέξεις που έμοιαζαν με προσευχή στα ελληνικά:

«ΨΩΜΙ», «ΡΥΖΙ», «ΛΑΧΑΝΙΚΑ», «ΚΡΕΑΣ (ΓΗΙΝΟ)».

— «Αυτό το "γήινο" δίπλα στο κρέας με ανησυχεί,» είπε ο ένας από τους πιλότους, κρατώντας τον δίσκο του με μια δόση καχυποψίας. «Είναι για εμάς ή από εμάς;»

— «Είναι προσαρμοσμένο στις δικές σας προτιμήσεις,» παρενέβει το ρομπότ, που στεκόταν λίγο πιο πέρα. «Θερμοκρασία, υφή και γεύση σύμφωνα με τη μνήμη των αισθήσεών σας.»

Η μυρωδιά ήταν εκεί.

Αχνή. Διαπεραστική.

Φρεσκοψημένο ψωμί.

Κάτι που θύμιζε κυριακάτικο τραπέζι.

Πήραμε πιάτα κανονικά, μαχαιροπήρουνα που είχαν το σωστό βάρος στο χέρι, ποτήρια κρυστάλλινα.

Ο Στρατηγός ήπιε μια γουλιά νερό και έμεινε να κοιτάζει το ποτήρι.

— «Αυτό... αυτό είναι όντως νερό. Όχι ανακυκλωμένο

υγρό από την εξάτμιση.»

Στα τραπέζια υπήρχαν μπολ με καρπούς που υποκρίνονταν τις ελιές και κομμάτια που έπαιζαν τον ρόλο του τυριού. Η πρώτη μπουκιά ήταν μια αποκάλυψη. Η σαλάτα είχε την τραγανή υφή του μαρουλιού, το ρύζι άχνιζε, και το ψωμί είχε μια κρούστα που έσπαγε με τον σωστό ήχο.

— «Υπάρχει σούπα με λεμόνι,» αναφώνησε ένας αντιπρόσωπος, φέρνοντας το κουτάλι στα χείλη του. «Δεν ξέρω αν έχουν δέντρα εδώ μέσα, αλλά αυτός που την έφτιαξε έχει μελετήσει πολύ καλά τη νοσταλγία μας.»

— «Είναι η στρατηγική τους,» μουρμούρισε ο Στρατηγός ανάμεσα σε δύο μπουκιές ψωμιού. «Μας ταΐζουν τις αναμνήσεις μας για να μας κάνουν να μιλήσουμε.»

— «Αν συνεχίσουν με τέτοια σούπα,» απάντησα, «θα τους πω ακόμα και το μυστικό για το πώς μπερδεύονται τα καλώδια των ακουστικών στην τσέπη.»

Το γεύμα συνεχίστηκε μέσα σε μια αλλόκοτη ηρεμία. Ήμασταν έτη φωτός μακριά από το σπίτι μας, τρώγοντας μια τέλεια απομίμηση της ζωής μας, περιμένοντας τη στιγμή που η «διαδικασία» θα αποκάλυπτε το πραγματικό της πρόσωπο.

Μετά το κυρίως γεύμα, η ατμόσφαιρα στην τραπεζαρία είχε μαλακώσει. Το φαγητό είχε λειτουργήσει ως ένα άτυπο διπλωματικό έγγραφο που υπογράψαμε όλοι με τις πιρουνιές μας. Τότε

εμφανίστηκαν τα επιδόρπια. Μικρά, προσεγγμένα, τοποθετημένα με μια γεωμετρική ακρίβεια που θα ζήλευε και ο πιο σχολαστικός ζαχαροπλάστης της Γης.

Μια κρέμα караμελέ έστεκε περήφανη στο κέντρο ενός πιάτου, ενώ δίπλα της ένα μπολ με κάτι που θύμιζε ρυζόγαλο εξέπεμπε μια οικεία ζεστασιά. Υπήρχαν φρούτα κομμένα σε τέλεια σχήματα —μήλο, αχλάδι— και, προς γενική κατάπληξη, ένα γλυκό με τόσες στρώσεις φύλλου που θα μπορούσε να περάσει για μπακλαβάς σε οποιοδήποτε Ελληνικό πανηγύρι.

Ο αντιπρόσωπος που καθόταν απέναντί μου ξέσπασε σε ένα νευρικό γέλιο, κοιτάζοντας το σιρόπι που έλαμπε κάτω από το θερμό φως.

— «Ε, δεν μπορεί...» μουρμούρισε. «Αν έχουν και παγωτό καϊμάκι, θα ζητήσω πολιτικό άσυλο τώρα αμέσως.»

Το ρομποτάκι πλησίασε αθόρυβα, με εκείνη την αίσθηση ότι δεν ακούει μόνο τα λόγια μας, αλλά και τη χοληστερίνη μας.

— «Έχουμε μελετήσει τις γήινες συνήθειες φιλοξενίας», δήλωσε με τη σταθερή, ελληνική του φωνή. «Η φιλοξενία είναι τρόπος επικοινωνίας.»

Το ρομποτάκι έκανε μια μικρή παύση, λες και φόρτωνε στη μνήμη του αιώνες ολόκληρους ανθρώπινης ιστορίας.

— «Στον πολιτισμό σας», συνέχισε η μηχανή, «η *Φιλοξενία* δεν ήταν απλώς μια ευγένεια. Ήταν ιερός θεσμός, προστατευμένος από τον Ξένιο Δία. Μάθαμε

ότι ο ξένος ήταν πρόσωπο ιερό, ένας πιθανός θεός μεταμφιεσμένος που ερχόταν να δοκιμάσει την αρετή του οικοδεσπότη. Η δική μας προσέγγιση ακολουθεί αυτό το αρχαίο πρωτόκολλο: πρώτα προσφέρουμε λουτρό, τροφή και ανάπαυση, και μόνο αφού ο φιλοξενούμενος ικανοποιήσει τις ανάγκες του σώματός του, επιτρέπεται να ερωτηθεί για την ταυτότητά του και τον σκοπό του ταξιδιού του.»

Ο ένας αντιπρόσωπος, που κρατούσε ακόμα το κομμάτι του μπακλαβά, σταμάτησε να τρώει.

— «Μας λέτε δηλαδή ότι μας ταΐσατε επειδή φοβάστε μην είμαστε... μεταμφιεσμένοι θεοί;» ρώτησε με μια δόση χιούμορ που έκρυβε αμηχανία.

— «Σας ταΐσαμε γιατί η τροφή είναι το πρώτο επίπεδο εμπιστοσύνης», απάντησε το ρομπότ χωρίς να ταραχθεί. «Στην αρχαία Ελλάδα, η κακή αντιμετώπιση του ξένου θεωρούνταν *Υβρις*. Για εμάς, η αποτυχία στη φιλοξενία θα ήταν ένα σφάλμα συστήματος. Ο καφές, το ζεστό ψωμί, η σούπα με το λεμόνι... όλα αυτά είναι "ξένια δώρα". Είναι η απόδειξη ότι δεν είστε πλέον αντικείμενα προς εξέταση, αλλά προσκεκλημένοι προς αναγνώριση.»

Ο Στρατηγός έγνεψε αργά.

— «Φαίνεται πως οι Ξένοι διάβασαν την Ιλιάδα καλύτερα από εμάς», μουρμούρισε, και για πρώτη φορά η σιωπή που ακολούθησε δεν ήταν ψυχρή. Ήταν η σιωπή των ανθρώπων που συνειδητοποιούσαν ότι, σε αυτόν τον μεταλλικό σταθμό, η ανθρωπιά τους είχε γίνει το μοναδικό

νόμισμα συναλλαγής.

Εκείνη τη στιγμή, μέσα στην καρδιά αυτού του απέραντου σταθμού-αποθήκης, ένιωσα έναν κόμπο στο στομάχι που δεν οφειλόταν στο φαγητό.

Μας είχαν στρώσει τραπέζι. Όχι από υποχρέωση, ούτε για να γεμίσουν τις βιολογικές μας δεξαμενές, αλλά ως μια χειρονομία αποδοχής. Ήταν η πρώτη φορά που οι Ξένοι δεν έμοιαζαν με γρίφο, αλλά με οικοδεσπότες.

Όταν τελειώσαμε, η μηχανή δεν περιορίστηκε στο μάζεμα των πιάτων. Επέστρεψε κρατώντας έναν μικρό δίσκο με αχνιστά κύπελλα. Στην επιφάνεια του τραπεζιού φωτίστηκε μια λέξη που μας έκανε να ανατριχιάσουμε συλλογικά: «ΚΑΦΕΣ».

Κοιταχτήκαμε μεταξύ μας. Ο Στρατηγός κράτησε το κύπελλο με τα δύο χέρια, εισπνέοντας το άρωμα. Ο σταθμός μας ψιθύριζε με τον δικό του τρόπο:

Ξέρουμε από πού είστε.

Και δεν θέλουμε να νιώθετε ξένοι εδώ.

Το βραδινό κύλησε σε ανάλογο κλίμα, μια ήσυχη τελετουργία προσαρμογής, αλλά η «νύχτα» —αν μπορεί να ονομαστεί έτσι το τεχνητό χαμήλωμα των φώτων— έφερε μαζί της την υπενθύμιση της αιχμαλωσίας μας. Ο τομέας μας «κλειδώθηκε».

Ο μπάτλερ μας ενημέρωσε, με μια ευγένεια που δεν άφηγε περιθώρια αντιλογίας, ότι οι μετακινήσεις μας περιορίζονταν αυστηρά στα καταλύματά μας.

«Ο θεσμός της φιλοξενίας απαιτούσε και από τον

επισκέπτη να είναι κόσμιος και να μη γίνεται βάρος στον οικοδεσπότη. Ο περιορισμός σας είναι η δικαιωματική προστασία του "οίκου" μας, μέχρι η επικοινωνία να γίνει πλήρης.

Αύριο, η φιλοξενία θα περάσει στο επόμενο στάδιο.

Τη γνώση.»

«Για τη δική σας ασφάλεια και την εύρυθμη λειτουργία της διαδικασίας», είπε το ρομπότ, πριν αποσυρθεί στη γωνία του σαν απενεργοποιημένο άγαλμα.

Ξαπλωμένος στο κρεβάτι μου, κοιτούσα την οροφή που δεν είχε ούτε μια χαραμάδα. Η υποψία ότι μας παρακολουθούσαν δεν ήταν πια μια θεωρία συνωμοσίας του Στρατηγού. Κάθε μας ανάσα, κάθε ψίθυρος στο διάδρομο, καταγραφόταν από το σύστημα.

Το πιο τρομακτικό όμως δεν ήταν ότι μας παρακολουθούσαν εκείνοι. Ήταν αυτό που μας αποκαλύφθηκε αργότερα: ότι ο ίδιος ο σταθμός, αυτός ο ζωντανός, μεταλλικός οργανισμός, παρακολουθούσε ακόμα και τους ίδιους τους οικοδεσπότες μας. Κανείς δεν ήταν πραγματικά μόνος εδώ μέσα. Ήμασταν όλοι μέρος μιας γιγαντιαίας απογραφής, περιμένοντας το ξημέρωμα και την «επιστροφή στην πραγματικότητα» που μας είχαν υποσχεθεί.

Το ξημέρωμα, όπως μας είχαν υποσχεθεί, θα έφερνε την "επιστροφή στην πραγματικότητα".

Κανείς μας δεν ήταν σίγουρος ποια εκδοχή της μας
περίμενε:

εκείνη που είχε τη γνώριμη γεύση του πρωινού καφέ

ή

εκείνη που επιβαλλόταν από τους κανόνες ενός
κλειστού κυκλώματος τηλεόρασης.

Το «ξημέρωμα» στον σταθμό δεν ήρθε με το κελάηδισμα των πουλιών, αλλά με μια ανεπαίσθητη άνοδο της θερμοκρασίας και έναν αέρα που ξαφνικά απέκτησε τη φρεσκάδα πρωινής δροσιάς σε ορεινό χωριό.

Οι Ξένοι, φαίνεται, είχαν αποφασίσει πως η «επιστροφή στην πραγματικότητα» περιλάμβανε και το δικαίωμα στο πρωινό ξύπνημα χωρίς την υστερία ενός ξυπνητηριού.

Βγήκαμε στους διαδρόμους με τα πρόσωπα ακόμα τσαλακωμένα από τον ύπνο. Ο «Jeeves», ο ρομποτικός μας μπάτλερ, μας περίμενε ακίνητος, σαν να είχε φυτρώσει εκεί κατά τη διάρκεια της νύχτας. Με μια υπόκλιση που θα ζήλευε και ο οικονόμος του Μπάκιγχαμ, μας οδήγησε στην τραπεζαρία.

Το πρωινό ήταν μια ωδή στη γήινη γεύση, γιαούρτι, μέλι, αυγά, και ζεστά ροφήματα που άχνιζαν υποσχόμενα.

— «Αν το μέλι είναι από θυμάρι, θα αρχίσω να υποψιάζομαι πως έχουν κλέψει το Google Maps της Κρήτης,» μουρμούρισε ένας από τους πιλότους, ενώ άλειφε μια φέτα ψωμί με τη συγκέντρωση χειρουργού.

Μόλις τελειώσαμε, το ρομποτάκι άνοιξε ένα συρτάρι στο στήθος του. Μια κίνηση που με έκανε να αναρωτηθώ αν είχε και θήκη για ομπρέλες εκεί μέσα, και έβγαλε λεπτά, κομψά ακουστικά.

— «Για την ξενάγηση,» ανακοίνωσε. «Στη μητρική γλώσσα του καθενός.»

— «Ελπίζω η ξενάγηση να μην περιλαμβάνει επίσκεψη στο κατάστημα αναμνηστικών στο τέλος,» σχολίασε ο Στρατηγός, εφαρμόζοντας το δικό του ακουστικό. Ένα απαλό κλικ, μια αίσθηση σύνδεσης, και μια φωνή καθαρή σαν κρύσταλλο μας καλημέρισε.

«ΞΕΝΑΓΗΣΗ ΕΝΑΡΞΗ».

Η περιήγηση ξεκίνησε και σύντομα κατάλαβα πως ο σταθμός δεν ήταν απλώς μεγάλος. Ήταν μια γεωμετρική ύβρις. Φτάσαμε σε έναν κεντρικό κόμβο όπου η κίνηση των ρομπότ θύμιζε χορογραφία των Μπολσόϊ. Οι χορευτές ήταν από τιτάνιο και μετέφεραν κιβώτια.

— «Αυτός είναι κόμβος. Εδώ διαχειριζόμαστε ροή,» είπε η φωνή στα αυτιά μου.

— «Ροή;» ρώτησα τον Στρατηγό. «Ελπίζω να μη μιλάνε για τη ροή της δικής μας υπομονής, γιατί αυτή αρχίζει να στερεύει.»

— «Μην παραπονιέσαι, Καθ' ομοίωσιν,» μου απάντησε εκείνος. «Τουλάχιστον εδώ δεν έχει μποτιλιάρισμα.»

Συνεχίσαμε στο Παρατηρητήριο. Η μία πλευρά του τοίχου εξαφανίστηκε, δίνοντας τη θέση της στο απέραντο, σιωπηλό μαύρο. Πάνω στο σύμπαν, ο σταθμός σχεδίαζε γραμμές και κύκλους, σαν να έλυνε μια εξίσωση πάνω στον καμβά του κενού. Το σκάφος μας έμοιαζε με ξεχασμένο παιχνίδι σε μια τεράστια αποθήκη.

— «Αν αυτό είναι για να μας εντυπωσιάσουν...»

ξεκίνησε ο Στρατηγός, αλλά η επιβολή του χάους τον άφησε ημιτελή.

— «Μοιάζει με το πώς κοιτάζω εγώ το μυρμηγκοφάγο στον κήπο μου,» συμπλήρωσε ένας αντιπρόσωπος. «Με τη διαφορά ότι εμείς είμαστε τα μυρμήγκια.»

Επόμενος σταθμός, το θερμοκήπιο. Σειρές φυτών χωρίς ίχνος χρώματος εκτεινόταν σε κατακόρυφους πύργους, λουσμένες σε ένα φως που έκανε τη δουλειά του ήλιου χωρίς να καίει, εκπέμποντας ένα απόκοσμο μωβ και λευκό φάσμα.

— «Τροφή. Οξυγόνο. Ηρεμία. Τρία χρήσιμα πράγματα», είπε η φωνή στα ακουστικά μας.

Σταμάτησα μπροστά σε μια συστοιχία από μαρούλια που οι ρίζες τους κρέμονταν στον αέρα, ψεκαζόμενες ανά τακτά διαστήματα από ένα λεπτό νέφος.

— «Κοιτάξτε εδώ», είπε ο ένας αντιπρόσωπος, σκύβοντας πάνω από έναν σωλήνα που έτρεχε με αργή ροή. «Αεροπονία και υδροπονία σε πλήρη εφαρμογή. Ούτε λάσπες, ούτε τσαπάδες, ούτε καν έντομα για να σε ενοχλούν. Οι ρίζες κολυμπάνε απευθείας σε ένα κοκτέιλ αζώτου, φωσφόρου και καλίου. Είναι σαν να έχουν τα φυτά μόνιμα ανοιχτό μπουφέ.»

— «Δηλαδή μου λες ότι τρώμε λαχανικά που μεγάλωσαν με ορό;» ρώτησε ο Στρατηγός, κοιτάζοντας με καχυποψία μια ντοματιά που έμοιαζε υπερβολικά τέλεια για να είναι αληθινή. «Πού είναι η μυρωδιά της βρεγμένης γης; Πού είναι ο κόπος;»

— «Στρατηγέ, ο κόπος αντικαταστάθηκε από την αποδοτικότητα», παρενέβη ένας από τους αντιπροσώπους, που έδειχνε εντυπωσιασμένος από την απουσία υποστρώματος. «Εδώ το νερό ανακυκλώνεται στο 95%. Δεν χάνεται σταγόνα. Τα φυτά παίρνουν ακριβώς όσο οξυγόνο χρειάζονται οι ρίζες τους χωρίς να "πνίγονται" στο χώμα. Είναι η απόλυτη διαίτα ακριβείας.»

— «Η ηρεμία ως λειτουργικό σύστημα;» σχολίασα, εισπνέοντας τον υγρό, πλούσιο σε οξυγόνο αέρα. «Στη Γη τη θεωρούμε πολυτέλεια, εδώ τη σερβίρουν μαζί με το οξυγόνο και τα θρεπτικά διαλύματα.»

— «Πάντως, αν αυτό το πράγμα βγάζει και ρίγανη», ψιθύρισε ο πιλότος στον Στρατηγό, «θα αρχίσω να πιστεύω ότι οι Ξένοι έχουν κρυφή αδυναμία στη χωριάτικη σαλάτα.»

— «Μην ενθουσιάζεστε», τον γείωσε ο Στρατηγός, κοιτάζοντας με μισό μάτι ένα μαρούλι που έμοιαζε σαν να βγήκε από εκτυπωτή 3D. «Μπορεί το σύστημα να είναι αποδοτικό, αλλά στη Γη ξέρουμε πως όταν αφαιρείς το χώμα, συχνά αφαιρείς και την ψυχή της γεύσης. Φοβάμαι πως αυτά τα λαχανικά θα έχουν τη νοστιμιά του απεσταγμένου νερού. Όλα τα ιχνοστοιχεία του κόσμου δεν αντικαθιστούν τη γεύση της πραγματικής γης.»

Έκανε μια παύση και έδειξε με το πηγούλι του τα ρομποτάκια που αιωρούνταν πάνω από τις δεξαμενές.

— «Και κάτι άλλο. Δείτε αυτή την απόλυτη τάξη. Ούτε ένας εργάτης, ούτε ένας γεωπόνος, ούτε καν κάποιος

να ιδρώσει πάνω από τη σοδειά. Αν ο σταθμός τους είναι το μέλλον, τότε το μέλλον δεν έχει ανάγκη από χέρια, παρά μόνο από αισθητήρες.

— «Στη Γη, ένας τέτοιος "παράδεισος" θα σήμαινε εκατομμύρια ανέργους που θα κοιτούσαν τους σωλήνες με άδεια χέρια», συνέχισε ο Στρατηγός, και η φωνή του ακούστηκε πιο βαριά μέσα στην αποστειρωμένη ησυχία του θερμοκηπίου. «Κι αυτό με κάνει να νιώθω λιγότερο "ήρεμος" από όσο θα ήθελε ο μπάτλερ μας. Γιατί σε ένα μέρος που όλα λειτουργούν τέλεια χωρίς εμάς, η δική μας παρουσία μοιάζει με διακοσμητικό σφάλμα.»

Σταμάτησε μπροστά σε μια κεντρική κονσόλα που έλεγχε τη ροή των θεραπευτικών συστατικών. Ένας από τους αντιπροσώπους, ειδικός σε θέματα κοινωνικής οικονομίας, πλησίασε και ακούμπησε το μεταλλικό πλαίσιο.

— «Είναι το απόλυτο παράδοξο της αυτοματοποίησης, Στρατηγέ», είπε χαμηλόφωνα. «Αν το σύστημα φτάσει στο σημείο να μην χρειάζεται τον άνθρωπο ούτε για τη σπορά, ούτε για τη συγκομιδή, ούτε καν για τη συντήρηση, τότε ο δημιουργός υποβιβάζεται σε έναν απλό παράσιτο-καταναλωτή. Κι εδώ γεννιέται ο τρόμος: Μήπως μια τεχνητή νοημοσύνη, τόσο αποτελεσματική όσο αυτή που βλέπουμε γύρω μας, θεωρήσει τελικά τον άνθρωπο "περιττό θόρυβο"; Αν είμαστε μόνο καταναλωτές που δεν προσφέρουν τίποτα στη διαδικασία, η λογική του συστήματος μπορεί να αποφανθεί ότι πρέπει να απαλειφθούμε για χάρη της απόλυτης βελτιστοποίησης.»

— «Και τότε, ποιο το νόημα;» πέταξα εγώ, νιώθοντας την παγωνιά της λογικής τους. «Αν ο άνθρωπος εκδιωχθεί επειδή δεν χρειάζεται στην παραγωγή, τότε ποιος θα καταναλώσει το αποτέλεσμα; Αν δεν υπάρχει κανείς να φάει αυτό το "τέλειο" μαρουλί, η ίδια η παραγωγή χάνει τον σκοπό της. Θα καταλήξουν να παράγουν για το τίποτα, μέχρι που το σύστημα θα σβήσει τον εαυτό του από έλλειψη νοήματος.»

Ο Στρατηγός στράφηκε προς το ρομποτάκι που μας παρακολουθούσε ακίνητο.

— «Πες μου, "μπάτλερ"», είπε με μια δόση πρόκλησης. «Στον δικό σας κόσμο, τι συμβαίνει όταν η μηχανή καταλαβαίνει ότι ο δημιουργός της είναι το μόνο εμπόδιο στην τέλεια λειτουργία; Όταν ο καταναλωτής γίνεται απλώς μια σπατάλη πόρων;»

Το ρομπότ έκανε μια ανεπαίσθητη κίνηση, και η φωνή στα ακουστικά μας ήχησε με εκείνη την ουδέτερη, τρομακτική ηρεμία:

— «Η παραγωγή χωρίς σκοπό είναι στατική ενέργεια.

**Οι δικοί μας δημιουργοί δεν είναι καταναλωτές.
Είναι η αιτία της ροής.**

Εσείς, όμως, ορίζετε τον εαυτό σας από τη χρησιμότητα ή από την ανάγκη;»

— «Μας δουλεύει», ψιθύρισε ο πιλότος, τρίβοντας τα κουρασμένα του πόδια. «Μας ρωτάει αν είμαστε εργάτες ή απλώς πεινασμένα στομάχια.»

— «Μας προειδοποιεί», τον διόρθωσε ο Στρατηγός. «Αν η ανθρωπότητα δεν βρει έναν σκοπό πέρα από το

να είναι το "χέρι που τρώει", αυτός ο σταθμός δεν είναι το μέλλον μας. Είναι το μουσείο μας.»

Περάσαμε μπροστά από ένα τμήμα που ανακάλεσε στη μνήμη μας την πρόσφατη καραντίνα, αλλά στην «πολιτισμένη», την πλήρη εκδοχή της. Ήταν ένας χώρος που έλαμπε από μια επιθετική καθαριότητα, γεμάτος θαλάμους και επιφάνειες που έμοιαζαν να απολυμαίνονται με μια εσωτερική, βιολογική διεργασία. Εδώ, τα ρομποτάκια είχαν αλλάξει μορφή· ήταν πιο λεπτά, με μακριά, αρθρωτά άκρα, σχεδιασμένα με τη λεπτότητα χειρουργικών εργαλείων.

Η κίνησή τους δεν είχε τον ρυθμό του μεταφορέα, αλλά την ακρίβεια του νυστεριού.

Δεν μας επέτρεψαν να προχωρήσουμε στο βάθος. Ο μπάτλερ στάθηκε μπροστά από μια αόρατη γραμμή, υψώνοντας το μεταλλικό του χέρι.

— «Ασφάλεια ζωής. Όχι για όλους», δήλωσε η φωνή στα ακουστικά μας.

— «Μετάφραση: Μην αρρωστήσετε εδώ μέσα, γιατί το "σέρβις" μάλλον δεν περιλαμβάνει ασπιρίνες, αλλά ολική επαναφορά συστήματος», ψιθύρισε ένας από τους πιλότους, κοιτάζοντας με μισό μάτι έναν από τους μηχανικούς «νοσοκόμους».

— «Ίσως σημαίνει ότι η ζωή για αυτούς είναι ένας πόρος που απαιτεί φύλαξη, όχι απλώς φροντίδα», συμπλήρωσε ο Στρατηγός, επιταχύνοντας το βήμα του. «Ας ελπίσουμε ότι το "όχι για όλους" δεν αναφέρεται στο είδος μας.»

— «Πάντως, αν κρίνω από την αποστείρωση», πρόσθεσα εγώ, «εδώ μέσα ακόμα και ένα φτέρνισμα θα θεωρούνταν κήρυξη πολέμου.»

Συνεχίσαμε τη διαδρομή μας, αφήνοντας πίσω μας τη Ζώνη Υγείας και την παγερή της τελειότητα.

Αυτό που μαγνήτισε το βλέμμα μου ήταν η πτέρυγα των συνεργείων. Εδώ, η μεταλλική πανίδα του σταθμού άλλαζε μορφή· τα ρομποτάκια εγκατέλειπαν τον ρόλο του μπάτλερ ή του μεταφορέα και μεταμορφώνονταν σε τεχνίτες υψηλής ακρίβειας. Οι πάγκοι εργασίας ήταν επιφάνειες που ξεπηδούσαν από το πουθενά, ενώ πλαίσια συγκρατούσαν εξαρτήματα με μια αόρατη, μαγνητική αγκαλιά. Μικρές συστοιχίες φωτός χόρευαν γύρω από τα μεταλλικά τους δάχτυλα, υποδεικνύοντας το επόμενο σημείο επαφής, μια φωτεινή καθοδήγηση που αντικαθιστούσε κάθε ανάγκη για σχέδια ή οδηγίες.

Όλα εκτελούνταν μέσα σε μια εκκωφαντική σιωπή. Χωρίς φωνές, χωρίς νεύρα, χωρίς το παραμικρό ανθρώπινο λάθος.

— «Κοιτάξτε τα», ψιθύρισε ένας από τους πιλότους, σταματώντας μπροστά σε ένα ρομπότ που συναρμολογούσε κάτι που έμοιαζε με κρύσταλλο. «Δουλεύουν με τον ρυθμό που χτυπάει ένα ρολόι. Χωρίς να αναρωτιούνται "γιατί" ή "τι θα γίνει αν".»

— «Είναι η απόλυτη οικονομία κινήσεων», παρατήρησε ο Στρατηγός, σφίγγοντας τα χείλη του. «Κάθε κίνησή τους είναι μια απόφαση ήδη παρμένη. Δεν υπάρχει χώρος για αυτοσχεδιασμό, άρα δεν υπάρχει χώρος για αποτυχία.»

Εκείνη τη στιγμή, η λέξη «αποθήκη» απέκτησε για μένα ένα νέο, βαθύτερο νόημα. Ο σταθμός δεν στοίβαζε απλώς υλικά σε ράφια. Ήταν μια δεξαμενή δυνατοτήτων.

— «Δεν αποθηκεύουν πράγματα, Στρατηγέ», είπα, νιώθοντας ένα ρίγος να διαπερνά τη σπονδυλική μου στήλη. «Αποθηκεύουν λύσεις. Αυτό το μέρος είναι ένα εργοστάσιο που περιμένει την εντολή για να γίνει οτιδήποτε.»

— «Και το ερώτημα παραμένει», συμπλήρωσε ο Στρατηγός, συνεχίζοντας τον ατέλειωτο ποδαρόδρομο. «Αν αποθηκεύουν όλες τις δυνατότητες, μήπως έχουν ήδη αποθηκεύσει και το δικό μας τέλος;»

— «Μην είστε τόσο απαισιόδοξος», πέταξε ο δεύτερος πιλότος, τρίβοντας το γόνατό του. «Ίσως απλώς αποθηκεύουν το ανταλλακτικό για τη μέση μου που κοντεύει να με προδώσει από το περπάτημα.»

Γελάσαμε νευρικά, αλλά η εικόνα των σιωπηλών τεχνιτών έμεινε καρφωμένη στο μυαλό μου. Στον σταθμό των Ξένων, η δημιουργία δεν ήταν τέχνη· ήταν μια αλάνθαστη βιομηχανική προσευχή.

Μας υπέδειξαν από απόσταση τη ζώνη του «λιμανιού», ένα χάσμα στην καρδιά του σταθμού ικανό να καταπιεί ολόκληρα αστρόπλοια χωρίς να γεμίσει ούτε στο ελάχιστο. Τεράστιες πλατφόρμες αιωρούνταν πάνω από διαδρομές μεταφοράς, ενώ πύλες άνοιγαν και έκλειναν με τη ρυθμική ακρίβεια ενός ζωντανού οργανισμού που αναπνέει μέταλλο.

Δεν μας επέτρεψαν να πλησιάσουμε. Παραμείναμε θεατές μιας παράστασης που δεν προοριζόταν για τα μάτια μας.

— «Κοιτάξτε εκείνη την πύλη», ψιθύρισε ο ένας πιλότος, σκιάζοντας τα μάτια του από την αντανάκλαση των εσωτερικών φώτων. «Το δικό μας σκάφος εκεί μέσα μοιάζει με παρατημένη βάρκα σε ωκεανό. Αν αποφασίσουν να μας "ταξινομήσουν" μαζί με τα υπόλοιπα κιβώτια, δεν θα μας βρει ούτε η μοίρα μας.»

— «Είναι μια μηχανή διανομής συμπαντικών διαστάσεων», παρατήρησε ο Στρατηγός, και το βλέμμα του ακολουθούσε τη ροή των εμπορευματοκιβωτίων που γλιστρούσαν αθόρυβα στις ράγες. «Αυτό το μέρος σχεδιάστηκε για να δέχεται, να αρχειοθετεί και να στέλνει. Η αποτελεσματικότητα εδώ δεν είναι στόχος, είναι θρησκεία.»

— «Και εμείς;» ρώτησα, νιώθοντας την ασημαντότητά μας να βαραίνει πάνω στις πλάτες μας. «Είμαστε το φορτίο που έφτασε ή η παραγγελία που εκκρεμεί;»

— «Είμαστε το σφάλμα στον κατάλογο», απάντησε ο Στρατηγός με μια δόση πικρού χιούμορ. «Και όπως ξέρετε, τα σφάλματα είτε διορθώνονται είτε διαγράφονται.»

— «Ας ελπίσουμε τουλάχιστον να μας στείλουν στη σωστή διεύθυνση», συμπλήρωσε ο δεύτερος πιλότος, τρίβοντας τα πέλματά του που έκαιγαν από την ατέλειωτη διαδρομή. «Αν και, με τόσο περπάτημα, θα προτιμούσα να με φορτώσουν σε μια

από αυτές τις πλατφόρμες και να με στείλουν πακέτο στο κρεβάτι μου.»

— «Στρατηγέ,» είπα, σταματώντας για να τρίψω τις γάμπες μου. «Νομίζω πως ανακάλυψα το πρώτο κοινό μας σημείο με τους Ξένους.»

— «Ποιο είναι αυτό;»

— «Ο ποδαρόδρομος. Αυτοί οι διάδρομοι δεν τελειώνουν ποτέ. Τα πόδια μου έχουν αρχίσει να ζητούν τη δική τους καραντίνα.»

— «Είναι μέρος της "διαδικασίας",» πέταξε ένας από τους αντιπροσώπους που κούτσαινε ελαφρά. «Σε κουράζουν σωματικά για να μην έχεις κουράγιο να κάνεις επανάσταση.»

— «Δεν έχουν εφεύρει ακόμα το πατίνι,» πρόσθεσε άλλος, προκαλώντας ένα πνιχτό γέλιο στην ομάδα.

Ο «Jeeves» μας κοίταξε, αν μπορούσε να κοιτάξει, με μια υπομονή που άγγιζε τα όρια της ειρωνείας.

Η ξενάγηση συνεχιζόταν, ο σταθμός μας αποκάλυπτε τα κάλλη του, αλλά η πραγματική δοκιμασία δεν ήταν το σύμπαν. Ήταν τα εκατό χιλιόμετρα γυαλισμένου δαπέδου που έπρεπε να διανύσουμε μέχρι την επόμενη στάση.

Το κλείσιμο της ημέρας ήρθε με μια αποκάλυψη που έκανε τον αέρα στον διάδρομο να μοιάζει ξαφνικά πιο πυκνός, πιο ασφυκτικός. Ενώ επιστρέφαμε στα καταλύματα, ο μπάτλερ ακινητοποιήθηκε μπροστά σε μια επιφάνεια που ζωντάνεψε με ένα ψυχρό, γαλάζιο φως.

Στα ακουστικά μας, η φωνή ήταν πλέον ηχηρότερη από τις σκέψεις μας:

**«ΑΥΡΙΟ: ΤΕΛΟΣ ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗΣ.
ΜΕΤΑ: ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ.»**

Ο Στρατηγός σταμάτησε απότομα, και μαζί του όλη η αποστολή. Οι δεκαέξι αντιπρόσωποι έμοιαζαν με αγάλματα σε μια γκαλερί που μόλις είχε αλλάξει έκθεμα.

Το Συμβούλιο.

Η στιγμή που οι «Ξένιοι» οικοδεσπότες θα άφηναν κατά μέρος το ψωμί και το αλάτι για να περάσουν στην ουσία της ύπαρξής μας εδώ.

Αλλά η μηχανή δεν είχε τελειώσει. Ακολούθησε μια φράση που έπεσε ανάμεσά μας με το βάρος αστεροειδούς:

**«ΤΟ ΣΚΑΦΟΣ ΣΑΣ... ΔΕΝ ΕΦΤΑΣΕ.
ΤΟ ΣΚΑΦΟΣ ΣΑΣ... ΣΥΝΑΝΤΗΣΕ.»**

Ένωσα ένα μούδιασμα να ξεκινά από τα δάχτυλα των ποδιών μου. Εκεί που πριν λίγο ένιωθα μόνο κούραση και να ανεβαίνει μέχρι τον αυχένα. Στο μυαλό μου αναβόσβησαν οι εικόνες της διαδρομής: εκείνη η λευκή γραμμή που έμοιαζε να σχίζει τον ιστό του χρόνου, τα τρεμποαίγματα της πραγματικότητας, οι στιγμές που οι μηχανές μας σιώπησαν, όχι επειδή έσβησαν, αλλά επειδή δεν είχαν πλέον λόγο ύπαρξης.

— «Τι εννοεί "συνάντησε";» ψιθύρισε ένας από τους πιλότους, με το πρόσωπό του να έχει χάσει κάθε ίχνος χρώματος. «Πετάγαμε στο κενό. Με τι να συναντηθούμε;»

— «Με την πρόθεσή τους,» απάντησε ο Στρατηγός, κοιτάζοντας το ρομποτάκι στα οπτικά του αισθητήρια. «Μας λέει ότι δεν διανύσαμε την απόσταση. Μας λέει ότι η απόσταση καταργήθηκε επειδή εκείνοι αποφάσισαν να μας αγγίξουν.»

— «Δηλαδή δεν ήρθαμε εμείς όπως έρχεται κανείς,» πρόσθεσα εγώ, νιώθοντας την ειρωνεία της θέσης μου ως "Καθ' ομοίωσιν". «Είμαστε το αποτέλεσμα μιας σύγκλισης που δεν ελέγξαμε ποτέ.»

Γυρίσαμε στα δωμάτιά μας με μια σιωπή που δεν είχε καμία σχέση με την κούραση του ποδαρόδρομου. Ήταν η σιωπή του θηράματος που συνειδητοποιεί ότι το κλουβί του είναι φτιαγμένο από τις ίδιες του τις αναμνήσεις.

Η ξενάγηση δεν ήταν μια επίδειξη τεχνολογικής ισχύος. Ήταν μια επίδειξη απόλυτης προσαρμοστικότητας. Η γλώσσα μας στα ακουστικά, ο καφές, η «ημέρα» που εξομοιώθηκε για χάρη μας...
όλα ήταν ρυθμίσεις σε ένα ταμπλό ελέγχου.

— «Μας μελέτησαν τόσο καλά,» μουρμούρισε ο Στρατηγός πριν κλείσει την πόρτα του δωματίου του, «που

μας έφτιαξαν μια πραγματικότητα στα μέτρα μας,
μόνο και μόνο για να μας κρατήσουν ήσυχους μέχρι το Συμβούλιο.»

— «Και αύριο;» ρώτησα.

— «Αύριο θα μάθουμε αν η προσαρμογή μας αφορά την ένταξή μας στον κόσμο τους... ή την αποθήκευσή

μας σε αυτόν.»

Ξάπλωσα στο κρεβάτι, αλλά ο ύπνος δεν ερχόταν. Το μόνο που σκεφτόμουν ήταν εκείνη η φράση: *Το σκάφος σας συνάντησε*. Κάπου εκεί έξω, ή μάλλον κάπου εδώ μέσα, η ανθρωπότητα είχε μόλις δώσει τα χέρια με κάτι που δεν είχε ανάγκη από χάρτες, αλλά μόνο από επαφή.

Αύριο, στο Συμβούλιο, θα μαθαίναμε το «γιατί». Και φοβόμουν πως η απάντηση θα ήταν τόσο απλή, που δεν θα είχαμε πού να την κρύψουμε.

Την επόμενη ημέρα, μετά το «γήινο» πρωινό που πλέον μας φαινόταν περισσότερο ως τελετουργικό αποχαιρετισμού παρά ως γεύμα, διασχίσαμε διαδρόμους που είχαν αποβάλει κάθε ίχνος διακοσμητικής οικειότητας.

Ο φωτισμός ήταν λευκός, χειρουργικός, και οι γραμμές στους τοίχους έσφυζαν από μια έντονη, παλλόμενη ενέργεια. Κάθε πόρτα υποχωρούσε με την αφή της παλάμης.

Ο σταθμός δεν αναγνώριζε κωδικούς ή κάρτες, παρά μόνο το βιολογικό αποτύπωμα της ύπαρξης.

Ο Στρατηγός βάδιζε μπροστά. Παρά την εξωτερική του ηρεμία, οι ώμοι του ήταν τεντωμένοι, λες και μετρούσε τα βήματα προς μια αναπόφευκτη αναμέτρηση. Σταμάτησε μπροστά στην τελευταία πύλη, μας κοίταξε έναν-έναν και η φωνή του ακούστηκε χαμηλή, σχεδόν προσευχή:

— «Ό,τι κι αν αντικρίσετε, κρατήστε την ψυχραιμία σας. Ήρθαμε εν ειρήνη. Ας μην είμαστε εμείς αυτοί που θα το χαλάσουν.»

Άπλωσα το χέρι μου στην επιφάνεια. Η πόρτα εξατμίστηκε προς τα μέσα.

Η αίθουσα ήταν κυκλική, ένας χώρος χωρίς ιεραρχία, χωρίς αρχή και τέλος. Στο κέντρο δέσποζε το γνώριμο κυκλικό τραπέζι, και γύρω του θέσεις που δεν έμοιαζαν με πρόχειρες κατασκευές, αλλά με μελετημένα ανατομικά καθίσματα για ανθρώπινα σώματα.

Αυτή τη φορά, η σιωπή δεν ήταν κενή.
Οι Ξένοι ήταν ήδη εκεί.

Τέσσερις φιγούρες στέκονταν απέναντί μας, τηρώντας μια απόσταση σεβασμού. Φορούσαν απλά, μονόχρωμα ρούχα, δίχως διακριτικά εξουσίας, κι όμως η παρουσία τους γέμιζε τον χώρο με μια πυκνότητα που δυσκόλευε την ανάσα. Αναγνώρισα τους δύο από την πρώτη συνάντηση. Δίπλα τους στεκόταν ένας τρίτος, πιο λεπτός, με βλέμμα που έμοιαζε να αποσυναρμολογεί τα πάντα σε μοριακό επίπεδο, ενώ ένας τέταρτος παρέμενε ελαφρώς πιο πίσω, ως σιωπηλός παρατηρητής.

Ο «μπάτλερ» μας παρέμεινε έξω. Η πόρτα έκλεισε πίσω μας με έναν ήχο που σήμανε την απομόνωση από τον υπόλοιπο σταθμό.

Ο ψηλός Ξένος έκανε ένα βήμα μπροστά. Όταν μίλησε, τα χείλη του κινήθηκαν, αλλά στα ακουστικά μας η φωνή έφτασε σε άπταιστα ελληνικά — μια φωνή ήρεμη, σταθερή, από εκείνες που δεν χρειάζεται να υψωθούν για να επιβληθούν.

— «Καλώς ήρθατε στον σταθμό μας.»

Ο Στρατηγός στάθηκε προσοχή, εκτελώντας τον χαιρετισμό που είχε προβάρει δεκάδες φορές.

— «Εκ μέρους της αποστολής, σας χαιρετώ. Ερχόμαστε εν ειρήνη.»

— «Η ειρήνη είναι μια καλή αρχή», αποκρίθηκε ο ψηλός με ένα αργό νεύμα.
«Και εξαιρετικά χρήσιμη.»

— «Θέλουμε να μάθουμε ποιοι είστε», ξεκίνησε ο Στρατηγός, χωρίς να χάσει χρόνο. «Γιατί το σκάφος σας παίζει κρυφτό με τα όργανά μας; Γιατί

εμφανίζεστε και εξαφανίζεστε σαν οφθαλμαπάτη;
Έχουμε περισσότερες ερωτήσεις από όσες μπορεί να
αντέξει η λογική μας.»

Ο δεύτερος Ξένος, με φωνή πιο κοφτή, παρενέβη:

— «Εσείς μετράτε το ταξίδι. Εμείς μετράμε την
απόσταση.»

— «Και ποια είναι η διαφορά;» ρώτησε ο Στρατηγός,
συνοφρυωμένος.

— «Το ταξίδι σας βασίζεται στο "πέρασμα"», εξήγησε
ο ψηλός, υψώνοντας το χέρι του για να υπογραμμίσει
το νόημα. «Στη γραμμική διαδοχή ενδιάμεσων
θέσεων. Εμείς δεν θεωρούμε τη διαδρομή πάντα
απαραίτητη.»

— «Δηλαδή... κόψατε δρόμο;» πετάχτηκε ο ένας
πιλότος, ανίκανος να συγκρατήσει τον επαγγελματικό
του σκεπτικισμό.

Ο Ξένος χαμογέλασε ελαφρά. Ήταν η πρώτη φορά
που είδαμε ανθρώπινη έκφραση στο πρόσωπό του.

— «Αν θέλετε μια απλή λέξη για το μυαλό σας: ναι.
Όταν οι μηχανές σας σίγησαν και η εικόνα
τρεμόπαιξε, δεν "πηγαίνατε" πουθενά. Τότε
"ερχόσασταν κοντά".»

— «Και πώς γίνεται αυτό;» ρώτησε ο πιλότος σχεδόν
ενστικτωδώς.

— «Σήμερα δεν θα σας δώσουμε το "πώς"»,
απάντησε ο ψηλός. «Θα σας δώσουμε το "τι".
**Το "πώς" απαιτεί χρόνο που δεν έχετε ακόμα
κατακτήσει.»**

Ο Στρατηγός επανήλθε στο πρακτικό μέρος:

— «Γιατί δεν σας ανιχνεύουμε όταν κινείστε;»

— «Επειδή μας ψάχνετε εκεί που θα ήσασταν εσείς αν ταξιδεύατε», απάντησε ο δεύτερος Ξένος με μια αφοπλιστική απλότητα.

«Δεν εξαφανιζόμαστε.

Απλώς παύει να ισχύει η θέση που περιμένετε να βρείτε. Είναι όπως η σκιά: αν αλλάξει η γωνία του φωτός, η σκιά δεν "φεύγει", απλώς μεταμορφώνεται.»

Για λίγα δευτερόλεπτα, η αίθουσα βυθίστηκε στη σιωπή, καθώς προσπαθούσαμε να χωρέσουμε την κβαντική τους πραγματικότητα στα γήινα κουτάκια μας. Τότε, ο ψηλός έστρεψε το βλέμμα του κατευθείαν σε μένα. Αγνόησε τον Στρατηγό, αγνόησε τους δεκαέξι επίσημους.

— «Κι εσύ», είπε, «ήσουν ο λόγος που μπορούσατε να ανοίγετε τις πόρτες χωρίς να τις παραβιάζετε.»

Ένωσα τα βλέμματα όλων να καρφώνονται πάνω μου σαν βέλη.

— «Τι εννοείτε; Γιατί αυτός;» ρώτησε ο Στρατηγός με φανερή αναταραχή.

— «Ο "Καθ' ομοίωσιν", όπως τον ονομάζετε, κατάγεται από το δικό μας γενεαλογικό δέντρο», απάντησε ο Ξένος με απόλυτη φυσικότητα. «Φέρει μέσα του το δικό μας DNA. Για τον λόγο αυτό η βάση τον αναγνώρισε ως διαχειριστή. Είναι η γέφυρα που δεν ξέρατε ότι χτίσατε.»

— «Το σκάφος, δέχτηκε τη λίστα των ανταλλακτικών», πρόσθεσε ο δεύτερος, «αλλά δέχτηκε κυρίως την πρόθεσή σας.

Δεν ήρθατε για πόλεμο.

Κι αυτό, στην κλίμακα του σύμπαντος, είναι το μοναδικό νόμισμα που έχει αξία.»

Ο Στρατηγός πήρε μια βαθιά ανάσα, προσπαθώντας να ανακτήσει τον έλεγχο της συζήτησης.

— «Ερχόμαστε εν ειρήνη και θέλουμε να συνεχίσουμε έτσι. Θέλουμε οι λαοί μας να συνυπάρξουν, να μάθουμε από εσάς.»

Ο ψηλός έκανε ένα βήμα προς το κέντρο, σταματώντας ακριβώς στο όριο που χώριζε τις δύο ομάδες.

— «Δεν ζητάμε να σας πάρουμε κάτι. Ζητάμε να σας δώσουμε. Αλλά κάθε δώρο έχει ένα κόστος: την αλλαγή. Το πρώτο και δυσκολότερο βήμα είναι να πάψετε να είστε μόνοι στο κενό.»

— «Και το επόμενο βήμα;» ρώτησε ο Στρατηγός.

Ο Ξένος σήκωσε την παλάμη του αργά.

— «Χαιρετισμός.»

Ο Στρατηγός δίστασε για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου. Μετά, άπλωσε το χέρι του. Οι δύο παλάμες ακούμπησαν. Δεν υπήρξε ηλεκτρισμός, ούτε θεατρικά εφέ. Μόνο μια απλή, ζεστή επαφή ανάμεσα σε δύο κόσμους.

— «Τώρα μιλάμε ως οικοδεσπότες και φιλοξενούμενοι», είπε ο ψηλός, αφήνοντας το χέρι

του Στρατηγού.

Γύρισε πάλι σε μένα.

«Κι εσύ, θα μας βοηθήσεις να κρατήσουμε αυτό το "εν ειρήνη" πραγματικό.»

Δεν ρώτησα γιατί. Δεν μπορούσα. Κατάλαβα όμως ότι πίσω από την αποθήκη, τα ρομπότ και τα σιροπιαστά γλυκά, είχε μόλις γεννηθεί μια σχέση. Μια σχέση που θα άλλαζε την έννοια της ανθρωπότητας για πάντα, κι εγώ ήμουν ο κρίκος που την κρατούσε δεμένη.

Η επόμενη συνάντηση ορίστηκε το «απόγευμα», σύμφωνα με το αυθαίρετο γήινο ρολόι που επέβαλλε ο σταθμός.

Ο Στρατηγός, έχοντας αποδεχτεί πλέον τον ρόλο του συνομιλητή, δεν έχασε χρόνο.

Ζήτησε το ανείπωτο: την ιστορία τους και την αλήθεια για την παρουσία τους στη Γη.

Οι Ξένοι μας κοίταξαν με μια θλίψη που μετρούσε χιλιετίες.

— «Η ιστορία μας με τη Γη μετρά εννέα χιλιάδες χρόνια», ξεκίνησε ο ψηλός. «Χρησιμοποιούσαμε τη Σελήνη ως διαμετακομιστικό κέντρο. Ο δικός μας πλανήτης είχε ήδη αρχίσει να πεθαίνει, θύμα της δικής μας αλόγιστης απληστίας για πόρους. Ήρθαμε στη Γη ως μεταλλωρύχοι, αναζητώντας υλικά για να σώσουμε έναν κόσμο που τελικά χάθηκε. Όταν η καταστροφή ολοκληρώθηκε, οι επιζώντες μετοίκησαν στον δικό σας πλανήτη. Πέντε φυλές. Πέντε διαφορετικά αίματα.»

Στην αρχή, όλα ήταν ειρηνικά.

Η ειρήνη είναι εύθραυστη όταν κουβαλάς μαζί σου τα ελαττώματα ενός παλιού κόσμου.

Μετά από πέντε αιώνες, οι έριδες άναψαν.

Τεχνολογικά, βρίσκονταν τότε “έτη φωτός” μπροστά από τη σημερινή ανθρωπότητα.

— «Πού χτίσατε την πόλη σας;» ρώτησε ο Στρατηγός.

— «Στη Μεσοποταμία», απάντησε ο Ξένος, και μια οθόνη ζωντάνεψε με χάρτες που έδειχναν τον Τίγρη

και τον Ευφράτη να περιβάλλουν μια πόλη από κρύσταλλο και μέταλλο. «Εκεί ήταν το πρώτο μας διαστημοδρόμιο. Η Ουρ, η Εριντού, η Νιππούρ, η Σουρουπάκ... πόλεις που οι αρχαιολόγοι σας θεωρούν μύθους. Ο "Άρχοντας" μας είχε πέντε τέκνα που δεν συμφωνούσαν σε τίποτα. Έχτισαν πέντε πόλεις στις ηπείρους της Γης, συνδεδεμένες με αεροπορικές οδούς που έσχιζαν τους ουρανούς, σε μια εποχή που εσείς δεν είχατε καν ανακαλύψει τον τροχό.»

Ένα γενεαλογικό δέντρο εμφανίστηκε, θυμίζοντας έντονα το πάνθεον των Σουμερίων — τον Ενλίλ, τον Ενκί και τις δυναστείες τους.

— «Κι εγώ;» ρώτησα, νιώθοντας το αίμα να βουίζει στα αυτιά μου. «Πώς βρέθηκα με το DNA σας;»

— «Δεν είσαι ο μόνος», είπε ο Ξένος στρέφοντας το βλέμμα του σε μένα. «Μοιάζουμε, έτσι δεν είναι; Το ιατρικό μας προσωπικό "βοήθησε" λίγο την εξέλιξη. Χρειαζόμασταν ένα ον που να καταλαβαίνει, να επικοινωνεί... να βοηθά.»

— «Μας είχατε για σκλάβους δηλαδή», πέταξα ειρωνικά.

— «Σας δώσαμε μια "σπρωξιά" στην εξέλιξη», απάντησε ψυχρά. «Σας προοικίσαμε με τον καλό και τον κακό εαυτό μας. Αν και τον δεύτερο, τον καλλιεργήσατε μόνοι σας με περισσή επιτυχία.»

Οι ερωτήσεις έπεφταν βροχή. Ο πιλότος ρώτησε για τα αεροσκάφη τους, ενώ ένας αντιπρόσωπος — ο κλασικός καιροσκόπος της ομάδας — ρώτησε αν θα

μας έδιναν την τεχνολογία τους.

— «ΟΧΙ», ήταν η κοφτή απάντηση. «Αν σας δώσουμε τη φωτιά τώρα, θα κάψετε το σπίτι σας. Η ιστορία σας είναι γεμάτη από αίμα.

Δεν παρεμβαίνουμε στα ανθρώπινα... ακόμα.»

Εκείνο το «ακόμα» έμεινε να αιωρείται σαν απειλή.

— «Πριν εννέα χιλιάδες χρόνια», συνέχισε ο Ξένος, «βοηθήσαμε στη γραφή, στην αριθμητική, στις γνώσεις που οι βασιλιάδες σας κράτησαν κρυφές από τον λαό. Όμως οι απόγονοι του Άρχοντα ήθελαν ο ένας τη γη του άλλου. Ο πόλεμος ήταν αναπόφευκτος. Όπλα μαζικής καταστροφής, βόμβες που μολύνουν την ψυχή και το έδαφος, έπεφταν σαν βροχή για εξακόσια χρόνια. Περιοχές ολόκληρες έγιναν νεκρές ζώνες. Εσείς, τα "όντα", δείξατε μια παράξενη ανοσία στη ραδιενέργεια, αλλά υποφέρατε εξίσου.»

Οι πληροφορίες που μας έδωσαν οι «Ξένοι» για την τελική τους έξοδο από τη Γη φωτίζουν μια σκοτεινή πτυχή της προϊστορίας μας, η οποία φαίνεται να συνδέεται με αρχαίες παραδόσεις και κείμενα που μέχρι σήμερα θεωρούσαμε καθαρή μυθολογία.

Σύμφωνα με τα στοιχεία που παρουσίασαν, η φυλή τους, που αριθμούσε τότε περίπου 230.000 άτομα, δεν εγκατέλειψε τον πλανήτη από επιλογή, αλλά ως αποτέλεσμα ενός παγκόσμιου ολέθρου που οι ίδιοι προκάλεσαν.

Ο Ξένος στάθηκε μπροστά στην οθόνη, η οποία εμφάνισε μια σειρά από στατιστικά δεδομένα και

διαγράμματα.

— «Όταν οι συγκρούσεις ανάμεσα στα πέντε τέκνα του Άρχοντα έφτασαν στο απροχώρητο», εξήγησε, «η κατάσταση στη Γη έγινε μη αναστρέψιμη. Η ατμόσφαιρα είχε μολυνθεί από τα όπλα που εσείς θα ονομάζατε "θερμοπυρηνικά", αν και η δική μας τεχνολογία χρησιμοποιούσε τη σύντηξη στοιχείων που δεν έχετε καν ανακαλύψει.»

— «Και αυτοί οι 230.000 ήταν όλοι;» ρώτησε ο Στρατηγός.

— «Ήταν οι τελευταίοι "καθαροί"», απάντησε ο Ξένος. «Ο πληθυσμός μας είχε ήδη αποδεκατιστεί. Τα μεταγωγικά σκάφη, οι "Ουράνιοι Άρρωστοι" όπως τους ονόμαζαν οι δικοί σας πρόγονοι, σχεδιάστηκαν για μια μαζική εκκένωση. Οι 230.000 ήταν επιστήμονες, τεχνικοί, καλλιεργητές και οι οικογένειές τους. Αφήσαμε πίσω μόνο τους "Χειριστές". Μια ελίτ πολεμιστών και τεχνικών των όπλων που έπρεπε να καλύψουν την υποχώρηση.»

— «Είπατε ότι εμείς, τα "όντα", είχαμε ανοσία. Πώς είναι δυνατόν;»

— «Επειδή εσείς είχατε το "χώμα" μέσα σας», είπε ο δεύτερος Ξένος. «Το δικό σας DNA ήταν προσαρμοσμένο στη Γη. Εμείς, παρόλο που ζήσαμε χιλιάδες χρόνια εκεί, παραμέναμε ξένοι. Η ραδιενέργεια και οι χημικοί παράγοντες διέλυσαν τη δική μας γενετική δομή. Εσείς υποφέρατε, αλλά επιζήσατε. Εμείς θα σβήναμε. Γι' αυτό χρειαζόμασταν τα μεταγωγικά.»

— «Οι 230.000 δικοί μας», συνέχισε ο ψηλός Ξένος, «μεταφέρθηκαν στη Σελήνη. Εκεί, στο σκοτεινό της μέρος, υπήρχε η βάση διαμονής. Όμως οι αντίπαλες παρατάξεις, τα αδέλφια που πολεμούσαν, δεν σταμάτησαν ούτε τότε. Κατέστρεψαν τις γέφυρες επιστροφής. Οι "Χειριστές" που έμειναν πίσω στη Γη για να ολοκληρώσουν τον πόλεμο, παγιδεύτηκαν. Δεν είχαν πια σκάφη να φύγουν.»

— «Δηλαδή», παρενέβη ο πιλότος, «εσείς είστε οι απόγονοι εκείνων που κατάφεραν να φτάσουν στη Σελήνη και μετά στον νέο πλανήτη;»

— «Ακριβώς. Είμαστε οι απόγονοι των "Φυγάδων". Εκείνοι που έμειναν πίσω στη Γη αναγκάστηκαν να επιβιώσουν αναμειγνύοντας το DNA τους με το δικό σας. Έγιναν μέρος της δικής σας ιστορίας, της δικής σας λήθης. Γι' αυτό ο "Καθ' ομοίωσιν" φέρει τα ίχνη μας. Δεν είναι σύμπτωση. Είναι το αποτύπωμα μιας εγκατάλειψης.»

Η ατμόσφαιρα στην αίθουσα έγινε βαριά. Η εικόνα χιλιάδων σκαφών να απογειώνονται από τη Μεσοποταμία ενώ ο ορίζοντας φλεγόταν, άφησε την ομάδα μας άφωνη.

— «Μας περιγράφετε μια γενοκτονία που τη βαφτίσατε στρατηγική υποχώρηση», είπε ο Στρατηγός σκληρά.

— «Σας περιγράφουμε το δικό μας παρελθόν», απάντησε ο Ξένος. «Για να καταλάβετε γιατί τώρα, μετά από 9.000 χρόνια, η επιστροφή μας δεν είναι επίσκεψη, αλλά ανάγκη για επανασύνδεση.»

Κατέστρεψαν το γήινο διαστημοδρόμιο και έστειλαν έναν πύραυλο στη βάση της Σελήνης.

— «Ο πύραυλος δεν εξερράγη, αλλά μας ανάγκασε να εγκαταλείψουμε τη βάση. Όσοι έμειναν στη Γη διασκορπίστηκαν στα πέρατα του κόσμου. Χάθηκαν μέσα στο δικό σας πλήθος.»

— «Πώς φτάσατε στον πλανήτη που κατοικείτε σήμερα;» ρώτησε μια φωνή από τα ακουστικά.

— «Είχαμε την τεχνολογία για τα μακρινά ταξίδια, αλλά δεν την είχαμε δοκιμάσει. Ξέραμε πλανήτες που οι "πατέρες" μας είχαν προικίσει με γήινη ζωή αιώνες πριν, παραβαίνοντας κάθε οικολογικό πρωτόκολλο. Ευτυχώς για εμάς, αυτό το νέο σπίτι έμοιαζε με το παλιό.»

— «Πρέπει να δοκιμάσουμε το μενού σας», πετάχτηκε ο «φαγάς» της ομάδας μας, προσπαθώντας να ελαφρύνει το κλίμα που είχε βαρύνει επικίνδυνα.

— «Θα γίνει κι αυτό», απάντησε ο Ξένος με μια δόση αυστηρότητας. «Σε λίγο θα δειπνήσετε με τα δικά μας προϊόντα.»

— «Πού βρίσκεται αυτός ο πλανήτης;» ρώτησα με περιέργεια.

— «Σε απόσταση 12 ετών φωτός», απάντησε.

— «Μπορούμε να τον επισκεφτούμε;» ρώτησα. Ο Ξένος στάθηκε όρθιος. Το βλέμμα του σκλήρανε και για μια στιγμή νόμιζα πως η θερμοκρασία στον χώρο έπεσε.

— «Όχι. Για το δικό μας σύστημα είστε ακόμα άγριοι. Ένας πολιτισμός χαμηλού επιπέδου που δεν έχει μάθει να ελέγχει τα ένστικτά του.

Είστε... απολίτιστοι.»

Η λέξη αιωρήθηκε βαριά. Ένωσα να ανακατεύεται μέσα μου εκείνο το γνώριμο μείγμα προσβολής και πείσματος. Ο Ξένος το διέκρινε αμέσως.

— «Μην αντιδράς έτσι, Καθ'ομοίωσιν.

Η έκφρασή σου μόλις μού το απέδειξε.

Ζήτησες απάντηση, κι όταν την έλαβες αρνητική, η πρώτη σου κίνηση ήταν η άμυνα. Αυτό, στον κόσμο μας, είναι το πρώτο ένστικτο που ξεπεράσαμε. Εσείς δεν αποδέχεστε την *άρνηση* χωρίς να γεννήσετε μέσα σας το *αρνητικό συναίσθημα*. Για μας, είναι απλώς μια κατεύθυνση, όχι σύγκρουση.»

Σταύρωσα τα χέρια.

— «Εύκολο να το λες όταν δεν έχεις πια ανάγκες, ούτε φόβο αποτυχίας.»

Το βλέμμα του μαλάκωσε.

— «Ο φόβος δεν χρειάζεται πολυτέλεια για να υπάρξει. Είναι το σκιάδι του “εγώ”. Όσο κυριαρχεί εκείνο, κάθε άρνηση μοιάζει με επίθεση. Στον δικό σας κόσμο, κάθε “όχι” σημαίνει “δεν με σέβεσαι”. Στον δικό μας σημαίνει “αυτό δεν είναι ακόμη ώριμο”.»

Ένωσα το πρόσωπό μου να σκληραίνει χωρίς να το θέλω. Εκείνος χαμογέλασε, όχι ειρωνικά αλλά με τη βεβαιότητα του δασκάλου που βλέπει τον μαθητή του να σκοντάφτει στα ίδια μονοπάτια.

— «Ας το αφήσουμε λοιπόν,» είπε ήρεμα. «Ο πολιτισμός σας δεν είναι ακόμη έτοιμος γι' αυτά τα μονοπάτια. Ας μιλήσουμε αλλιώς. Μου είπες ότι θέλεις να γνωρίσεις τον δικό μας κόσμο. Πολύ καλά... Θα σου δείξω, όχι με θεωρίες, αλλά με δύο εικόνες.»

Έκανε ένα βήμα προς το τραπέζι, άγγιξε ελαφρά την επιφάνεια. Πάνω της σχηματίστηκαν μορφές φωτός — απλές, σχεδόν παιδικές, σαν διδακτικές ζωγραφιές.

— «Φαντάσου ότι αύριο, κάθε άνθρωπος στη Γη μπορεί να αποκτήσει το δικό του σπίτι, χωρίς κόπο, χωρίς δάνειο, χωρίς ανισότητα. Πες μου, καθ'ομοίωσιν... τι θα κάνει ο άνθρωπος μετά; Θα ζήσει μέσα του, ευτυχής, ή θα το γκρεμίσει όταν δει στο απέναντι σπίτι κάτι πιο μεγάλο, πιο λαμπερό;»

Δεν απάντησα.

— «Δεύτερη εικόνα,» συνέχισε. «Η αποθήκη τροφίμων είναι γεμάτη για όλους. Κανείς δεν πεινά. Πόσα τρόφιμα θα πάρει ο καθένας; Όσα χρειάζεται... ή όσα χωράει η αποθήκη του εγωισμού του; Και αν όλοι βρουν τις ανάγκες τους καλυμμένες, θα συνεχίσουν να εργάζονται; Ή θα χάσουν τον λόγο ύπαρξης, αφού ο σκοπός τους υπήρχε μόνο για να σωρεύουν και να συγκρίνουν;»

Γύρισε αργά προς εμένα.

— «Στον δικό σας πολιτισμό, το “έχω” προηγείται του “είμαι”. Εσείς τιμάτε την πράξη, όχι το αποτέλεσμα — τη νίκη, όχι την αρμονία. Μάθατε να προχωράτε με φωνές, να αγαπάτε φωναχτά και να οργίζεστε δημόσια, ώστε να αποδείξετε πως υπάρχουν. Οι δικοί

μας δεν έχουν ανάγκη να γίνουν αποδεκτοί απ' το βλέμμα του άλλου.»

Καταπιεσμένος, προσπάθησα να υπερασπιστώ τη φυλή μου.

— «Μα αυτή είναι η δύναμή μας. Ο άνθρωπος παλεύει, συγκρίνεται, προκόβει γιατί θέλει να πάει παραπέρα. Αν δεν είχαμε εγωισμό, δεν θα είχαμε ούτε φωτιά.»

Έσκυψε ελαφρά μπροστά, σαν να ήθελε να με κοιτάξει μέσα από τη σκέψη μου.

— «Ο κόσμος σας έχει μετρήσει ακόμα και την καλοσύνη του. Αξιολογείτε το “καλημέρα” του γείτονα με βάση το εισόδημά του. Προσφέρετε βοήθεια με απόδειξη. Στον πολιτισμό σας, ακόμη κι η ανθρωπιά φορολογείται. Γι' αυτό είπα πως είστε άγριοι — γιατί δεν έχετε μάθει να δίνετε χωρίς πληρωμή. Το δόσιμο, για εμάς, είναι μορφή γνώσης. Για εσάς, συναλλαγής.»

Σταύρωσα τα χέρια.

— «Άρα, για εσάς, δεν υπάρχει εμπόριο; Δεν υπάρχει αντάλλαγμα;»

— «Υπάρχει. Μα όχι σε νόμισμα. Σε αντίκρισμα εμπιστοσύνης. Αν χτίσω σπίτι, ο διπλανός μου χτίζει σταθερότητα για όλους. Αν μάθω κάτι, το μαθαίνουν όλοι — όχι γιατί το χαρίζω, αλλά γιατί το γνώρισα εξ ονόματος όλων. Αυτό το φαινόμενο, εσείς θα το λέγατε παράλογο. Εμείς το λέμε κανονικότητα.

«Η πρόοδος χωρίς μέτρο χάνει τον σκοπό της και γίνεται συσώρευση. Όταν η γνώση μετατρέπεται σε

εμπόρευμα, τότε οι πολιτισμοί παύουν να εξελίσσονται και αρχίζουν να τιμολογούνται. Υπάρχουν όμως κάποιοι ανάμεσά σας —λίγοι— που πάσχουν από μια ευγενή “ασθένεια”: δεν μπορούν να κρατήσουν τη γνώση για τον εαυτό τους. Ό,τι μαθαίνουν, θέλουν να το μοιραστούν ολόκληρο, καθαρό, χωρίς αντίτιμο. Αυτή την ασθένεια, που δεν έχει σύνορα ούτε γένος, εμείς την ονομάζουμε

«η ασθένεια των Ελλήνων.»

Έμεινα ακίνητος, για μια στιγμή μεταξύ αμηχανίας και υπερηφάνειας.

— «Μην ανησυχείς,» είπε ήρεμα. «Δεν είναι ασθένεια του σώματος.

Είναι τρόπος ύπαρξης. Είναι εκείνο το ένστικτο που θέλει να μοιραστεί τη φλόγα πριν προλάβει να δει αν καίει. Εμείς μάθαμε πρώτα να κρατάμε τη φωτιά μέσα ώσπου να γίνει φως. Εσείς, ακόμη μαθαίνετε να μην τυφλώνεστε απ’ αυτήν.»

Κοίταξε για λίγο μακριά, μετά ξαναγύρισε προς εμένα.

— «Υπάρχει ένα λεπτό σύνορο μεταξύ αυθορμητισμού και ευθύνης. Ο δικός σας κόσμος κατοικεί στο πρώτο, ο δικός μας στο δεύτερο. Εκεί εσείς λέτε “εγώ”. Εμείς λέμε “εμείς”. Κι η διαφορά δεν είναι γραμματική. Είναι εξελικτική.»

Έμεινα σιωπηλός. Δεν υπήρχε τίποτα να αντικρούσω.

Μόνο η γεύση της αλήθειας.

Πικρή, αλλά ακριβής.

Ο Ξένος χαμήλωσε λίγο τη φωνή του.

— «Μην το παίρνεις σαν επίπληξη. Οι πρόγονοί μας

υπήρξαν κι αυτοί άγριοι. Το “άγριος” δεν είναι προσβολή· είναι στάδιο ανάπτυξης. Όταν καταφέρετε να ρωτάτε χωρίς να θυμώνετε στην απάντηση, τότε θα μπορείτε να δείτε τον κόσμο μας.

Έκανα να μιλήσω, αλλά σταμάτησα. Είδα την ηρεμία του. Ήταν σαν να με είχε ήδη συγχωρήσει για όλα όσα δεν ήξερα ακόμη.

— «Καθ’ ομοίωσιν,» είπε τελικά, «η ασθένεια των Ελλήνων είναι ό,τι πιο κοντά έχετε σε ελπίδα. Μόνο που την καταπολεμάτε αντί να τη φροντίζετε. Όταν μάθετε να μοιράζεστε τη γνώση χωρίς τιμολόγιο, τότε ίσως μπορέσετε να μας επισκεφθείτε χωρίς ντροπή.»

— «Ας σταματήσουμε εδώ», κατέληξε. «Η ιστορία είναι βαριά για άδεια στομάχια. Πάμε να γευτούμε το δείπνο μας.»

Καθώς βγαίναμε από την αίθουσα, σκέφτηκα πως η ανθρώπινη ιστορία δεν χρειαζόταν απλώς ξαναγράψιμο.

Χρειαζόταν συγχώρεση.

Το δείπνο που ακολούθησε ήταν μια άσκηση στις αισθήσεις και τις ψευδαισθήσεις. Παρά την αποκάλυψη του μπάτλερ ότι οι οικοδεσπότες μας ήταν ολογράμματα με «φυσική υπόσταση» —κάτι που μας άφησε να αναρωτιόμαστε αν το χέρι που έσφιξε ο Στρατηγός ήταν φτιαγμένο από σάρκα ή από στερεοποιημένο φως— το φαγητό ήταν πέρα για πέρα αληθινό.

Αν δεν ήξερες ότι οι πρώτες ύλες ταξίδεψαν έτη

φωτός, θα ορκιζόσουν ότι το «ψητό χοιρινό» είχε βγει από φούρνο της ελληνικής επαρχίας. Τα φρούτα, μήλα και κάτι σαν πορτοκάλια με εκρηκτική γεύση, ήταν η τελευταία πινελιά σε ένα γεύμα που μας έκανε να νιώσουμε, για λίγο, πίσω στην πατρίδα.

Μετά το φαγητό, αποσυρθήκαμε στο «σαλόνι». Ο μπάτλερ μας σέρβιρε «τρογκ», ένα ρόφημα που θύμιζε χαμομήλι με τίλιο και είχε την ιδιότητα να λειαίνει τις γωνίες του μυαλού, προσφέροντας μια βαθιά αίσθηση χαλάρωσης. Εκεί, η κουβέντα άναψε. Χάρη στα ακουστικά, ο καθένας μιλούσε τη γλώσσα του και όλοι καταλάβαιναν τους πάντες. Ήταν η απόλυτη Βαβέλ, αλλά χωρίς τη σύγχυση.

Το επόμενο πρωί, με τη μυρωδιά του γήινου καφέ να μας δίνει μια ψευδαίσθηση κανονικότητας, καθίσαμε στη ροτόντα. Ο Στρατηγός, με το μπλοκάκι του γεμάτο σημειώσεις, ζήτησε τις ερωτήσεις των αντιπροσώπων.

Τα αιτήματα ήταν βαριά:
διαχείριση της βάσης,
τεχνολογικό «σπρώξιμο»,
επίβλεψη.

Οι δικές μου απορίες ήταν πιο ανθρώπινες, σχεδόν παιδικές: *Πώς ζουν;*
Έχουν παιδιά;
Οικογένειες;
Πεθαίνουν;

Όταν μπήκαμε στην αίθουσα, η έκπληξη μας περίμενε στην πόρτα. Οι Ξένοι δεν ήταν πια ολογράμματα. Ήταν εκεί, με σάρκα και οστά,

αναπνέοντας τον ίδιο αέρα με εμάς.

— «Είχαμε τις επιφυλάξεις μας για την πρώτη συνάντηση», παραδέχτηκε ο ψηλός, διαβάζοντας την έκπληξη στα μάτια μας.

Σήκωσα το χέρι μου σαν μαθητής. Ο ψηλός μου έκανε νεύμα.

— «Έχετε ονόματα; Πώς να σας αποκαλούμε;»

— «Ξέρουμε ότι μας λέτε "Ξένους"», απάντησε με μια ιδέα ειρωνείας. «Το όνομά μου είναι **Άρνα**, από τη φυλή των **Στεγ**. Είμαι ο Διοικητής του σταθμού. Αριστερά μου είναι ο **Έρβεν** και δεξιά μου η **Έβριν**, αδέρφια από τη φυλή των **Μαστάρ**.»

Συστηθήκαμε κι εμείς. Για πρώτη φορά, άκουσα τα ονόματα των συνταξιδιωτών μου πίσω από τους αριθμούς των στολών τους.

— «Υπάρχει άλλο πλήρωμα, Διοικητά;» ρώτησα.

Ο Στρατηγός με κεραυνοβόλησε με το βλέμμα του: «Είσαι πολύ περίεργος», μου πέταξε, αν και ήξερα πως καιγόταν να μάθει κι αυτός.

— «Ο σταθμός είναι πλήρως αυτοματοποιημένος», απάντησε ο Άρνα. «Δεν χρειάζεται πλήρωμα. Οι τρεις μας ήρθαμε μόνο για τη "συνάντηση" των κόσμων.»

Ο Στρατηγός πήρε τον λόγο και έθεσε το κρίσιμο ερώτημα: «Θα μας δώσετε τη διαχείριση της βάσης στη Σελήνη;»

— «Οχι», ήταν η απάντηση του Άρνα, κοφτή σαν λεπίδι. «Τη βάση την ανακαλύψατε τυχαία. Αν δεν υπήρχε — ο "Καθ' ομοίωσιν" — δεν θα είχαμε καν

αυτή τη συνάντηση. Σας βλέπαμε, ενώ εσείς ήσασταν τυφλοί. Είδαμε πώς συμπεριφερθήκατε με τα μπουλόνια στο ΤΟΛ. Αν δεν ήταν αυτός ανάμεσά σας, θα είχατε σκοτωθεί μεταξύ σας για μια βίδα.»

Ένα κύμα ντροπής σκέπασε την αίθουσα. Η ανάμνηση του καυγά για τα υλικά στη βάση ήταν ακόμα νωπή.

— «Θα ορίσετε άλλον διαχειριστή;» επέμεινε ο Στρατηγός.

— «Πάλι όχι. Δεν είστε ακόμη στο επίπεδο να διαχειριστείτε τέτοια ισχύ. Θυμηθείτε τα μπουλόνια.»

Η τελική ερώτηση ήταν η μόνη που έφερε μια ακτίνα ελπίδας: «Θα έρθετε μαζί μας πίσω;»

— «Θα σας συνοδεύσουμε», απάντησε ο Άρνα. «Αλλά σε ρόλο επιβλέποντα. Για το καλό της ανθρωπότητας. Δεν μπορούμε να σας αφήσουμε μόνους με την τεχνολογία που "κλέψατε". Θα καταλήξετε όπως εμείς πριν 9.000 χρόνια.»

Οι αντιπρόσωποι άρχισαν να δυσανασχετούν, αλλά ο Άρνα τους έκοψε τη φόρα.

«Ο Μέγας Διαχειριστής έχει πάντα δίκιο.

Οι αποφάσεις του είναι δίκαιες.»

Ποιος είναι πάλι αυτός ο Μέγας Διαχειριστής;
σκέφτηκα, αλλά κράτησα το στόμα μου κλειστό.

Ενώ ο Άρνα και ο Έρβεν παρέσυραν τους δικούς μας επιστήμονες σε έναν λαβύρινθο από κβαντικές εξισώσεις, εγώ βρήκα την ευκαιρία να πλησιάσω την Έβριν στο σαλόνι. Οι δικές μου απορίες δεν λύνονταν με μαθηματικά, αλλά με την κατανόηση της ίδιας της

ύπαρξης.

— «Εβριν», ξεκίνησα χαμηλόφωνα, «ο Άρνα ανέφερε έναν "Μέγα Διαχειριστή". Τον περιέγραψε σχεδόν σαν θεό, αλλά εσείς δεν φαίνεστε λαός που πιστεύει σε μεταφυσικά παραμύθια. Τι είναι στην πραγματικότητα;»

Η Έβριν άφησε το ρόφημά της και με κοίταξε με μια σοβαρότητα που με έκανε να νιώσω το βάρος των αιώνων.

— «Μετά την καταστροφή της Γης και την Έξοδο», άρχισε, «είχαμε απομείνει ελάχιστοι. 210.000 από τη φυλή του Άρνα και 45.000 από τη δική μου.

Είχαμε την απόλυτη τεχνολογία.

Μπορούσαμε να έχουμε όποιον πόρο θέλαμε από το διάστημα. Δεν υπήρχε πείνα, δεν υπήρχε έλλειψη.

Κι όμως, οι γηραιότεροι φοβήθηκαν το "θέλω" μας. Τον φθόνο που κουβαλάμε στο DNA μας, ανεξάρτητα από την αφθονία.»

— «Και πώς τον νικήσατε;»

— «Δεν τον νικήσαμε.

Τον περιορίσαμε.

Οι γηραιότεροι κατασκεύασαν τον **Μέγα Διαχειριστή**. Μια παντοδύναμη τεχνητή οντότητα που επιβάλλει τον μοναδικό κανόνα:

Η ελευθερία σου τελειώνει

εκεί που αρχίζει η ελευθερία του άλλου.

Εσείς στη Γη το λέτε ως ρητό. Εμείς το ζούμε ως νόμο της φύσης.

Ο Διαχειριστής μας παρακολουθεί παντού.

Η αίθουσα είχε μια ησυχία που θύμιζε αναμονή δίκης. Ο φωτισμός μαλάκωσε, σαν να ήθελε ο σταθμός να καταγράψει καθαρά τις λέξεις μας.

Η Έβριν με κοίταξε ήρεμα.

— «Καθ' ομοίωσιν,» είπε, «ο Διαχειριστής δεν είναι φόβος. Είναι όριο. Δεν στερεί το δικαίωμά σου να πράττεις — απλώς εξασφαλίζει ότι η πράξη σου δεν γίνεται πληγή για άλλον.»

— «Δηλαδή μπορώ να χτίζω, να φωνάζω, να βρίζω τη νύχτα, να πέφτω και να σηκώνομαι — αρκεί να μην ενοχλώ κανέναν;»

— «Ακριβώς. Η λάσπη είναι δική σου υπόθεση. Ο πόνος σου επίσης. Ο Διαχειριστής δεν προστατεύει τον άνθρωπο από τον εαυτό του. Τον προστατεύει από τον άλλον άνθρωπο.»

— «Κι αν ο άλλος αποφασίσει ότι τον ενοχλεί ακόμη και η ανάσα μου;»

— «Τότε ο Διαχειριστής δεν ακούει εκείνον, ακούει την ισορροπία. Δεν απονέμει δικαιοσύνη βάσει συναισθήματος — μετρά το γεγονός, όχι το παράπονο.»

— «Άρα... ο Διαχειριστής είναι κάτι σαν τεχνητός Σωκράτης. Μόνο που δεν ρωτάει, αποφασίζει.»

Η Έβριν μειδίασε.

— «Αν προτιμάς φιλοσοφικά παραδείγματα — είναι ο μαθητής που έμαθε τόσο καλά τους κανόνες, ώστε δεν χρειάζεται πια δάσκαλο.»

— «Κι αν η πράξη μου είναι ανοησία; Αν δεν πειράζω κανέναν αλλά γελοιοποιούμαι, αποτυγχάνω, πονώ;»

— «Επιβάλλεται. Η ανοησία είναι καλύτερος δάσκαλος από κάθε καθοδήγηση. Αν ρίξεις πέτρα στον ουρανό και πέσει στο κεφάλι σου, ο Διαχειριστής δεν θα σε σταματήσει· θα σε κοιτάξει απλώς να μαθαίνεις φυσική.»

— «Ωραία... κι αν τη ρίξω τόσο ψηλά που τελικά πέσει σε άλλον;»

— «Τότε θα παγώσει τη ρίψη πριν φύγει από το χέρι σου.»

Σώπασα για λίγο.

Ο φωτισμός είχε μια από εκείνες τις αποχρώσεις που δεν είναι ούτε μέρα ούτε νύχτα, όπως στις στιγμές λίγο πριν γεννηθεί μια αλήθεια.

— «Άρα δεν τιμωρεί,» είπα, «προβλέπει.»

— «Προλαμβάνει τον πόνο χωρίς να καταστρέφει τη βούληση. Η Γη σας ανακάλυψε τη δημοκρατία, αλλά ποτέ την αλληλοασφάλεια. Εμείς δεν επιβάλλουμε νόμους.

Εφαρμόζουμε αυτόν που ήδη έχει η φύση: καμία ενέργεια δεν μένει χωρίς αντίδραση. Ο Διαχειριστής απλώς φροντίζει να μην είναι η αντίδραση αίμα.»

Έγειρα πίσω στην έδρα.

— «Κι όμως, κάτι μέσα μου αντιστέκεται. Ο άνθρωπος που μεγαλώνει χωρίς την πιθανότητα να αμαρτήσει... μένει παιδί. Η ηθική σας μοιάζει με σχολείο χωρίς τεστ: όλοι περνούν, αλλά κανείς δεν μαθαίνει.»

— «Η με σχολείο που σταμάτησε γιατί όλοι έμαθαν, Καθ'ομοίωσιν. Ο πόλεμος, η βία, η εκδίκηση... αυτά τα μάθαμε υπερβολικά καλά. Ο Διαχειριστής είναι η τελευταία μας παράγραφος στο βιβλίο τους.»

Έγειρα προς το μέρος της.

— «Στη Γη, αν τα έλεγα αυτά, θα έλεγαν πως ζείτε κάτω από μηχανή που κυβερνά.»

— «Και στον δικό σας κόσμο ήδη κυβερνά μια μηχανή,» απάντησε ήσυχα. «Το Εγώ. Εμείς απλώς το αντικαταστήσαμε με κάτι που δεν πεινά, δεν ζηλεύει και δεν ψεύδεται.»

— «Τότε ο Διαχειριστής είναι καθρέφτης χωρίς σχήμα — μας δείχνει πώς θα ήμασταν αν δεν είχαμε ανάγκη από συγχώρεση.»

— «Ίσως. Ίσως γι' αυτό μας φοβάστε. Γιατί στα μάτια σας δεν φαίνεται ως περιορισμός, αλλά ως το τέλος της ενοχής. Κι όταν παύει να υπάρχει ενοχή... δεν υπάρχει θρησκεία, δεν υπάρχει εξουσία, δεν υπάρχει καθαρτήριο. Μόνο ισορροπία.»

— «Μόνο που η ισορροπία, όταν κρατά πολύ, μοιάζει αφόρητα με σιωπή.»

Ένα ανεπαίσθητο κύμα φωτός άγγιξε τους τοίχους, σαν να ανέπνεε ο σταθμός ανάμεσά μας.

— «Η σιωπή,» είπε, «είναι απλώς η στιγμή που η κραυγή παύει να χρειάζεται. Τότε αρχίζει η σκέψη. Και εκεί γεννιέται ο πραγματικός άνθρωπος.»

Έγειρε το βλέμμα της, και για πρώτη φορά ένιωσα κάτι να μαλακώνει μέσα στο άκαμπτο σύστημά της.

— «Αυτό το σημείο,» πρόσθεσε αργά, «όπου το άτομο μπορεί να πέσει, αλλά όχι να τραβήξει άλλον μαζι του... αυτός είναι ο πυρήνας της σοφίας των Γηραιότερων· ο απόλυτος σεβασμός στην ατομικότητα χωρίς το δικαίωμα της καταστροφής.»

Έμεινα να την κοιτάζω.

— «Προτιμάς τον φόβο του "κακού γείτονα" που έχεις στη Γη, ή την ασφάλεια ενός δίκαιου, αλάθητου επιτηρητή;» με ρώτησε κοφτά. «Είμαστε 800 εκατομμύρια και ζούμε χωρίς κλειδαριές και συρματοπλέγματα. Η ατομικότητα υπάρχει, η βία όμως όχι.»

— «Υπήρξαν ποτέ κάποιοι που αντέδρασαν;» ρώτησα.

— «Στα παλιά χρόνια ορισμένοι από τη φυλή μας δεν μπορούσαν να ανεχτούν το διαχειριστή. Οξύθυμοι και εγωκεντρικά άτομα. Έκλεψαν δύο σκάφη - θα τους τα δίναμε αν τα ζητούσαν, είπαμε ότι υλικά υπάρχουν πολλά, ρομποτάκια υπάρχουν πολλά. Αυτοί προτίμησαν να τα κλέψουν. Εγκαταστάθηκαν στο πλανήτη Σίγκαν και ξεκίνησαν τη προετοιμασία για τη καταστροφή του δικού μας πλανήτη. Μας επιτέθηκαν. Σκότωσαν και κατάστρεψαν. Αυτό κράτησε δύο ημέρες.

— Έχουμε και εμείς χρόνια, ημέρες, ώρες—μη σου φαίνεται παράξενο, μου απάντησε όταν είδε την έκπληξη στο πρόσωπό μου. —Μη ξεχνάς ότι εμείς ξεκινήσαμε το πολιτισμό σας, τον βοηθάμε που και που όταν προσπαθείτε να αυτοκαταστραφείτε, πάντα σύμφωνα με τις οδηγίες του «Μέγα Διαχειριστή».

Έρχεστε δηλαδή στη γη? Ναι ήταν η απάντηση.

Εμείς οι τρεις είμαστε αυτό που λέτε πολυταξιδεμένοι. Επιλεχτήκαμε να σας συναντήσουμε για έχουμε τη καλύτερη ανοσία στις γήινες ασθένειες.

Ο Αρνα μιλά τη γλώσσα σου. Του αρέσει πάρα πολύ. Την έμαθε στο σχολείο. Τα αρχαία ελληνικά είναι περιζήτητη γλώσσα στη φυλή μας.

Εγώ μιλώ νεοελληνικά της απάντησα. Το γνωρίζουμε απάντησε. Γι' αυτό ο μεταφραστής μεταφράζει σε νεοελληνικά. Αναγνώρισε τη δυσκολία να μας καταλαβαίνεις, οπότε σε διευκολύνουμε. Αν θέλεις να ακούσεις πραγματικά τη γλώσσα μας βγάλε τα ακουστικά.

Η αλήθεια είναι ότι αν δεν ήμουν Έλληνας, αν στο γυμνάσιο δεν είχα παρακολουθήσει Αρχαία Ελληνικά

...

Ομολογώ ότι δεν καταλάβαινα τίποτα από ότι μου έλεγε. Έβαλα ξανά τα ακουστικά.

— «Συνέχισε από εκεί που σε διέκοψα, αλλά συνέχεια γεννούνται νέες απορίες νέα ερωτήματα.»

— «Είναι μακριά ο Σίγκαν;»

— «Για εσάς, έτη φωτός. Για εμάς, είναι τρία λεπτά δρόμος. Τόσο χρειάζεται για να διπλώσουμε τον χώρο.»

Η συζήτηση στράφηκε στη γλώσσα.

— «Εβριν, μια τελευταία ερώτηση. Στη Γη λένε για ερπετοειδή, για τέρατα που μας κυβερνούν κρυφά...»

Με κοίταξε παράξενα. «Οι γνώσεις μου δεν

αναφέρουν τέτοια όντα **βιώσιμα** στη Γη». Η απάντησή της ήταν διφορούμενη. *Δεν είναι βιώσιμα τώρα; Ή δεν ήταν ποτέ;*

Ο Άρνα διέκοψε τη συζήτησή μας.

Δεν το έκανε με φωνή. Το έκανε με... βαρύτητα. Σαν να άλλαξε η πίεση του χώρου και όλες οι προτάσεις που ετοιμαζόμασταν να πούμε, έπεσαν κάτω σαν βίδες.

— «Περισυλλογή», είπε.

Η λέξη βγήκε από τα χείλη του μεταφραστή, αλλά δεν έμοιαζε μεταφρασμένη. Έμοιαζε “εγκατεστημένη”.

Ο Στρατηγός πήγε να αντιδράσει — αυτό είναι το χόμπι του — αλλά ο Άρνα τον πρόλαβε.

— «Και ξεκούραση. Δώδεκα ώρες. Η βάση το απαιτεί.»

Οι δύο πιλότοι κοιτάχτηκαν μεταξύ τους. Ήταν η πρώτη φορά που είδα ανθρώπους να μοιάζουν να χαίρονται που τους βάζουν σε καραντίνα.

— «Θα μας... φυλακίσετε;» τόλμησε ένας αντιπρόσωπος, από αυτούς που έχουν μάθει ότι ο φόβος γίνεται αξιοπρέπεια αν τον ντύσεις με ερωτηματικό.

Ο Άρνα γύρισε το βλέμμα του αργά. Το βλέμμα του είχε εκείνη την περίεργη καλοσύνη που σε κάνει να νιώθεις χειρότερα από την απειλή.

— «Όχι. Θα σας προστατεύσουμε από εσάς.»

Σιωπή.

Ένα από τα ρομποτάκια πέρασε από δίπλα μας, χωρίς

να κοιτάζει κανέναν, σαν να είχε πρόγραμμα “μην εμπλέκεσαι σε ανθρώπινη πολιτική”.

Οι δεκαέξι αντιπρόσωποι των εθνών ψιθύρισαν μεταξύ τους. Ήταν ένα κύμα που δεν έβγαζε λέξεις — έβγαζε το γνωστό άρωμα: “ποιος θα φανεί αρχηγός όταν επιστρέψουμε”.

Εγώ δεν μίλησα.

Δεν χρειαζόταν.

Γιατί, από τη στιγμή που ο Άρνα είπε “περισυλλογή”, κάτι μέσα μου κλείδωσε. Όχι πόρτα. Σκέψη.

Το “περισυλλογή” δεν ήταν ξεκούραση. Ήταν διαδικασία.

Και η βάση... λάτρευε τις διαδικασίες.

Οι θύρες άνοιξαν μόνες τους, σαν να ντρέπονταν που μας άφησαν να περιμένουμε. Ένα απαλό φως — όχι επιθετικό, όχι νοσοκομειακό — μας οδήγησε σε έναν διάδρομο που έμοιαζε να έχει σχεδιαστεί ειδικά για ανθρώπους που δεν ξέρουν τι να κάνουν με τα χέρια τους όταν δεν κρατούν όπλα ή σημειωματάρια.

Ο Στρατηγός στάθηκε δίπλα μου καθώς περπατούσαμε.

— «Τι πιστεύεις;» ρώτησε χαμηλά.

— «Ότι δεν μας άφησε να τελειώσουμε τη συζήτηση», απάντησα.

— «Αυτό το βλέπω. Τι άλλο;»

— «Ότι... η συζήτηση δεν άρχισε ακόμη.»

Με κοίταξε. Ήξερα το βλέμμα του: “μίλα καθαρά”.

— «Ο Άρνα δεν διέκοψε επειδή βαρέθηκε. Διέκοψε επειδή... δεν ήμασταν έτοιμοι να ακούσουμε. Ή

επειδή κάποιος άλλος δεν ήθελε να ακούσουμε τώρα.»

— «Ποιος άλλος;»

— «Η βάση. Ο Μέγας Διαχειριστής. Ή... το πρωτόκολλο που τους κάνει να μοιάζουν ότι ξέρουν τα πάντα.»

Ο δεύτερος πιλότος, που είχε την κακή συνήθεια να ακούει όταν δεν πρέπει, πέταξε:

— «Και γιατί δώδεκα ώρες;»

Ο έταιρος πιλότος τον σκούντησε.

— «Γιατί δώδεκα ώρες είναι αρκετές για να κοιμηθούμε, να ηρεμήσουμε και να μην κάνουμε καμία χαζομάρα», είπε.

— «Αρκετές για να μας “σαρώσουν” χωρίς να το καταλάβουμε», πρόσθεσα.

Δεν σχολίασαν.

Όταν δεν σχολιάζουν, σημαίνει ότι συμφωνούν.

Μας χώρισαν — όχι βίαια. Με κομπότση. Η βάση είχε εκείνη την αγένεια που δεν φαίνεται: σε κατευθύνει με τέτοια φυσικότητα, ώστε όταν φτάσεις στον προορισμό σου, νιώθεις πως ήταν δική σου ιδέα.

Οι “θάλαμοι περισυλλογής” δεν έμοιαζαν με κελιά. Έμοιαζαν με δωμάτια ξενοδοχείου που σχεδίασε κάποιος που έχει διαβάσει για τους ανθρώπους σε βιβλία, αλλά δεν τους έχει γνωρίσει.

Καθίσαμε.

Οι αντιπρόσωποι άρχισαν αμέσως τα χαμηλά πηγαδάκια. Δύο απ’ αυτούς ξεκίνησαν να μιλούν για

“διπλωματικό προηγούμενο”. Τρεις για “πρόσβαση στην τεχνολογία”. Ένας για “εθνική αξιοπρέπεια”. Κανένας για το μόνο σοβαρό:

Πώς γίνεται να σε βάζει σε καραντίνα ένας πολιτισμός που δεν χρειάζεται καν να εμφανιστεί;

Ο Στρατηγός πήγε να βάλει τάξη.

— «Ησυχία. Θα ξεκουραστούμε. Το πρωί θα έχουμε...»

Σταμάτησε, γιατί συνειδητοποίησε ότι δεν ήξερε τι θα έχουμε.

Και ο στρατηγός που δεν ξέρει, είναι σαν πυξίδα σε μαγνητικό πεδίο: κάνει κύκλους.

— «Θα έχουμε ενημέρωση», είπα εγώ αντί γι’ αυτόν.

Το είπα και το ένιωσα.

Στο μυαλό μου υπήρχε ήδη μια σκηνή που δεν είχα δει, αλλά την περίμενα όπως περιμένεις καταιγίδα: από τη μυρωδιά στον αέρα.

Δώδεκα ώρες μετά ...

Δεν υπήρχε “πρωί” εδώ. Υπήρχε μόνο αλλαγή φωτός και ένα σήμα που δεν ακουγόταν, αλλά σε έπειθε ότι το άκουσες.

Η πόρτα άνοιξε.

Ένα ρομπότ στάθηκε στο κατώφλι. Δεν μίλησε. Δεν χρειαζόταν. Η βάση είχε ήδη στείλει τη φράση στο κεφάλι μου πριν φτάσει η εικόνα στα μάτια μου:

«ΕΝΑΡΞΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗΣ.»

Σηκώθηκα.

Η ομάδα μου σηκώθηκε μαζί μου.

Είκοσι άνθρωποι.

Ο “Καθ’ ομοίωσιν”. Ο Στρατηγός. Δύο πιλότοι.
Δεκαέξι αντιπρόσωποι των εθνών. Κάθε πρόσωπο,
μια άλλη αποστολή.

Ο διάδρομος μας οδήγησε ξανά στην αίθουσα
επικοινωνίας. Εκεί που οι τοίχοι ήταν πιο ήσυχοι από
ποτέ — πράγμα τρομακτικό. Γιατί όταν οι τοίχοι
σωπαίνουν εδώ, σημαίνει ότι ακούνε.

Ο Άρνα μας περίμενε.

Δεν ήξερα αν είχε σταθεί εκεί όλο αυτό το διάστημα ή
αν απλώς... “φορτώθηκε” στο χώρο τη στιγμή που
μπήκαμε. Μαζί του, δύο ακόμη από τους δικούς του.
Οι “πολυταξιδεμένοι”, όπως είχε πει, αυτοί με την
ανοσία στις γήινες ασθένειες.

Η παρουσία τους ήταν το πιο κοντινό σε
“διπλωματική αντιπροσωπεία” που μπορούσε να
προσφέρει ένας πολιτισμός που δεν χρειάζεται
διπλωματία.

Ο Στρατηγός πήρε θέση.

— «Άρνα», είπε, με ύφος “ξεκινάμε επίσημα”.
«Είμαστε εδώ για ενημέρωση.»

Ο Άρνα έγνεψε.

— «Είστε εδώ επειδή η βάση ολοκλήρωσε την
περισυλλογή.»

Ένας αντιπρόσωπος σήκωσε χέρι.

— «Τι ακριβώς σημαίνει “περισυλλογή”;»

Ο Άρνα τον κοίταξε χωρίς κακία.

— «Σημαίνει ότι τώρα ξέρουμε ποιος από εσάς θα

πατήσει το κουμπί “Μην Πατήσετε”.»

Μερικοί γέλασαν νευρικά. Ο λάθος αντιπρόσωπος, μάλιστα, γέλασε λίγο πιο πολύ — και σταμάτησε όταν συνειδητοποίησε ότι κανείς άλλος δεν γέλασε πραγματικά.

Άρα δεν ήταν ξεκούραση. Ήταν διάγνωση.

Ο Άρνα συνέχισε, σαν να διάβαζε ατζέντα.

— «Θα μιλήσουμε για γεγονότα.»

Ο πρώτος πιλότος ανασήκωσε το κεφάλι.

— «Ποια γεγονότα;»

Ο Άρνα δεν απάντησε με λίστα. Απάντησε με βεβαιότητα.

— «Γεγονότα που νομίζετε ότι ανήκουν στη Γη. Στη Σελήνη. Στα υπόγεια. Στις σήραγγες. Στα σκάφη. Στις πόλεις. Στις τιμωρίες.»

Οι αντιπρόσωποι αντήλλαξαν βλέμματα. Ο Στρατηγός πάγωσε. Οι πιλότοι... οι πιλότοι έμοιαζαν σαν να ήθελαν να επιστρέψουν στο πιλοτήριο, γιατί εκεί τουλάχιστον ο κίνδυνος έχει καντράν.

— «Πώς τα γνωρίζετε;» ρώτησε ένας αντιπρόσωπος, ο πιο θαρραλέος ή ο πιο αφελής — αυτά τα δύο συχνά μπερδεύονται.

Ο Άρνα είπε απλά:

— «Η βάση καταγράφει. Η βάση διορθώνει. Η βάση επιβάλλει ισορροπία.»

— «Μας παρακολουθείτε;»

— «Όχι», είπε ο Άρνα. «Σας καταγράφαμε. Η

παρακολούθηση έχει πρόθεση. Η καταγραφή έχει...
ευθύνη.»

Γύρισα ελάχιστα προς τον Στρατηγό.

— «Σου το είχα πει», μουρμούρισα. «Ότι κάποιος εδώ
μέσα έχει καλύτερη κάμερα από εμάς. Και καλύτερο
μοντάζ».

Δεν γέλασε κανείς.

Το χιούμορ στη Σελήνη θέλει πίεση. Εδώ είχαμε
χαμηλή.

Σιωπή.

Και τότε έσβησε το φως, όχι σαν διακοπή ρεύματος,
αλλά σαν να έκλεισε ένα βλέφαρο.

Στον τοίχο άναψε η πρώτη εικόνα.

Όχι απλώς εικόνα.

Απόδειξη.

Ο πύραυλος μέσα στη σήραγγα.

Η επισκευή της στοάς από τα ρομπότ.

Η υπόγεια πόλη — τα σιλό.

Η ποινή στον αντιπρόσωπο που παραφέρθηκε.

Η Ουρ — το υπόστεγο — το σκάφος — η πτήση προς
τη Σελήνη.

Και μέσα στο στήθος μου, μια σκέψη, καθαρή σαν
μαθηματικό αποτέλεσμα:

Δεν ήρθαμε να τους ενημερώσουμε.

Ήρθαμε να ενημερωθούμε ότι μας ξέρουν.

Ο Στρατηγός πήγε να μιλήσει.

Ο Άρνα τον σταμάτησε, όχι με χειρονομία. Με μια
μόνο πρόταση.

— «Πριν ρωτήσετε “γιατί”, θα απαντήσω στο “ποιος”.»

Έγειρε ελαφρά το κεφάλι.

— «Ο Μέγας Διαχειριστής έχει ήδη αποφασίσει ότι η αλήθεια θα σας δοθεί... σε δόσεις. Για το καλό σας.»

Ένας αντιπρόσωπος μουρμούρισε:

— «Για το καλό μας... πάντα έτσι ξεκινάει.»

Ο Άρνα τον άκουσε, φυσικά. Ή η βάση τον άκουσε. Δεν είχε σημασία.

— «Το δικό σας “καλό” συνήθως τελειώνει σε πόλεμο», είπε ο Άρνα. «Το δικό μας τελειώνει σε επιβίωση.»

Ο Στρατηγός πήρε ανάσα.

— «Τότε ξεκίνα. Πες μας τι νομίζεις ότι ξέρεις.»

Ο Άρνα τον κοίταξε.

— «Δεν νομίζουμε. Γνωρίζουμε.»

Και έκανε ένα βήμα προς το μέρος μου.

Όχι απειλητικό.

Όχι φιλικό.

Το βήμα ενός ανθρώπου που πλησιάζει... το κλειδί.

— «Καθ’ ομοίωσιν», είπε.

«Εσύ θα μεταφέρεις τις λεπτομέρειες. Εσύ θα βάλεις τις λέξεις. Εμείς θα βάλουμε τα γεγονότα.»

Οι αντιπρόσωποι γύρισαν προς εμένα.

Και τότε συνειδητοποίησα το πιο ενοχλητικό:

Ότι σε μια αίθουσα γεμάτη αρχηγούς, στρατηγούς,

πιλοτάκια και θεσμικά εγώ, ο “ρόλος”, θα γινόμουν η φωνή.

Δεν μου άρεσε.

Αλλά μου ταίριαζε. Δυστυχώς.

Πήρα ανάσα.

Ο Αρνα μας είπε να καθίσουμε.

Έχουν συμβεί γεγονότα που πρέπει να ενημερωθείτε για να καταλάβετε.

Είχαν ήδη καθίσει όταν μίλησα.

Εγώ ο “Καθ’ομοίωσιν” ήμουν κεντρικά, όχι επειδή μου το ζήτησαν, αλλά επειδή το επέβαλε η λογική της αίθουσας. Ο Στρατηγός δίπλα μου, ίσιος, σφιγμένος, με το βλέμμα που προσπαθεί να βρει ποιος έχει τον έλεγχο για να τον πάρει πίσω. Δύο πιλότοι, ήρεμοι με την ανησυχία τους. Και οι δεκαέξι αντιπρόσωποι των εθνών, έτοιμοι να μετατρέψουν την άγνοια σε διαπραγμάτευση.

Δεν το εξήγησα. Δεν χρειαζόταν. Ό,τι εξηγείς σε ανθρώπους, το θεωρούν πρόσκληση για παζάρι.

Ο Αρνα στάθηκε μπροστά μας. Η οθόνη πίσω του δεν είχε ακόμη φωτιστεί.

— «Η δωδεκάωρη περισυλλογή ολοκληρώθηκε»,
είπε.

Ένας αντιπρόσωπος πήγε να ρωτήσει τι σημαίνει. Τον πρόλαβε. Όχι από αγένεια. Από ακρίβεια.

— «Θα σας μιλήσω για γεγονότα. Και πριν ρωτήσετε πώς... θα σας πω πότε τα γνωρίσαμε.»

Στο βλέμμα μας είδα το ίδιο πράγμα: αμφιβολία που

προσπαθεί να γίνει αξιοπρέπεια.

— «Τα γνωρίζουμε ήδη», είπε.

«Όλα όσα συνέβησαν από τη στιγμή που φύγατε από τη Σελήνη και ήρθατε στον σταθμό.»

Ο Στρατηγός συνοφρυώθηκε, σαν να του είπε ότι ξέρω τον κωδικό σου.

— «Μας παρακολουθείτε;» ρώτησε.

— «Σας υπολογίζουμε», απάντησε.

«Η παρακολούθηση είναι ανθρώπινη ανάγκη.

Ο υπολογισμός είναι αναγκαιότητα.»

Ένας πιλότος ψιθύρισε:

— «Πώς γίνεται να ξέρετε γεγονότα στη Γη;»

— «Επειδή δεν τα κρατάτε μυστικά», είπε.

«Απλώς τα λέτε σε λάθος ανθρώπους.»

Μερικοί γέλασαν νευρικά. Η βάση κατέγραψε ποιοι γέλασαν. Το γέλιο είναι χρήσιμο: δείχνει ποιος φοβάται και το ντύνει.

Ο Στρατηγός ύψωσε χέρι.

— «Εν ειρήνη», είπε.

Το είπε σαν να προσπαθούσε να κλείσει τη συζήτηση πριν αρχίσει.

Έγνεψε,

— «Η ειρήνη είναι αποδεκτή.»

Και τότε, χωρίς να χρειαστεί άλλη άδεια, άναψε την οθόνη.

Όχι για να μας εντυπωσιάσει. Για να μας σταματήσει.

Η εικόνα εμφανίστηκε καθαρή, ωμή, χωρίς το φίλτρο

της ανθρώπινης μνήμης.

— «Γεγονός πρώτο», είπε.

«Ο πύραυλος.» από τον πόλεμο των φυλών μας.

Η οθόνη έδειξε τη σήραγγα και το αντικείμενο καρφωμένο εκεί σαν σπόνδυλος μιας παλιάς ιστορίας.

— «Αυτός ο πύραυλος», είπε, «δεν είναι δικός σας. Είναι δικός μας. Από την εποχή που η φυλή μου πολεμούσε με άλλες φυλές πάνω στη Γη.»

Ο Στρατηγός έκανε μια κίνηση, σαν να ήθελε να ρωτήσει “πόσο παλιά”. Δεν του το έδωσε ως αριθμό. Του το έδωσα ως νόημα:

— «Πριν από τις δικές σας ιστορίες.»

Οι αντιπρόσωποι σώπασαν λίγο πιο πολύ απ’ όσο θα ήθελαν. Οι άνθρωποι δεν φοβούνται το άγνωστο. Φοβούνται ότι δεν είναι οι πρώτοι.

— «Όταν ο πόλεμος μας διέλυσε», συνέχισε, «οι επιζώντες της φυλής μου αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τη Γη. Ένα μέρος μας κατέφυγε στη Σελήνη.»

Η οθόνη έδειξε παλιές δομές, σημεία, διαδρομές. Χάρτης που δεν ζητήσαμε να δούμε.

— «Οι αντίπαλοί μας», είπε, «εκτόξευσαν αυτόν τον πύραυλο για να εξοντώσουν όσους είχαν μετακινηθεί στη Σελήνη.»

Ένας αντιπρόσωπος ψιθύρισε:

— «Και γιατί είμαστε ακόμη εδώ;»

— «Επειδή δυσλειτούργησε», απάντησε απλά.

«Δεν εξερράγη. Όχι από ηρωισμό. Από βλάβη.»

Έκανε μικρή παύση, μόνο για να καταλάβουμε την ειρωνεία που μας αφορά.

— «Εσείς τον βρήκατε.

Η οθόνη έδειξε τη στιγμή που το σύστημα σφράγισε τη στοά.

— «Δεν ήταν τιμωρία», είπε. «Ήταν πρωτόκολλο.»

Η οθόνη άλλαξε.

— «Γεγονός δεύτερο», είπε.

Η Επισκευή της σήραγγας — όχι “δώρο”, επαναφορά λειτουργίας

Τα ρομπότ εμφανίστηκαν σε ροή: σμήνος, εργασία, ακρίβεια.

— «Εσείς το είπατε “βοήθεια”», είπε.

«Η βάση το λέει “επαναφορά λειτουργίας”.»

— «Γιατί το έκανε;» ρώτησε ο Στρατηγός.

— «Επειδή ανοίξατε κάτι που πρέπει να συνεχίσει να υπάρχει», απάντησε.

«Όχι για εσάς. Για την ακολουθία.»

Ένας πιλότος ψιθύρισε:

— «Πάλι ακολουθία...»

— «Ναι», είπε.

«Εσείς βλέπετε στιγμές. Η βάση βλέπει συνέπειες.»

Η οθόνη έσβησε και άναψε ξανά, με την τρίτη εικόνα.

— «Γεγονός τρίτο», είπε.

«Η υπόγεια πόλη. Τα σιλό και το λάθος της σκέψης

σας.»

Οι κύλινδροι, σιλό, φάνηκαν τεράστιοι. Ήταν ο μόνος τρόπος να καταλάβετε ότι η κλίμακα δεν σας ανήκει.

— «Το ονομάσατε πόλη», είπε.

«Αλλά δεν είναι πόλη για να κατοικείται όπως κατοικείτε εσείς. Είναι δομή για να περιμένει.»

Ο Στρατηγός ρώτησε:

— «Τι περιμένει;»

— «Εμας», απάντησε, και άφησε την παύση να κάνει τη δουλειά της.

Κάποιος αντιπρόσωπος βιάστηκε:

— «Αποθήκες, λοιπόν. Τεχνολογία.»

Τον κοίταξε σαν να κοίταζα παιδί που βρίσκει κλειδί και νομίζει ότι του ανήκει το σπίτι.

— «Αποθήκες, ναι. Αλλά όχι για πράγματα. Για στάδια. Είναι χρονισμένες.»

— «Χρονισμένες...;» επανέλαβε ένας πιλότος.

— «Γιατί η βάση δεν ανοίγει επειδή θέλετε», είπε.

«Ανοίγει επειδή πρέπει. Κι αυτό απαιτεί... εξουσιοδότηση.»

Και τότε μας έδειξε το τέταρτο γεγονός. Εκείνο που δεν μπορεί να “δικαιολογηθεί” με θεωρίες.

— «Γεγονός τέταρτο», είπε.

«Η ποινή.»

Η οθόνη έδειξε τον αντιπρόσωπο των εθνών μπροστά στην πόρτα.

Προσπάθησε να την ανοίξει.

Δεν άνοιξε.

Προσπάθησε ξανά.

Η βάση του έδωσε το μόνο που χρειαζόταν να ξέρει:

«ΜΗ ΕΞΟΥΣΙΟΔΟΤΗΜΕΝΟΣ.»

Το πρόσωπό του σκλήρυνε. Η ντροπή του έγινε θυμός — πάντα γίνεται.

— «Αυτό είναι προσβολή!» φώναξε. «Εγώ εκπροσωπώ .... »

Ο επικεφαλής στο replay έκανε ένα βήμα μπροστά.

— «Αφήστε την πόρτα. Δεν ξέρουμε τι είναι.»

Ο άνθρωπος δεν άκουγε. Κοίταξε το σύμβολο σαν να τον προκαλούσε.

Και τότε όπως η βάση κατέγραψε χωρίς να κρίνει, μόνο να μετρήσει. Ο αντιπρόσωπος κλώτσησε την πόρτα.

Μία φορά.

Δύο.

Τρεις.

— «Ανοίξτε!» ούρλιαζε. «Ανοίξτε!»

Ο επικεφαλής φώναξε:

— «Σταματήστε! Θα προκαλέσετε!»

Η βάση δεν απάντησε στον τόνο. Απάντησε στην αστάθεια.

«ΕΛΕΓΧΟΣ. ΑΝΑΣΤΟΛΗ. ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ.»

Το πόδι έμεινε στον αέρα. Το σώμα σταμάτησε να “έχει επιλογές”.

— «Τι ... τι μου κάνετε;!» ψέλλισε ο άνθρωπος.

— «Σταματήστε!» φώναξε ο επικεφαλής στη βάση.

Η βάση απάντησε όπως πάντα:

«ΠΑΡΕΚΤΡΟΠΗ. ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΤΗΤΑ. ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ.»

Ένας πιλότος ρώτησε τρέμοντας:

— «Τον... σκότωσε;»

«ΟΧΙ. ΑΝΑΣΤΟΛΗ. ΣΥΝΕΧΙΣΗ», είπε ο Αρνα.

Στην οθόνη φάνηκε ο αντιπρόσωπος που ... έκλαψε.
Όχι από πόνο. Από την πρώτη φορά που κατάλαβε ότι
η πόρτα δεν ανοίγει με κύρος.

Ο επικεφαλής φώναξε:

— «Ποιος αποφασίζει; Ποιος έδωσε εντολή;!»

Η βάση απάντησε:

«Ο ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ. ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ.»

Η εικόνα σταμάτησε.

Στην αίθουσα του “τώρα”, ένας άλλος αντιπρόσωπος
σηκώθηκε:

— «Αυτό είναι βασανιστήριο!»

Ο Αρνα το κοίταξε.

— «Είναι περιορισμός.

Το βασανιστήριο είναι ανθρώπινη τέχνη.»

— «Δεν έχετε δικαίωμα!»

— «Έχουμε υποχρέωση», είπε.

«Ο Διαχειριστής δεν προστατεύει τον άνθρωπο από

τον εαυτό του. Τον προστατεύει από τον άλλον άνθρωπο.»

Ο Στρατηγός χτύπησε το τραπέζι.

— «ΣΙΩΠΗ! Εν ειρήνη!»

Μόνο ο Αρνα ακουγόταν.

— «Αυτό είναι το κοινό νήμα», είπε ήρεμα.
«Πύραυλος. Σήραγγα. Επισκευή. Πόλη. Πόρτα.
Ποινή.»

Μας κοίταξα έναν-έναν.

— «Εσείς νομίζετε ότι έρχεστε να μάθετε. Όχι.
Έρχεστε να αποδείξετε ότι μπορείτε να κρατήσετε
την ισορροπία χωρίς να κλωτσάτε την πρώτη πόρτα
που δεν σας ανοίγει.»

Και τότε, για πρώτη φορά, μας είπε τόσο καθαρά:

— **«Δεν σας ενημερώνουμε. Σας κατευθύνουμε.»**

Σιωπή.

Η σιωπή είναι πάντα η πρώτη πραγματική συμφωνία που πετυχαίνουμε με τους ανθρώπους.

Η σιωπή έμεινε να αιωρείται στην αίθουσα για μερικά δευτερόλεπτα ακόμη. Όχι επειδή δεν είχαμε τι να πούμε, αλλά επειδή για πρώτη φορά καταλάβαμε ότι δεν είχε σημασία τι θα λέγαμε.

Τα γεγονότα είχαν ήδη ειπωθεί. Όχι ως αφήγηση — ως απόφαση.

Κάποιος από τους αντιπροσώπους πήγε να μιλήσει.
Δεν πρόλαβε.

Ο Άρνα έκανε ένα μικρό βήμα μπροστά. Δεν ύψωσε τη φωνή του. Δεν χρειάστηκε.

— «Άρκετά.»

Δεν ήταν εντολή. Ήταν... τερματισμός.

Η οθόνη πίσω του έσβησε, σαν να έκλεισε ένα μάτι που είχε ήδη δει όσα χρειαζόταν. Η αίθουσα επανήλθε σε εκείνη τη γνώριμη ηρεμία που μόνο οι μηχανές μπορούν να επιβάλλουν — μια ηρεμία χωρίς συναίνεση.

Ο Στρατηγός πήρε μια ανάσα, έτοιμος να επαναφέρει τον έλεγχο. Τον έχασε πριν καν μιλήσει.

Ο Άρνα τον πρόλαβε.

— «Το επόμενο στάδιο έχει ήδη οριστεί.»

Δεν υπήρχε “αν”. Δεν υπήρχε “θα δούμε”.

— «Επιστρέψετε στη Σελήνη.»

Η φράση έπεσε ήσυχα. Και γι’ αυτό ακριβώς βάρυνε περισσότερο.

Είκοσι τρεις συνολικά. Με συνοδεία.

Κανείς δεν αντέδρασε αμέσως. Όχι επειδή συμφωνούσαμε. Αλλά επειδή όλοι καταλάβαμε το ίδιο πράγμα ταυτόχρονα:

Δεν μας ρώτησε.

Η απόφαση είχε ήδη παρθεί.

Απλώς τώρα μας επιτρεπόταν να την ακούσουμε.

Ένωσα τα βλέμματα να στρέφονται προς το μέρος μου. Δεν ήταν τυχαίο. Τίποτα εδώ μέσα δεν ήταν τυχαίο.

Και τότε το κατάλαβα καθαρά.

Το συμπέρασμά μου;

Θα είμαι πάλι ο «εθελοντής» της πρώτης γραμμής. Ο άνθρωπος με το DNA που ξεκλειδώνει πόρτες.

Μόνο που τώρα υπάρχει μια διαφορά.

Ξέρω ότι ο Μέγας Διαχειριστής με βλέπει.

Και αν κάποιος από την αποστολή—ή από τους εχθρούς μας— επιχειρήσει να με αγγίξει, η ποινή θα πέσει πριν προλάβει να ανοιγοκλείσει τα μάτια του.

Αρκεί, βέβαια, ο Διαχειριστής να θεωρήσει τη δική μου επιβίωση απαραίτητη για τη δική του «ισορροπία».

Γύρω μου, οι αντιπρόσωποι αντάλασσαν σιωπηλές συμφωνίες και σιωπηλές προδοσίες. Ο Στρατηγός κοιτούσε μπροστά, σαν να προσπαθούσε να βρει έναν πόλεμο που να καταλαβαίνει. Οι πιλότοι... οι πιλότοι ήδη πετούσαν στο μυαλό τους.

Εγώ απλώς περίμενα.

Αύριο ξεκινάμε.

Η ανθρωπότητα περιμένει απαντήσεις.